

Krajsovszky Gábor

Sicut agni inter lupos – mint bárányokat a farkasok közé¹

Küzdelem a keresztény Európáért

„Nem tűrhetők az országban olyanok, akik hazai kenyeret esznek, és az ellenség parancsait követik.”

II. Rákóczi Ferenc²

1

Bevezető

„1990 óta az országban a gulyáskommunizmus vadkapitalizmussá mutált, élén ugyanazokkal a személyekkel, vagy legalább utódaikkal, akik 45 évig uralkodtak rajtunk.³ A helyzet megváltozására semmi remény nincs.⁴ Bár a politikai fordulattal kezdetben túlzott anyagi reményeink nem voltak, politikailag és szellemileg azért sokkal jobbra számítottunk. A 45 évig uralkodók – látván az elkerülhetlent – átadták a hatalmat, de csak azért, hogy utána vissza is vehessék. 2010 óta történik egy sikeresnek mondható próbálkozás.”⁵

„Pünkösöd ünnepén oázist keresünk a számkivetés kietlenségében. A végtelen homoktengeri Szaharában is csobognak az élet forrásai némely helyen. Vannak ép, üde pálmák és vannak fölélénkülő emberek testben és lélekben. Az a kérdés, hol vannak a mi oázisaink, akik a Szaharát járjuk, és akik óhajtjuk az oázis könnyebbségét. A Szentlélek által vezetett Anyaszentegyháznak a kebelén van ez az oázis!”⁶ Így elmélkedett Mindszenty bíboros arról az Egyházzól, amely Pünkösdkor született meg és indult el az apostolokkal, mint a hitnek bátor terjesztőivel.

¹ Mt 10,16.

² <https://katolikus.info/>

³ <A kommunista párttagság nem volt egyszerű „ejnye-bejnye”. A párttagnak ugyanis Kun Béláig visszamenőleg sorsközösséget kellett vállalnia a párt minden tétével, függetlenül attól, hogy közvetlen részese volt, vagy sem. Nem mondhatta például azt, hogy 1956 igenis forradalom, és hogy Kádár, aki „átállt” az orosz gyarmatosítók oldalára, gyilkos és hazaáruló volt, amikor levezényelte a megtorlásokat, a bosszúállást, emberek tízezreit kínoztatta meg, és százakat akasztatott fel. Neki ezekkel is egyet kellett értenie. Felelősséggel tartozott, és ezt belépéskor vállalta. Ezért az együttműködésért pedig „Júdás-pénzben” részesült. A párt emberei olyan javakban, előnyökben és adott esetben törvényen-kivüliségben dúskálhattak, mint más ember soha életében.> In: Cinkotai János: A Tripolisztól a Fehér Házig – Cinkotai János 184 története. Magyar Napló 2022. 520. <https://magyarnaplo.hu/konyvek/cinkotai-janos/tripolisztol-feher-hazig>

⁴ Az 1956-os Szabadságharc eltiprói és azok leszármazottai sajnos a politikai fordulatot követően is megőrizhették privilégiumaikat. Azok a pártkatonák, akik 1956. október 25-én beelődtek a Kossuth téren a tömegbe, majd november 4-e után részt vettek a bosszúhadjáratban, busás jutalmat kaptak, de nemcsak ők, hanem a leszármazottaik is. A mai hazai baloldal nagy része ennek az 1956-ot követő terrorrendszernek a neveltje. <https://pestisracok.hu/horvath-attila-jogtortenesz-a-ps-nek-a-szabadsagharc-eltiproi-a-rendszervaltasan-is-kivetelezett-helyzetben-maradtak-ferko-daniel-kerdez-video/>

⁵ Szabó László professzor megnyilatkozásából. Lásd ehhez még: Krajsovszky Gábor először személyre szólóan megküldött, majd nyílt levélként is közzétett írását Magyarország Kormányához: <https://www.katolikus.info/krajsovszky-02-2020.html>

⁶ Mindszenty József szentbeszéde – Bamberg, 1972 Pünkösöd. Vasárnapi Levél 1972. (7/8) 309-315. Szabad Európa Rádió 1972. (eredeti hangfelvétel) http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/Mindszenty_158.html

A Bangha Béla és Ijjas Antal neves egyháztörténészek szerkesztésében megjelent könyvsorozat a kereszténység kezdetének idejéről a következőket írja:

„Az apostolok egyszerre minden félelmet letéve, minden ingadozást végleg leküzdve indultak el a Megfeszítettet prédikálni a világnak. (...) A pogányság nem halt meg ugyan egyszerre, de halálra volt sebezve. Helyében lassan, biztosan, sokat ígérően szállt fel a magasba egy új világtörténeti kornak szimbóluma: Krisztus keresztje.”⁷

Ugyanez a könyv a XI. Pius pápaságának ideje alatt történekről zárszavában a következőképpen határozza meg az akkor egyház helyzetét és az akkori keresztény nemzedék feladatait:

„1933-ban, Krisztus Urunk keresztthalálának 1900 éve évfordulóján szentévet hirdetett. Ez a szentév óriási tömegeket vonzott Rómába, felragyogtatta az egész világon az Egyház dicsőségét, azt a dicsőséget, amely ellen már jelentkeztek a kor, a birodalmak, a világ ama új ellentmondásai, amelyekkel megküzdeni ennek a nemzedéknek a feladata!”⁸

A mai kor befolyásos, radikálisan keresztényellenes vezetőinek morális dekadenciája, a kereszténység szándékos tönkretételére, burkolt vagy nyílt üldözésére, igazságtalan diszkriminálására irányuló szándékos törekvése ma sem kisebb kihívás a hithirdetést, a hazaszeretetet értelmi-akarati és érzelmi oldalról akár küzdelemmel, harccal, áldozattal is elősegítő erők részére. A Magyar Haza és egész Európa destruktív erőkkel szembeni védelme – az emberileg majdhogynem esélytelen küzdelem ellenére – elemi erkölcsi kötelesség: ma a morál és a vallási műveltség – amelyek a jólétnek nemcsak kétségtelen tartozékai, hanem egyben előfeltételei is – leírhatatlanul alacsony szinten vannak! Ezen pozitívumok gyarapításával és minél szélesebb körben történő továbbadásával viszont lehetőség nyílhat a minden téren való jólét előmozdítására is.⁹

A múlt század húszas éveitől több mint fél évszázadon keresztül az ateista bolsevizmus uralta emberek százmillióit. **Ma, a bolsevizmussal közös – istentelen – tőről fakadó liberalizmus és globalizmus hajtja egyre inkább uralma alá a környező nemzeteket.**¹⁰ Bangha Béla, a nagy apologéta 1940-ben a Világnézeti válaszok című könyvében szereplő, az akkori oroszországi állapotokat negatív példaként bemutató cikkely **a mai újpogány helyzetre** is e tekintetben változatlanul aktuális.

„A modern társadalom megvan vallás nélkül is – nem nagyon van meg, s ahol megpróbál nélküle meglenni, mint a bolsevista Oroszországban, ott pokol és örökös fegyház az emberek élete. Ahol nincs vallás, ott a társadalom ragadozó farkasok marakodó helye: ott kizsákmányolás van és erőszak, háború, terror és egymás pusztítása. A társadalom megvan vallás nélkül? Vajon meglehet-e lelkiismeret nélkül? Erkölcs nélkül? Tekintély nélkül és jogtisztelet nélkül? Szeretet nélkül? Béke nélkül? Igazság nélkül? Márpedig ezek a dolgok mind, a társadalmi együttélésnek ezek az erkölcsi alapjai, legalább is nagyon ingatag talajon állnak ott, ahol nem az istenhit sziklatalapzatába ágyazódnak be. Az emberek úgy is sokszor

⁷ A keresztény Egyház története. I. 38, 296. Pázmány Péter Irodalmi Társaság Budapest, 1937. Szerkesztő: Bangha Béla és Ijjas Antal. http://www.korda.ppek.hu/konyv/bangha_bela_borbely_istvan_az_osegyhaz/?n=49

⁸ A keresztény Egyház története. VIII. 264. Pázmány Péter Irodalmi Társaság Budapest, 1941. Szerkesztő: Bangha Béla és Ijjas Antal.

⁹ A Mária Rádió adásában 21 részes sorozat mutatja be Mindszenty-Pehm József életét (1892-1975), „*Hűséggel az Egyházhoz és a Magyar Hazához*” címmel, jelen írás szerzőjének műsorvezetésében. Az egyenként 40 perces időtartamú adások a Mária Rádió hangarchívumában visszahallgathatók: https://hangtar.mariaradio.hu/Huseggel_az_Egyhazhoz_es_a_magyar_hazahoz

¹⁰ „A szabadkőművesség ugyanaz szalonkabátban, mint a bolsevizmus mezítláb.” – Mindszenty József kijelentése Amerikában. In: Csonka Emil, Krónika Mindszenty bíboros amerikai útjának egyik jelentős szakaszáról. München, 1974 (kézirat). 64.

oly zsarnokok, gonoszok, önzők és jellemtelenek tudnak lenni; hát, még ha végleg megszűnnék lelkiismeretükben az Isten törvényeinek tudata! A mai társadalmi élet oly sok tekintetben nyomorult és lezüllött, de ennek éppen az az oka, hogy sokan elfordultak a vallástól, a lelkiismeret és erkölcs e legmélyebb gyökerétől s nem a legmagasabb, isteni Eszmény, hanem a saját önös hajlamaik szerint élnek.”¹¹

Egy ország alapját az erős családok képezik, amelyek erős nemzetet alkotnak. Mindszenty József 1956. november 3-i rádióbeszédében az alábbiakban határozta meg a helyesen értelmezett nemzeti öntudatot és annak köteles közéleti következményeit.

„Himnuszunk így folytatódik: ha küzd ellenséggel. De mi rendkívül súlyos helyzetünkben is azt reméljük, hogy nincsen ellenségünk. Mi sem vagyunk ellenségei senkinek sem. Minden néppel és országgal barátságban akarunk élni. Egy olyan nemzetnél, mint a magyar, amelynek történelmi törzse mélyen gyökeredzik a múltban, különböző korszakok ismerhetők fel abban az érzésben, amivel helyet foglal a többi nép között. Fordulatairól, árnyalatairól le lehet olvasni fejlődésének jegyeit. Korunknak azonban általános jellemzője, hogy minden népnél egy irány felé halad a fejlődés. *A régi nacionalizmusokat mindenütt át kell értékelni. A nemzeti érzés ne legyen többé harcok forrása az országok közt, hanem az igazság fundamentumán a békés együttélés záloga. A nemzeti érzés virágozzék az egész világon a népek közös kincseit képező kultúrértékek területén. Így az egyik ország haladása a másikat is előreviszi.*”¹²

Mindszenty-Pehm József vallás és politika viszonyáról

Mindszenty-Pehm József már a XX. század első felében határozott álláspontot képviselt a politika és a vallás viszonyáról, amely abban az időszakban is teljes harmonizációban volt az akkori kánonjoggal. A Zala Megyei Újságban, majd Emlékirataiban, továbbá egyik bécsi nyilatkozatában az alábbiak szerint megerősítette ezt az álláspontját.

„A politizálás csak abban az esetben volna elválasztható a papi hivatástól, ha a vallás és a politika is különválasztható lenne, vagyis, ha a vallás nem volna egyéb elvont elméletnél, égi vagy légi tüneménynél, melynek a földi, gyakorlati élethez semmi köze, és ha a politika ezt az elvont rendszert legalább békében hagyná. A vallás azonban nem pusztán elmélet, hanem élet és valóság, mely erkölcsöt irányít s ezzel együtt nemzetet, családot, egyént, igazságot, jogrendet, gazdaságot, szóval az egész életet. Viszont a politika is erősen beleavatkozik a vallás és vallás külső szervezeteinek dolgaiba, azért szükséges az ellensúlyozás, a vallás viszont-beavatkozása a politikába. Mivel pedig erkölcs és becsület nélkül elvesz a jogi és társadalmi rend, megdől a gazdasági rend és a nemzet ereje, a vallás politikájának kell az állam segítségére sietni azért, hogy lelket, fegyelmet, stílust vigyen be az emberi tevékenységbe és szavát, befolyását érvényesítse a társadalmi szervezetekben és a törvényhozás házában egyaránt. Pártot csak párttal lehet ellensúlyozni s a nemzeti ügynek nem szentimentális humanizmussal, nem általános frázisokkal, hanem hódoló, odaadó szeretettel való szolgálata mindig gondviselés-szerűen kijelöli a papság számára azt a pártot,

¹¹ Bangha Béla S.J.: Világnézeti válaszok. Korszerű vallási kérdések és ellenvetések megvilágítása. Pázmány Péter Irodalmi Társaság Budapest, 1940.

http://mtdaportal.extra.hu/books/bangha_bela_vilagnezeti_valaszok.pdf

¹² Mindszenty József 1956. november 3-án elmondott rádióbeszéde. Szabad Kossuth Rádió Budapest, Szabad Petőfi Rádió Győr. In: <http://mek.niif.hu/01900/01937/html/szerviz/dokument/mindsts.htm>

amelynek programjéért harcolva, a politika fegyvereivel is meg kell védenie hazájának legszentebb érdekeit.”¹³

„(...) mivel a politika ledöntheti az oltárt és romlásba viheti a halhatatlan lelkeket – ahogyan az a történelem folyamán annyiszor megtörtént –, súlyosan kötelező lelkipásztori feladatnak tekintetem a szavazó polgárok alaposabb tájékozottságát és felvilágosítását még a pártpolitika vonalán is elősegíteni. Az volt a felfogásom, hogy határozott kiállással és a lelkipásztoroktól jövő egyértelmű eligazítással megakadályozható a vallásellenes – vagy társadalmakat és a közerkölcsöket romboló – mozgalmak hatalomra jutása. A hit meggyengülésének a jele, ha az egyház ateista mozgalmakkal szemben a pártpolitikában semleges álláspontot foglal el és hívei ily módon megtévesztett lelkiismeretére hagyja a döntést.”¹⁴

„A vatikáni zsinat is kinyilvánította: az Egyház mindig és mindenütt igénybe veheti a jogot, hogy a politikai jelenségek felett is ítéletet mondjon, amikor a személyes szabadságjogok és a lelkek üdve ezt megköveteli.”¹⁵

A fenti határozott, alkut nem ismerő megnyilatkozások ma szinte aktuálisabbak, mint valaha voltak. Éppen ezért teljességgel elfogadhatatlan az az álláspont, hogy a papság – beleértve testületileg a teljes egyházi felső vezetést is – ne nyilvánítson véleményt politikai kérdésekben. Ezen túlmenően, ebben az országban minden állampolgárnak állampolgári jogon is jogi birtoka (egyéni és testületileg is) a szabad politikai véleménynyilvánítás, továbbá az is, hogyha valamelyik politikai irányzat ellenkezik a keresztény tanítással, hovatovább a normális irányultságú természetes erkölccsel, akkor az ellen *erkölcsi alapon* felemelhesse a szavát, kimondhassa, hogy az ilyen irányvonal követése és támogatása Isten- és emberellenes büntett.

A mai eltévelyedések valódi okai

A következő fejezetrészt egy rokon tüzes lelkű szerzőtől – itt a Szentlélek tüzére gondolok – Banga Béla jezsuitától idézni, amihez mondok egy könyvcímet, amit kötelező olvasmánnyá kellene tenni: Magyarország újjáépítése és a kereszténység. Ez rajta van az Interneten, digitálisan, és ezt annak idején a Szent István Társaság adta ki 1920-ban, és most a Kárpátia Stúdió újra, nyomtatott formában megjelentette. Ezt a könyvet viszont éppen egyik egyházi lapunk referálta a közelmúltban; tehát amit az előbb mondtam, azt most szeretném ezzel is pozitív módon kiegészíteni. Banga Béla – csak néhány gondolatot szeretnék ebből elmondani – ebben a könyvben Trianonnak az okait támasztja alá. És most 100 év múlva mondhatni, hogy már az elvesztett országrészeinkkel, de bizonyos sok tekintetben ugyanott tartunk, mint Trianon idejében. Mi volt ennek az oka? Többek között a következők: „Glasszé kesztyűsen bántunk – most idézem Banga Bélát – notórius betörőkkel, előzékenyen hajladoztunk ravasz népámítók és zsarnokok előtt, vagy legalább megtettük nekik azt a nagy szívességet, hogy hallgattunk róluk, s nem lepleztük le gonosz törekvéseiket. **Belátják, hogy maguk voltak a**

¹³ Zala Megyei Újság 1926. január 31. http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/Mindszenty_101.html

¹⁴ Mindszenty József: Emlékirataim. Szent István Társulat, 1989. 28-29. http://ppek.hu/szit-pdf/Mindszenty_Emlékirataim_facsimile.pdf

¹⁵ ZDF Magazin, 1974. október 10. Mindszenty bíboros nyilatkozata Bécsben. In: Mindszenty-leveleskönyv, 103. oldal. Összeállította: Mészáros István. Budapest, 1997. A kiadást gondozta: az Eötvös József Könyv- és Lapkiadó Bt. http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/Mindszenty_101.html

hibásak, miért engedték nemzetünkön úrrá lenni a keresztényellenes, és nemzetgyilkos idegen áramlatokat? Miért nem állták útját a liberális és szocialista mótelynek mindjárt a kezdetektől fogva? A tőke úr ma a sajtón, az irodalmon, a közgazdaságtanon. Az vámolja meg az elsődrendű életszükségleti cikkeket éppúgy, mint a gondolatokat. Mindenütt az történik, amit ő akar, akkor indít háborút, amikor akar, s addig nyújtja el, ameddig neki tetszik, és akkor buktat el egy-egy kisebb vagy nagyobb nemzetet, amikor a nemzetközi vállalkozásai szempontjából neki a legelőnyösebb.”¹⁶

¹⁶ Bangha Béla SJ: Magyarország újjáépítése és a kereszténység. Szent István Társaság, 1920. <https://mek.oszk.hu/05300/05387/05387.htm>

http://www.ppek.hu/facsimile/Bangha_28_Magyarország_ujjaepitese_es_a_keresztenyseg_facsimile.pdf

<Ezt a könyvet (Bangha Béla SJ: Magyarország újjáépítése és a kereszténység. Szent István Társaság, 1920) elejétől végig erős meggyőződés és hit fűti át. Előre sejtem, hogy sokan a szerző egyéniségét fogják olyanak tekinteni, mint akit világnézetében s okoskodásaiban szükségképp előítéletek vezetnek. Ezt a felfogást leghatározottabban vissza kell utasítanom. *Nem azért vallom a kereszténységet minden egészséges nemzetépítő munka egyedül biztos alapjául, mert pap vagyok s a Jézus-társaság tagja, hanem inkább fordítva: azért vagyok szívvel-lélekkel az, aki és ami vagyok, mert a meggyőződéseim ide vezettek és ide vezetnek minden felkelő nappal újból és újból.* Az elfogultság vádját azokra háromot vissza, akik minden meggyőződést és nézetet szentnek és jogosultnak tartanak, csak azt nem, amely a divatos liberális doktrínákkal ellenkezni mer.

Mint valami gúny hat utólag az a szinte gyermekies félelem és megjuhászodottság, mellyel számos vezető emberünk az utóbbi évek során pl. a demokráciáról, a szociáldemokráciáról nyilatkozott: egyik sem meri nevével nevezni a gyermeket, egyik sem mond kemény őszinteségű véleményeket, mindegyik, hímez-hámoz, odaidomítja meggyőződését a napi divathoz, az újságok által kolportált (=terjesztett) s felkapott nézetekhez és jelszavakhoz; sehol egy bátor, energikus hang, sehol a teljes igazság leplezetlen s kíméletlen hangoztatása. *Glaszékesztyűsen bántunk notórius betörőkkel, előzékenyen hajladoztunk ravasz népámítók és zsarnokok előtt. Vagy legalább megtettük nekik azt a nagy szívességet, hogy hallgattunk róluk s nem lepleztük le gonosz törekvéseiket.*

A nemzet megmaradt fiai ma koldus-királyfiak gyanánt bujdosnak ősi örökük elhamvadtt üszkein. *Belátják, hogy maguk voltak a hibásak: miért engedték nemzetünkön úrrá lenni a keresztényellenes és nemzetgyilkos idegen áramlatokat, miért nem állták útját a liberális és szocialista mótelynek mindjárt a kezdetektől fogva!* S föltették magukban, hogy minden erejük latba vetésével fel fogják támasztani a nemzetet végzetes aléltóságából, s új életet lehelnek a halálra bágyadt csontokba. Tudják, érzik, hogy a nemzet nem roskadt volna így le, nem lett volna liberális szabadrablók és sajtóbérencék, szocialista agitátorok és országfosztók áldozatává, ha benső erőiben rég meg nem torpan, ha értelmileg és erkölcsileg meg nem gyöngül s el nem veszti belső ellenálló képességét. Éppen ezért a nemzet újjáépítése munkáját elsősorban benső megújódással akarják kezdeni. Titáni feladat, melyben megrokkanni könnyű, amelyben kitartani halálos kötelesség!

A liberalizmus mindenekelőtt filozófiai s világnézeti rendszernek indult, de a gazdasági liberalizmussal szoros összeköttetésben áll; emez az előbbinek logikai folyománya. A filozófiai liberalizmus a szabadság nevében fokról-fokra kivonta magát nemcsak a természetfölötti gondolatok, a személyes Isten hite s az Egyház törvényhozó hatalma alól, hanem megkérdőjelezte magának az emberi gondolkodásnak örök törvényeit, a gondolkodás szabályait is.

A liberalizmusnak mindkét megjelenési formája: a filozófiai és gazdasági liberalizmus ellen mélyebb gondolkozók régóta felemelték óvó s intő szavukat. Rámutattak arra a végzetes tévedésre, amely a szabadságnak öncéllá emelésében rejlik s arra a szabadságtiprásra, mellyel az erősebbnek korlátlan szabadságjoga szükségképp együtt jár. Szabadság kell; a szabadság hatalmas érték; csak hadd érvényesüljenek az erők és tehetségek, az egyéni leleményesség, kezdeményező kedv és vállalkozási készség. De a szabadsággal szemben érvényesülnie kell más, éppoly fontos szempontoknak is. A szabadságnak veszedelmei is vannak. Mennél több szabadságom van nekem veled szemben, annál kevesebb a te szabadságod velem szemben. Kötelesség nélkül nincs emberhez méltó élet, nincs kölcsönösség, nincs kölcsönös szabadságtisztelet; már pedig minden kötelesség szükségképpen megszorítása a szabadságnak. A szabadság jelszava éppen azért félrevezető jelszó, mert ugyanannyi rosszat is jelenthet, mint jót; ugyanúgy ráhúzható minden bűnre és aljasságra, mint jótetre. A tolvaj, a rabló, az uzsorás, a kéjenc, a gyilkos mind szabadságot akar: több szabadságot a saját céljai érdekében. A szabadság korlát nélkül örület és gonoszság. Tisztán látja ezt mindenki, de a liberalizmus frazeológiájának uralma akkora volt, hogy ilyesmit hangoztatni senki sem mert; ezekről a modern jelszavakról is állt az, amit a halottakról mondanak: «semmit, csak jót», ezeket csak magasztalni volt szabad. A liberalizmusnak köszönhetjük mindenekelőtt azt a káoszt, mely mai kultúréletünket jellemzi, a nagy egységek és összefoglaló szempontok teljes hiányát a vezető modern gondolatokban. A liberalizmusnak köszönhetjük végül a tőke túltengő uralmát, melynek folytán egész

A magam és szeretteim életének szeretete előbbre való, mint az ártó támadó életének a szeretete – ez a tiszta katolikus morális tanítás (és nem a modernista) adja az alapot többek között a jogos önvédelemhez és a védekező háborúhoz is. És ez nincsen ellentétben az ellenségszeretet parancsával, ugyanis jogom van a saját életemet jobban szeretni, meg a szeretteimét, mint az ellenségét, az ártó támadóét, sőt *kötelességem is* jobban szeretni, mert ha nem így van, akkor *azok ellen vétekem nagyon súlyosan*, akiket elsődlegesen szeretnem kell, akikről kötelességem gondoskodni.¹⁷

Sajnos Európa "keresztényeinek" súlyos mulasztásáért, *a jogos önvédelem hiányáért* bűnhődik az is, aki ártatlan. Érdekes, *ezért* soha senkinek nem jutott eszébe egyszer sem bocsánatot kérni, persze nem mintha azzal valami is megoldódna. A keresztények – manapság egyre inkább egy teljesen hamis és hazug "szeretettfogalom" örve alatt – borzasztó erőtlenek lettek, még rendes szavuk sincs a legitim és erkölcsös erőbevetésre, *s a kereszténység is tehet arról, hogy Európa ide jutott.*¹⁸

Nem ma írta Banga Béla, de próféta volt akkor is, és próféta most is, tehát az Isten szavának a közvetítője: „A gyárak és áruházak gyarapodásának kímélet nélkül áldozatul esnek az erkölcsi és kultúrjavak. Halhatatlan emberi lelkek millióit könyörtelen hidegvérűséggel dobják oda Moloch –ez az alvilágnak a pogány istene – izzó karjaiba. A nagyvárosok és nagybankárok jelentősebb személyiségek lesznek a püspököknél és tudósoknál (azaz mint a püspökök és a tudósok – KG). Közhasznú tevékenységet csak az folytathat, aki termel és üzleteket köt.”¹⁹

közgazdasági életünk úgy van berendezve, hogy a pénz mindig több pénzt hódít meg s a pénztelen szegénység mindig nagyobb nyomorba süllyed, s amelynél fogva a tőke urai szinte abban az arányban válnak a közélet, a kulturális élet s a világfejlődés korlátlan uraivá, amely arányban nélkülözik a szociális szolidaritásérzetet s a liberalizmus által megvetett s maradinak gúnyolt keresztény erkölcsiséget. *A tőke úr ma a sajtón, az irodalmon, a közgazdaságtanon, a parlamenteken és kormányokon; az vámolja meg az elsőrendű életszükségleti cikkeket éppúgy, mint a gondolatokat; mindenütt az történik, amit ő akar; akkor indít háborút, amikor akar, s addig nyújtja el, ameddig neki tetszik és akkor buktat el egy-egy kisebb vagy nagyobb nemzetet, amikor az nemzetközi vállalkozásai szempontjából neki legelőnyösebb.*

A liberalizmus a könyörtelen önzés rendszere. Azé az önzésé, amelynek szemében a köz nem számít többé; amelynek elve a minél nagyobb egyéni haszon, tekintet nélkül a tényleges szükségletekre, tekintet nélkül a kisebb eszközökkel fáradtságosabban dolgozó kiségzisztenciákra, tekintet nélkül a társadalom organikus jellegére s tekintet nélkül a kultúra magasabb javaira vagy az erkölcs és társadalmi szolidarizmus törvényeire.

A gyárak és áruházak gyarapodásának kímélet nélkül áldozatul esnek az erkölcsi és kultúrjavak; halhatatlan emberi lelkek millióit könyörtelen hidegvérűséggel dobják oda Moloch (= az alvilág istene) izzó karjaiba. A nagyvárosok és nagybankárok jelentősebb személyiségek lesznek a püspököknél és tudósoknál; «közhasznú tevékenységet» csak az folytat, aki termel és üzleteket köt.>

¹⁷ Krajsovszky Gábor: Jogos önvédelem, igazságos háború, halálbüntetés.

http://eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_hit_59.pdf

¹⁸ Osztie Zoltán: Eddig és ne tovább! <https://demokrata.hu/magyarorszag/eddig-es-ne-tovabb-2-285650/>

Osztie Zoltán: Európából valami tönkre ment.

https://www.belvarosiplebania.hu/tartalom/europabol_valami_tonkre_ment

¹⁹ Bangha Béla SJ: Magyarország újjáépítése és a kereszténység. Szent István Társaság, 1920.

Bangha Béla: Politizáló vagy politikamentes kereszténység?²⁰

"Politizáló" vagy politikamentes kereszténység?²¹

"Politikamentes kereszténység?" - Ennek a jelszónak ténybeli és elvi okai. - A helyes középút. - Közönségünk és népünk megnevelése a közélet számára. - Világi jellegű politizálás és Krisztus örök politikája. - Az irányítás joga és feltételei. – Stratégiai pontok a közéletben. - Nemzetközi kapcsolatok.

A közélet terén való katolikus helyfoglalásnak szükségességéről tehát nincs kétség, azt az Egyház fejei is ismételtelen s határozottan hangoztatták. A módra nézve azonban, miképpen történjék ez a helyfoglalás, eltérők a vélemények.

Sokan szívesen látják ugyan, ha derék és okos katolikus emberek a közéleti síkon is védelmére kelnek a katolikus ügynek, de az újságolvasáson kívül minden más közéleti érdeklődéstől távol maradnak. Általában a katolikus politikai tevékenységgel szemben éppen szigorúan egyházas körökben sűrűn találkozunk bizonyos elutasító állásponttal, sőt elég éles averzióval. Mi ennek az oka? Hogyan van az, hogy a katolicizmus, amely másfélezer éven át egyik fontos és magától értetődő kötelességének tekintette a közélet legfőbb irányítását és erőteljesen rajta tartotta kezét minden közéleti megmozduláson, most egyszerre szinte elvi alapon utasít el magától minden közéleti érvényesülést s rossz szemmel nézi, ha emberei politikai síkon is tevékenykednek?

A POLITIKÁTÓL VALÓ elfordulásnak bizonyítvánnyal vannak elvi és vannak adottsági okai. Az utóbbiak közt ott szerepelhet a tudat, hogy főleg a francia forradalom s a nyilvánosság életének elvilágiasodása óta a politika maga sok tekintetben annyira kétes jellegű, sikamlós irányú tevékenységi kör lett, annyira túlsúlyra vergődött benne a machiavellizmus és ravaszkodás, hogy a komoly katolikusok és főleg az egyházi körök érthetően húzódnak tőle. Sok országban annyira el is hatalmasodtak a közéletben a vallásellenes elemek, a nyilvánosság vezetése annyira az ő kezükbe siklott át, hogy a katolicizmusnak a felfogások gyökeres átalakulása és más jelentős feltételek nélkül úgyis alig van reménye, hogy ezen a

²⁰ https://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/BB_katol_242.pdf

²¹ Bangha Béla S. J.: Világhódító kereszténység – A társadalom visszavezetése Krisztushoz. Módszertani tanulmány. II. kiadás. Pázmány Péter Irodalmi Társaság Budapest, 1940. 176-187. http://ppek.hu/korda-pdf/Bangha_Bela_Vilaghodito_keresztenyseg_facsimile.pdf

Bangha Béla Összegyűjtött munkái. Ez az állomány <http://www.ppek.hu/k1162.htm> a jezsuita P. Bangha Béla, a „páter” harminc kötetes Összegyűjtött munkáit tartalmazza hasonló kiadásban. Minden egyes kötet egy pdf fájl, mely kereshető. Ezen kívül tartalmazza egy fájlban a harminc kötet teljes tartalomjegyzékét és legvégül Nyisztor Zoltán Bangha-életrajzát („Bangha Béla élete és műve” címmel).

„A XX. század fordulójának magyar katolikus újjászületésében az első helyen általában Prohászka Ottokár püspököt említjük, de rögtön utána vagy vele együtt, alkotásaiban talán még elébe is helyezve Bangha Béla jezsuita atyát (1880–1940). A legkitűnőbb szónoki tulajdonságokkal rendelkezett, legjellemzőbb vonása és tevékenységi vonala, amelyhez haláláig hű maradt: az apologéta, a hitvédelem. Egész élete folytonos polémia és állandó harc. Támadás és védekezés felváltva, de mindig harc. Aki Magyarországon az ő nyilvános életében, pontosan három évtizeden át, az Egyházat vagy egyáltalán a kereszténységet vagy a vallást és erkölcsöt bántani merte, az támadását mintegy neki címezte, de ő is ösztönszerűleg mindig elsőnek ugrott ki a támadás szelére s utolsónak vonult vissza a csatatérről. Mit meg nem élt ez a nagy harcos harminc éven át a liberalizmus, szabadkőművesség, szociáldemokrácia fellegvárai ellen folytatott harctól az újpogányság földalatti lázadásáig! És sohasem unta meg a harcot, egy pillanatig sem fáradt bele. Vérbeli harcos volt, akinek életeleme a fegyverben-állás és a küzdelem. Legnagyobb szónoki tulajdonsága a meggyőzően kívül a cselekedetre indítás volt. Prohászka Ottokár mellett, de főként annak halála után ő volt a legnagyobb apostolunk. Ő volt a magyar élet nagy fáradhatatlanja, a legnagyobb mozgalmak elindítója, állandó vezére, tanácsadója, viták eldöntője vagy harcok stratégája. A tudós és a szónok, a szervező és az agitátor tökéletes szintézisben vegyült benne össze, a magyar katolicizmus megfellebbezhetetlen szellemi vezére volt.” (Nyisztor Zoltán)

területen a vezetést újra a kezébe szerezze; ennek folytán sokan úgy gondolkoznak, hogy minek is erőlködjenek. Beletörődünk abba, hogy mások a hangadók s mi legfeljebb védekezők lehetünk és szenvedők; mások határoznak rólunk és nélkülünk. A vezető katolikus tényezőket óvatossá s lemondóvá tette e részben sok szomorú tapasztalat is: katolikus politikusok és politikai kezdeményezések sajnálatos lesiklása a helyes útról, az Egyházra nézve kellemetlen bonyodalmak és kompromisszumok, megosztások és szenvedélyes ellentétek, gyűlöletes támadások és botrányok, amelyek sarat fröccsentettek a katolikus névre, rossz hírbe hozták a katolikus közéleti szereplést s viszont úgy látszik, hogy a mai konkrét politikai küzdelmekben szinte elkerülhetetlenek. Voltak jól indult világi és papi politikusaink, akiket a politika annyira magával sodort, hogy végül az önérdék mértéktelen hajhászása, az anyagiasság s már majdnem a panama süppedékébe merültek.

A gyakorlati nehézségeken túl itt szerepeinek továbbá az elvi aggályok. Ne szóljunk arról az ellenségeink által tudatosan terjesztett, a mi rétegeinkbe is beszüremkedő felfogásról, amely szerint a katolicizmusnak s főleg a papságnak a politika terén egyáltalán nincs keresnivalója; a vallás szorítkozzék merőben a templomi és magánéletre. Sajátosképpen ugyanerre a felfogásra jutnak sokan ellenkező kiindulópontokról is: bizonyos aszkétikus egyoldalúságból, a befelé néző, kifelé passzív élet túlzott szeretetéből jutnak el a "politikamentes katolicizmus" elvéhez, s arra a szentpáli mondásra hivatkozva néznek gyanús szemmel minden politikai tevékenységet, hogy "aki Istenért harcol, nem bocsátkozik világi dolgokba". (2 Tim. 2,4.) Az igazán katolikus munka náluk a templom küszöbén kezdődik. Ennek az egyoldalúságnak és passzívizmusnak néha persze éppen az aktív katolikusok is tápot adnak, amikor a maguk részéről viszont annyira kívül kerülnek minden sekrestyén és templomon, hogy a természetfölötti talajt is elvesztik a lábuk alól.

További elvi nehézség s talán valamennyi közt a legkomolyabb, hogy nehéz is "katolikus politikát" csinálni, mert az vagy a hierarchia utasítása szerint alakul s akkor túlságosan rezerválnak kell lennie, nehogy a hierarchiát s az Egyházat, mint ilyet a politikának sáros és véres küzdőterére belevigye, vagy egyéni utakon jár s akkor meg könnyen zavart okoz, ha mégis "katolikus" politikának nevezi magát s másoktól is azt kívánja, hogymint katolikus politikát támogassák. Ilyképpen a katolikus politikai tevékenység bizonyos fokig a gazdátlanság s határozatlanság jegyében áll.

A felsorolt nehézségek közt van olyan is, amelyet némi jóakarattal le lehet győzni, de van olyan is, amely komoly akadályt állít a katolikus közélet kialakulásának útjába.

Mi történjék tehát? Hagyjuk a politikai életet e dilemmák közt a maga sorsára? Zárkózzunk be parókiáinkra és szerzetházainkba, szorítkozzunk csakugyan tisztán vallási akciókra s engedjük át a közélet irányítását másoknak? A kereszténységre kevés ügyet vető, a katolikus közéleti szempontokat tisztán még csak fel sem ismerő, vagy közömbös, sőt ellenséges elemeknek? Legfőleg a római Szentszék vagy a püspökök nyilatkozzanak alkalmilag a közéleti kérdésekben a katolicizmus nevében vagy adjanak ki egy-egy szükségesnek látszó utasítást a hívek és a papság számára? Más ne történjék semmi? Amikor a közéleti harc nemcsak anyagi érdekekért folyik, hanem benne dőlnek el az emberiség legszentebb érdekei, a vallás jogai, az Egyház igényei, a közérkölc, házasságjog, az ifjúság nevelésének kérdései: lemondhatunk-e akkor a közélet irányításáról? Nem öngyilkosság-e ez, főleg, amikor az Egyház ellenségei máris túlsúlyban vannak? Amikor egész országokban a kereszténység létét fenyegeti az ellenfelek közéleti elhatalmasodása? Amikor úgylis túlságosan lemaradtunk a nyilvánosság vonalán? Nem lenne-e árusítás Krisztus zászlójával szemben? Gyermekké válás ott, ahol harcosokra, hősökre, titánokra van szükség? Nem a közéleti kereszténység hiánya magyarázza-e meg az Egyház sorozatos üldözéseit az egyes országokban?

Hogyan egyeztessük meg itt az ellentétesnek látszó kötelességeket és szempontokat? Mik lehetnek itt az eligazodás helyes elvei? Talán a következők:

1. Mindenekelőtt leghatározottabban el kell utasítanunk azt az álláspontot, amely szerint legjobb, ha a katolicizmus minél kevesebbet foglalkozik politikával és közélettel. Ha a közéletet is Krisztus elvei szerint kell alakítanunk, akkor a *politikai tevékenységet sem elvben, sem gyakorlatilag ki nem rekeszthetjük a katolikus feladatok köréből*. Itt csak a *mikéntről és hogyanról lehet szó, nem a kötelességről magáról*.

ELLENKEZŐLEG, MINDEN ERŐNKEL rá kell nevelnünk a katolikusokat sokkal inkább, mint eddig történt, arra a meggyőződésre, hogy a közélet terén is védelmezniük kell Krisztus ügyét s a maguk legszentebb érdekeit. Más a túlzott "politizálás", vagyis a napi politikában vezető és irányadó helyen való aktív részvétel, ami természetesen nem lehet mindenkinek feladata – ezen a téren papoknak, szerzeteseknek a különleges helyzetük miatt, másoknak esetleg a politikai iskolázottságuk hiánya miatt csak mérsékelt szerepük lehet, – és más az eleven és tevékeny érdeklődés a nyilvánossági élet keresztény irányítása tekintetében. "Politizálni" nem mindenkinek kell, főleg evilági jellegű politikát üzni, például kormánytámogatás vagy ellenzékiesség dolgában, ilyen vagy olyan adópolitika, földbirtokkérdés, általában: a gyakorlati taktika kérdéseiben nem szükséges mindenkinek az első sorban hadakoznia. De, ahol a vallás és az erkölcs kérdéseiről van szó: házasságjog, iskolaügy és nevelés, közerkölcs, Egyház szabadsága stb. kérdéseiben, ott igenis mindenkinek élnen kell érdeklődni s helyt kell állnia. Ez nem politika a szó köznapi értelmében, hanem állampolgári kötelesség, mi több: Krisztus politikája.

2. Hogy e kötelességnek katolikus társadalmunk és népünk megfelelhessen, okvetlenül szükséges, hogy *megfelelően iskoláztassék*, mégpedig két irányban: az elvi kérdésekben éppúgy, mint a tények ismeretében. Elvi téren: tisztáznunk kell embereinkben a fogalmakat az állampolgári feladatok és kötelességek körül s ismertetnünk azoknak alapjait: az állam mivoltát, célját, feladatait és jogkörét, az állam és Egyház viszonyát, a nemzeti és népi eszme igazi értékét s jelentőségét, ismertetni kell a határt, ahol az állam joga megszűnik s az egyéné, családé, Egyházé kezdődik s amelyen jogsérelem nélkül az állam nem nyúlhat át. Éppúgy kell aztán ismernie népünknek a tényleges helyzetet: mely esetben miről van szó, mi forog kockán, milyen haszon vagy kár származhat ilyen vagy olyan nyilvános intézkedésből, kik azok, akikben megbízhatunk, kik azok, akikben nem s hasonlók.

GONDOSKODNUNK KELL ARRÓL, hogy a katolikusoknak az ilyen ismeretek megszerzésére bőséges alkalmuk legyen, tehát hogy ily irányú előadások tartassanak, megfelelő műveltségi fokon lévőknel az idevágó kérdések zárt körökben meg is tárgyalassanak s álljon a közönség rendelkezésére olyan sajtó és irodalom, amely a közéleti elvek és helyzetek tisztázására alkalmas. Legyenek meg az eszközeink és intézményeink arra, hogy tömegeinkben kellő érdeklődést tudjunk kelteni a katolikus közéleti szempontok és szükségletek iránt s őket szükség esetén haladéktalanul mozgósítani tudjuk a katolikus közéleti fronton. Erről a kötelességről sem az ellenfél gáncsoskodó jelszavai és bénítani akaró igyekezetei miatt, sem a saját köreinkben fel-felhangzó meg nem értő szölamok kedvéért lemondani nem szabad.

Ha közönségünk politikai nevelése magasabb szintet ér el s az elvek és tények kérdései körül biztosabban mozog, nem forog majd fenn többé úton-útfélen az a veszély, hogy embereink a mégoly színvonalalatti propagandának is könnyen áldozatul esnek s vakon hitelt adnak a megtévesztés terjesztőinek.

3. A tulajdonképpeni közéleti tevékenység terén éles különbséget kell tennünk egyfelől a rendszerint megoszlásra, pártoskodásra, érdekküzdelemre s visszaélésekre vezető "politizálás" és másfelől ama törekvések között, amelyeknek a közéleti tevékenység terén

egyetlen céljuk a *Krisztusország védelme és erősítése*. A merőben evilági jellegű kérdésekben az egyes katolikusok politizálhatnak, amennyit akarnak, de ezt nem tehetik a katolicizmus vagy egy "katolikus párt" nevében: ellenben az egész katolicizmusnak egységesen és erőteljesen, teljes felfigyeléssel és odaadással meg kell mozdulnia, valahányszor a közéletben az Egyház jogairól, a keresztény házasság és iskola biztosításáról, a közkereskedelmi védelméről, vallásellenes elemek és tömegek megfékezéséről van szó.

EZT A KÉT, lényegesen különböző területet nem is volna szabad ugyanazzal a névvel jelölni; helyesebb lenne, mint azt a nyelvhasználat máris megkülönböztetni kezdi, az előbbit "politikának", "politikai tevékenységnek" és "politizálásnak" nevezni, a másikat pedig "közéletnek" és "közéleti tevékenységnek". A katolicizmus és főleg a papság lehetőleg ne "politizáljon", de igenis erőteljesen irányítsa Krisztus felé a közéletet is!

4. Ki *irányítsa* a katolikus közéleti tevékenység menetét? Bármennyire kívánatos, hogy a katolikusok a közélet terén egységesen lépjenek fel, ennek az egységnek érdekében nem szabad olyan eszközökhöz nyúlnunk, amelyek a katolikusok szabad állásfoglalását feleslegesen és talán éppen a katolikusokra nézve elviselhetetlen módon beszűkítik. Vagyis: hacsak valahol a püspöki kar maga nem találja szükségesnek, hogy az összes katolikusok még tisztán taktikai kérdésekben is egy bizonyos párthoz²² csatlakozzanak, tulajdonképpen *egyetlen politikai pártnak sincs joga magát* önhatalmúlag és egyszerűen a *katolicizmussal azonosítani*. A katolikus jelzõt magának lefoglalni világi jellegű vagy különböző taktikai eljárásokat megtűró ügyekben senkinek sem szabad, s még kevésbé volna helyes a katolicizmust tenni felelőssé azokért a nem mindig száz százalékgig helyes lépésekért, amelyek a politikai küzdelmek és cselszövészek terén szinte elkerülhetetlenek. Maga a hierarchia sem lehet hivatott arra, hogy merőben világi politikai kérdésekben irányt szabjon és még ahol csakugyan katolikus kérdésekről van is szó, ott sem tartja mindig tanácsosnak, hogy a taktikai eszközök ilyen vagy olyan megválasztását a maga tekintélyével vagy felelősségével fedezze.

ITT ALIG VAN MÁS ÚT, mint az, hogy a katolikusok céltudatosan neveljen ki magából kiváló közéleti férfiakat, akik egyéniségük sodró erejével utat tudnak jelezni e téren. Már a katolikus nevelőintézetekben, később a katolikus egyesületekben mutassunk rá a felnövekvő nemzedék előtt a közéleti apostolkodás kiváló jelentőségére; azonkívül támogassuk lelkesen az őszinte, eszmei lendületű kezdeményezőket s még inkább a politikai arénán csakugyan sikerrel és érdemmel dolgozó férfiakat, hogy ilyképpen lassankint katolikus közéleti vezérkar alakuljon ki, amelyhez a katolikus tábor minden különös parancs vagy kötelezettség nélkül, pusztán megértésből és lelkesedésből szívesen csatlakozik.

5. Azonkívül mint minden téren, úgy itt is a tervszerűség és nagyobb hatékonyság okából tanácsos lenne a vezető katolikusok bevonásával gyakran tartani *szűkebb megbeszéléseket a teendőkre vonatkozólag*, nem pártértekezlet alakjában, ami megint más dolog és más érdekeket szolgál, hanem pártfeletti szellemben, az általános katolikus érdekek közéleti védelme s előmozdítása tárgyában.

EZEKRE A MEGBESZÉLÉSEKRE olyanok is bevonhatók, akik maguk nem aktív politikusok, de ítéletük helyességével s önzetlen ügyszeretetükkel hasznos irányításokat vagy indításokat adhatnak. Itt kellene eldőlni a kérdésnek, miként kell a katolikus ügyet a nyilvános életben s annak eszközeivel előbbre vinni, a veszedelmekkel szemben védekezni, a katolikus közönséget s a népet, valamint az általános közvéleményt megfelelően tájékoztatni. Mivel a Katolikus Akció alap gondolata minden politikai tevékenységet kizár, azért ezek a tárgyalások annak keretén kívül szervezendők. Így egy pártjellegtől mentes, tisztán katolikus közéleti

²² Mindszenty-idézetek a 2014-es választások apropóján.
https://www.eucharisztikuskongresszus.hu/Mindszenty_101.html

munkaközösség alakulhatna ki, amely akkor is alkalmas keretűl szolgálna a katolikus összemunkálásnak, ha a résztvevők nem tartoznának ugyanahhoz a párthoz s a részleteket illetően talán éles véleménykülönbség mutatkoznék köztük. Az ilyen munkaközösségek tárgyalási hangjának alapja is csak az ellentéteket elsimító s azokon felülemelkedő krisztusi és apostoli szeretet lehet, amelynek őrzésére a munkaközösség technikai vezetőinek elsősorban kellene ügyelniük. Általában az ilyen munkaközösségek sikere a vezető személyiségeken múlik s ezért kívánatos talán, hogy élükre maga az egyházhatóság állítana alkalmas, összefogó erejű és éberszemű vezetőket.

6. Abban sem lehet vita, hogy katolikusainknak a *közéleti pozíciókban* arányosan kell helyet foglalniuk.

ANNÁL TÖBB JOGUNK VAN erre törekedni, minél feltűnőbb mellőzés érte a katolikusokat eddig éppen ezen a téren, még katolikus többségű országokban is. Minél több múlik egy vezetőállás betöltőjén s intézkedésein, annál fontosabb, hogy ilyen állásba lelkiismeretes, komoly ember kerüljön, aki őrhelyének helyzeti energiáját majd nem a Krisztusország ellen, hanem mellette fejt ki. Ennek a követelménynek előfeltétele, hogy a közélet minden feladatköre számára megfelelő szakembereket neveljünk ki, mert a hozzá nemértő és talán nem egészen tisztakezű katolikusok előtérbe nyomása nem cél, gyakran éppenséggel káros. Ugyanígy nagy hiba, ha befolyásos katolikus emberek, papok vagy világiak, merőben rokoni, baráti vagy hasonló alapon olyanokat segítenek fontos közéleti pozíciókba, akik sem tehetségük és tudásuk, sem erkölcsi karakterük folytán azt a helyet betölteni nem tudják s ugyanakkor méltóbb és megfelelőbb ember előtt zárják el a köz s a keresztény akció szempontjából is fontos helyeket.

A közéleti katolikus követeléseket az ellenfél általában szereti egyszerűen *klerikális uralomvággyal* magyarázni. Ezzel szemben nekünk hangoztatnunk kell:

1. Az Egyház az államnak s a társadalomnak *annyi erkölcsi hasznot hajt*, hogy már a viszonyosság elve alapján is joggal várhat tőle viszont-támogatást. 2. Az Egyház szabad működése az államnak is egyenes érdeke, mert az államnak is fontos, hogy az Egyház által képviselt felsőbbrendű szempontok, a jog, a tekintély, a kötelességtudás, lelkiismeretesség és szeretet ápolása, a közösség erkölcsi színvonalának emelése, minél teljesebben érvényesüljenek.

A túloldal, úgy látszik, sokkal jobban tudja, mint mi, mekkora a jelentősége a közéleti, társadalmi és kulturális téren egy-egy *fontos stratégiai pontnak*, egy-egy állásnak, hivatalnak, pozíciónak, ahonnan egész tömegek irányítása történik. A forradalmak technikája az utóbbi pár évtized során teljesen tudatosan érvényesült: elég volt 1000-2000 erősen összehangolt ember arra, hogy a stratégiai kulcspontokat adott jelre megszállja, ezzel évszázados, sokmillió birodalmakat megrendítsen s néhány diktátor kezébe ejtsen. Egyes irányok sokszor éppen tudatosan látszanak érvényesíteni a sakkjátékrendszer elvét, ahol néha egy jelentéktelennek látszó, de fontos helyen álló figura dönti el a játék sorsát. Csak a javíthatatlan optimisták hisznek e téren még mindig az erők szabad érvényesülésében.

HA PEDIG VALAKI a katolikusoknak másokkal szemben való túlzott érvényesülésében látna veszélyt, erre nyugodtan azt felelhetjük, hogy mi csakugyan beérjük azzal, ha az arányosság mértéke szerint foglalunk helyet a közélet fontosabb őrhelyein; ez idő szerint pedig ennek az arányosságnak rendszerint alatta maradunk.

7. Végül a katolikus *nemzetközi kapcsolatok* kiépítése is sürgős feladat. Nem nemzetietlen nemzetköziségről van itt szó, hanem egyfelől a közös érdekek közös katolikus szellemben való előmozdításáról, másfelől a vitapontoknak katolikus alapon és katolikus szellemben való elsimításáról.

SOK OLYAN KÉRDÉS ADÓDIK, amelyben a katolikusok közéletileg és nemzetközileg is támogathatnák egymást anélkül, hogy saját nemzetüknek legkevésbé is ártanának. Ilyen eset lenne például, ha a vallásszabadság védelmére kölcsönösen összefognának, nagy és nemes eszméknek vállvetett erővel kívánnának érvényt szerezni, ami a katolikus közösségnek is, de minden egyes országnak külön is érdeke. Ilyenkor a katolikus gondolatnak nemzetközi kapcsolatokon keresztül való érvényesítése oly önként kínálkozó szükségesség, hogy csodálni kell, ha erre a kötelességre a katolikus világ sokszor rá sem ébred. Nemzetközi viták és érdekellentétek esetében nem nekünk kellene-e mindenekelőtt sorompóba lépni a kölcsönös megértés helyreállítása és vitapontok szeretetteljes tisztázása érdekében? Ahelyett, hogy a hatalom mindenkori birtokosai, mint ez a világháborúban s azóta is történt, esetleg a maguk egyoldalú, szenvedélyes és önző szempontjait erőltessék rá a mi táborunkra is? Nem tűrhetetlen-e, hogy akárhányszor vezető katolikus egyéniségek is a kellő megértés s tájékozódás hiányában *egész mellet védelmeztek szabadkőműves és egyházellenes érdekeket?*²³ Tűrhetetlen, ha egy elvakult sovinizmus még Krisztus gyermekeivel is el tudja hitetni, hogy a nemzet, a faj, az állam az első s csak aztán jöhet az Isten s az Ő parancsai; tűrhetetlen, hogy állig fegyverben nézzünk egymással farkasszemet ott, ahol igazsággal és szeretettel el lehetne oszlatni a félreértéseket; hogy a háborús gyűlölködés annyira elragadjon minket is, hogy a pápák békeszózatai még a mi szívünkben sem találnak visszhangra.

Nem esztelen és nemzetáruló pacifizmus a cél, de igenis a keresztény igazságon alapuló béke: "opus iustitiae pax", amelyet Páris és Genf szabadkőműves szellemű alkotásai nem valósíthattak meg, de amelyet megvalósíthatna a katolicizmus, mihelyt közéleti és nemzetközi tényezővé szilárdulna. Az eucharisztikus kongresszusok levegője mennyivel inkább tenné hajlamossá a lelkeket a kölcsönös testvéri megbecsülésre, mint a meztelen, kollektív önzés minden szavalása s a nem békét, hanem megtévesztést célzó világi "testvériség" minden mesterkedése!

AZONBAN HOL VAGYUNK MÉG ATTÓL, hogy a katolikus többségű nemzetek katolikus alapon közelednének egymáshoz? Hogy egy új, eszmei nemzetközi alapon találkoznának s állítanának fel közös frontokat? Gondolkozott-e eddig egyáltalán valaki azon, hogy egyszer hatalmas katolikus tengely kialakításán kellene dolgozni Európában? Egy katolikus közéleti Népek Szövetségének talán csendesebb és szerényebb, de mélyebb s maradandóbb hatóereje lehetne, mint a genfi kísérletnek. A katolikus ügynek is sokszoros erősítésére vezetne s a világbéke jelentős szilárdulását hozhatná magával, ha katolikus közéleti férfaink egyszer már valamiféle katolikus kerekasztal mellett is találkoznának.

A vádat, amelyet ilyen törekvésekkel szemben a túlzó sovinizmus azonnal emleget: hogy mi katolikusok nem vagyunk jó hazafiak, mert nemzetközi katolikus felsőbbiséget akarunk stb., nyugodtan ráírhatjuk az irányított propaganda vagy az elvakultság számlájára s ellenpropagandával és felvilágosítással kell azt leküzdenünk. Sajnos, egyelőre nem nagy a veszély, hogy a nemzetköziség irányában egyhamar túlzásba esünk, ellenkezőleg attól kell félnünk, hogy egyelőre maguknak a katolikusoknak kiélezett érzelmi ellentétei s túlzott sovinizmusa a megértés és békeszerzés minden kísérletét eleve megakasztják.

²³ http://eucharisztikuskongresszus.hu/Apostoli_Szentszek_dekretuma_a_kommunizmusrol.html
<https://katolikus.hu/dokumentumtar/divini-redemptoris>
http://www.ppek.hu/konyvek/XIII_Leo_apostoli_korlevele_a_szabadkomuvessegről_1.pdf

Istenfélelem és politika kapcsolata

<Az istenfélelem kulcskérdés. Az Istent nem féltő politikusoktól mentsen meg bennünket a Jóisten. És most nem arról beszélek, amit kampányok idején szoktak mondani, hogy az nem olyan értékes, meg az ő értékei talán nem állnák ki bizonyos mércékkel azt a próbát, amit ki kéne állni. Nem erről beszélek, nem egy versenyelvű mondatot akartam mondani. Hanem azt a kérdést kell föltennünk, hogy – persze a törvények korlátozzák az embert, a parlament korlátozza az embert, a hatalom meg van osztva, de azért mégiscsak hatalom – mi az utolsó, a végső korlátja a hatalomnak, amiről beszéltünk? Ezért mondtam, amit mondtam: a végső korlát nem más, mint az istenfélelem. Erről elég sokat gondolkodtam, (...) hogy végül is, amikor egy politikusban istenfélelem van, akkor elgondolkodik azon, hogy kitől is fél valójában? Hiszen látszólag minden hatalom az ő kezében van. És a Jóisten nem jelenik meg előtte vértetben, hogy megijedjünk, ugye. És ha az ember ezen elgondolkodik, akkor rájön arra, hogy ott fordul meg a dolog, az a helyzet kulcsa, hogy hiszünk-e abban, hogy egyszer valamikor, nem tudom pontosan, milyen körülmények között, semmilyen dramaturgiai látomás nincs előttem, de hogy egyszer az életben, vagy annak a végén, akárhogy is nevezzük, **lesz egy pillanat, amikor az embernek mindenért meg kell fizetnie.** Amikor el kell számolnia. Hiszi-e egy politikus, hogy ez a momentum nem kerülhető el? És ha hiszi, hogy egy ilyen pillanat van, akkor biztonságban érezhetjük magunkat mindannyian. Ugyanis, ha jól belegondolunk, az, aki érti az istenfélelmet, az nem egy számára ismeretlenül hatalmas úrtól fél, akinek nem ismeri a természetét. Nem egy hatalmas zsarnoktól, aki tetszése szerint bánik majd el vele – nem attól félünk, hogy egy ismeretlen nagyúr elé kerülünk. **Hanem attól, hogy pontosan azt fogjuk kapni, amit megérdemlünk!** Ettől félünk. Attól félünk, hogy a saját tetteinkkel fogunk szembesülni. És ez a legutolsó, minden törvényen, hatalommegosztáson, meg alkotmányon túli korlátja szerintem annak a veszélyes üzemnek, amit hatalomnak nevezünk.>²⁴

²⁴ Orbán Viktor: Végül Istennek kell számot adnunk. Ennek a 2005. decemberi adventi találkozóknak az alkalmával a következő választásokra készülő Orbán Viktor saját hitéről, illetve a hit és a politika viszonyáról is kifejtette álláspontját. Orbán Viktor beszélgetőtársa Balás Béla kaposvári megyéspüspök és Balog Zoltán református lelkész, a Polgári Magyarországért Alapítvány főigazgatója volt.
https://www.youtube.com/watch?v=NNT-ZV_qQ0U

A modernista tanok elleni pápai enciklika

Őszentsége
X. Pius pápa
Isten szolgáinak szolgája

„PASCENDI DOMINICI GREGIS”

kezdetű enciklikája
a modernisták tanításáról
1907. szeptember 8.

(Megjelent a Szent Margit Lap 136-140. számában)

(A szöveg forrása: „Egyházi Közlöny” 1907. évi 38–46. szám. Gondozta és digitalizálta:
Mezei Zsolt)

„AZ ÚR NYÁJÁT LEGELTETVE”

100 évvel ezelőtt, 1907. szeptember 8-án adta ki X. Pius pápa „Pascendi Dominici Gregis” kezdetű apostoli körlevelét, amelyben a modernisták tévedéseit ítélte el. Ezen enciklikára ugyanaz érvényes, amit a „Lamentabili sane exitu” kezdetű apostoli konstitúciójának közlésénél már megjelent: sajnálattal kell megállapítani, hogy ezen enciklika az elmúlt 100 év alatt nem veszített időszerűségéből. Az a tévtan, melyet Szent X. Pius pápa „modernizmusnak” nevezett el, és amelyet az egyháztörténelem legveszélyesebb eretnekségeként, „comulatio omnium haeresium”-ként, „minden eretnekség gyűjtőmedencéjeként” ítél el, ma is él, és sajnos virágzik. Terjesztői, a felvizezett katolicizmus hívei, bár mindennemű kapcsolatot tagadnak a száz évvel ezelőtt élt modernistákkal, valójában ugyanazokat a tévtanokat hirdetik, amelyeket Szent X. Pius pápa korai haláláig nem szűnt meg minden rendelkezésére álló eszközzel irtani. (Gondoljunk csak az antimodernista esküre vagy a „Praeantia scripturae” kezdetű motu propria, amit az enciklikát követően, november 18-án adott ki, s amellyel a magátalkodott modernisták kiközösítését rendelte el.) Ezért bír különös jelentőséggel ez az évforduló, melynek alkalmával az enciklika közlésére is sor kerül. Az enciklika tanulmányozásakor könnyen megérthető és belátható annak a tételnek jogossága és fontossága, amely azt állítja, hogy az Egyház válsága csak akkor szűnhet meg, de legalábbis csak akkor lehet igazi reformról beszélni, ha visszamegyünk ahhoz a ponthoz, ahol első alkalommal tértünk le a helyes útról. Ehhez pedig ismerni kell az előzményeket, az okokat. Ehhez ad nagyszerű, pótolhatatlan segítséget Szent X. Pius pápa enciklikája.

Rejtőzködő ellenségek: Elvetemült újítók az Egyház belsejében

Ami legkivált sürgeti, hogy haladék nélkül szóljunk, az, hogy ma már a tévelyek mestereit nem a bevallott ellenségek között kell keresnünk. Elrejtőznek – és ez igen élénk félelem és aggodalom oka – magának az Egyháznak a kebelében és szívében, s annál félelmetesebb ellenségek, minél kevésbé nyíltan azok. Mi, Tisztelendő Testvérek, világi katolikusok és – ami még elszomorítóbb – papok nagy számáról beszélünk, akik az Egyház iránti szeretet színe alatt, teljes híjával a komoly filozófiának és teológiának, ellenben a

velőkig áthatva a katolikus ellenfeleinél fölszedett tévtan mérgével, megvetve minden szerénységet, az Egyház megújítóiként tolják előtérbe magukat, akik zárt falanxokban, merészen támadást intéznek mindaz ellen, ami a legszentebb Jézus Krisztus művében, nem tisztelve saját személyét sem, amelyet szentségtörő vakmerőséggel lealacsonyítanak az egyszerű és tiszta emberségig.

Ezek a férfiak csodálkozhatnak azon, hogy mi őket az Egyház ellenségei közé sorozzuk. De valami alapon senki sem fog ezen csodálkozni, aki – mellőzve szándékait, amelyekről az ítékezés Istennek van fönntartva – hajlandó megvizsgálni tanaikat és emezekhez mértén, beszéd- és cselekvésmódjukat. Ellenségei az Egyháznak, bizonyára azok, és ha azt mondjuk, hogy rosszabb ellenségei nincsenek, nem távolodunk el az igazságtól. Valóban nem kívülről, mint már megjegyeztük, hanem belülről dolgoznak a romlásán: ma a veszély szinte az Egyház belsejében és ereiben van: csapásaik annál biztosabbak, minél jobban tudják, hová kell sújtani. Vegyük hozzá, hogy nem az ágakra vagy a csemetékre tették a fejszét, hanem magára a gyökerre, azaz a hitre és legmélyebb rostjaira. És ha egyszer elvágta a halhatatlan életnek ezt a gyökerét, igyekezni fognak a fertőző mérget beoltani az egész fába: nem lesz a katolikus hitnek egyetlen része sem, mely megmeneküljön kezüktől, egyetlen sem, ahol el ne kövessenek mindent a rombolásra. És amíg ezer meg ezer úton folytatják végzetes szándékukat, nincs semmi olyan alattomos, olyan álnok, mint taktikájuk: összeolvasztva magukban a racionalistát meg a katolikust, olyan rafinált ügyességgel teszik ezt, hogy könnyen megtévesztik a rosszul értesült szellemeket. Különben, vakmerőségüktől elkapatva, nincs az a következmény, amitől meghátrálnának, vagy éppen, amit ne védelmeznének hangosan és makacsul. Ezzel jár – s e körülmény igen alkalmas a megtévesztésre – olyan élet, mely csupa tevékenység, különös kitartás és hév minden tanulmány-nemben s oly erkölcsök, melyek általában ajánlhatók szigorúságuk miatt. Végül – és az, úgy látszik, a gyógyulás minden reményét elveszi – tanaik annyira megméltelyezték lelküket, hogy emiatt megvetői lettek minden tekintélynek, türelmetlenek minden fék iránt: hamis lelkiismerettel dolgozva mindent elkövetnek, hogy az igazság iránti tiszta buzgalomnak tulajdonítsák azt, ami egyedül a makacsság és a kevélység munkája. Igaz, mi valamikor azt reméltük, hogy egy napon észre térnek; és ezért mi először szelíden bántunk velük, mint fiainkkal, majd szigorúan, végül – és igazán nehéz szívvel – nyilvánosan megdorgáltuk őket. Nem ismeretlen előttetek, Tisztelendő Testvérek, igyekezetünk meddősége: egy percre meghajtják fejüket, hogy tüstént annál gőgösebben emeljék föl.

A modernizmus terjesztése

Vajha ennek terjesztésére kevesebb buzgalmat és gondot fordítanának! De serénységük akkora, munkájuk oly lankadatlan, hogy szinte sajnáljuk, hogy ennyi erőt pazarolnak az Egyház romlására, ami helyesen alkalmazva annak legnagyobb segélyére volna. Kétféle csellel élnek pedig a lelkek megejtésére: először elhárítani igyekeznek az akadályokat, másodsor azt, ami nekik használ, gondosan fölkeresik és serényen, türelmesen földolgozzák.

Három dolog van különösen, amit törekvéseikkel ellenkezőnek éreznek: a skolasztikus filozófiai módszer, a szentatyák tekintélye és hagyománya s az Egyházi Tanítóhivatal. Ezek ellen elkeseredett harcot folytatnak. Azért a skolasztikus filozófiát, ahol tehetik, kinevetik és megvetik. Akár tudatlanságból teszik ezt, akár félelemből, akár éppen mind a két okból, az bizonyos, hogy az új dolgok tanulmányozását mindig összekötik a skolasztikus módszer gyűlöletével, és *nincs nyilvánvalóbb jele annak, hogy valaki a modernizmus tanai felé hajlik, mint hogyha irtózni kezd a skolasztikus módszertől.* A modernistáknak és pártolóiknak emlékeznie kellene arra a kárhoztatásra, amellyel IX. Pius sújtotta ezt a tételt: „Az a módszer

s azok az elvek, amelyekkel a régi skolasztikus tudósok kezelték a filozófiát, már nem felelnek meg a mi korunk szükségleteinek és a tudományok haladásának.” (Syllabus, 13.)

A hagyomány jelentőségét és természetét pedig a legravaszabbul igyekeznek kiforgatni, hogy megfosszák értékétől és fontosságától. Ám a katolikusok számára mindenkor tekintély marad a második niceai zsinat, mely kárhoztatta *„azokat, akik elég merészek... az istentelen eretnekek módjára megvetni az egyházi hagyományokat és kigondolni valami újdonságot... vagy kigondolni gonoszul és álnokul olyasmit, ami részben megdöntheti a katolikus egyház törvényes hagyományait”*.

És ugyancsak tekintély marad a negyedik konstantinápolyi zsinat hitvallása: *„Megvalljuk tehát, hogy megtartjuk és megőrizzük azokat a szabályokat, melyek a szent katolikus és apostoli egyháznak mind a szent és dicsőséges apostoloktól, mind az orthodox egyetemes vagy helyi zsinatoktól, vagy pedig bármely istensugallta atyától és egyházi mestertől hagyományoztattak.”* Miért is IV. Pius és IX. Pius római pápák a hitvalláshoz még ezt a hozzáadást rendelték el: *„Az apostoli és egyházi hagyományokat s az egyháznak minden egyéb szabályzatát és rendeletét a legszilárdabban megengedem és fölkarolom.”*

A szentségek egyházatyákról sem ítélnék különbül a modernisták, mint a hagyományról. Határtalan vakmerőséggel azt mondják róluk, hogy noha méltók minden tiszteletre, de kritikai és történelmi kérdésekben teljesen járatlanok, az utóbbi teljesen megbocsáthatatlan, lenne, ha nem lehetne a korról magyarázni, amelyben éltek.

Végül még magának az Egyházi Tanítóhivatalnak tekintélyét is teljes erejükből csökkenteni és gyöngíteni iparkodnak, mind eredetének, természetének, jogainak szentségtörő elvitatásával, mind ellenfelei rágalmainak szabad fölújításával.

Csakugyan illenek a modernisták csoportjára azok a szavak, melyeket a mi elődünk a legnagyobb szomorúsággal írt: *„Hogy Krisztus titkos jegyesét, akiben vagy az igazi világosság, megvetésnek és gyűlölségnek tegyék ki, a sötétségnek fiai őt a tömeg előtt nyílt rágalmakkal támadják meg s összeforgatva a dolgok és nevek értelmét és erejét, ráfogják, hogy barátja a sötétségnek, ápolója a tudatlanságnak, ellenzője a tudományok világosságának és haladásának.”* (XIII. Leó: Ut mysticam motu proprio, 1891. március 14.) – Ha már így áll a dolog, Tisztelendő Testvérek, nem csoda, ha azokat a katolikus embereket, akik kitartóan küzdenek az Egyházért, a legnagyobb rosszakarattal és epésséggel támadják meg a modernisták. Nincs a sértéseknek olyan neme, amivel őket ne kínoznák, de leginkább tudatlansággal és csökönyösséggel vádolják őket. Ha megfélemednek ellenfeleik képzettségétől és erejétől, akkor őket *agyonhallgatással* igyekeznek lehetetlenné tenni. Ez az eljárásuk a katolikusokkal annál felháborítóbb, mivel ugyanakkor fékezetlenül édig magasztalják azokat, akik véleményükben osztoznak; emezeknek újdonságtól áradó könyveit nagy tapssal fogadják; *minél merészebben forgatja ki valaki a régiéket, veti meg a hagyományt s az egyházi tanítóhivatalt, annál bölcsebbnek kiáltják ki*; végre, amitől bármely jó ember csak elborzadhat, akit elér az Egyház kárhoztatása, azt körülrajongják s nemcsak nyíltan és bőségesen feldicsérik, hanem éppen az igazságnak vértanújaként ünneplik.

Az ifjabb elmék, melyeket mindez elszédített és megzavart, a dicséretnek és szidalmaknak ez a lármája, hogy tudatlanoknak ne mondják őket, s hogy bölcseknek tűnjenek föl, meg a kíváncsiság és gög belső kényszere alatt akárhányszor az áradatba vetik magukat és a modernizmushoz pártolnak.

De ezek már azokhoz a csel fogásokhoz tartoznak, amelyekkel a modernisták eladják portékáikat. Mire nem képesek, hogy követőik számát növeljék? A szent szemináriumokban, az egyetemeken elhódítják a tanári állásokat, s lassanként megmetyélezik a tanszékeket. Tanaikat, talán burkoltan, beleszövik templomi szónoklataikba; nyíltan megvallják a

gyűléseken; betolják és terjesztik a társadalmi intézményekben. Könyveket, napilapokat, folyóiratokat adnak ki a maguk vagy más neve alatt. Olykor egy s ugyanazon író több nevet is használ, hogy az avatatlanok megejtessenek a szerzők színlelt sokaságával. Szóval tettben, beszédben, írásban mitől sem riadnak vissza, úgyhogy szinte lázas őrjöngőknek mondhatnók őket. És mindennek mi a gyümölcse? Sirathatunk igen sok nagyreményű ifjút, akik legnagyobb hasznára válhattak volna az Egyháznak, de letértek a helyes ösvényről.

Sirathatunk másokat is, akik bár nem jutottak ennyire, de mintegy belélegezve a megromlott levegőt, szabadabban szoktak gondolkozni, beszélni, írni, mintsem katolikusokhoz illik. Vannak ilyenek a világiak közt, vannak a papok közt is, és amit kevésbé várnánk, a szerzetesrendekben sem hiányzanak. A biblikus tárgyakat a modernisták törvényei szerint kezelik. A történetírásban, az igazság kimutatásának örve alatt, szorgosan s bizonyos nyílt gyönyörrel hozzák napfényre azt, ami látszólag foltot vet az Egyházra. A nép szent hagyományait, bizonyos apriorizmustól vezetve, minden áron el akarják törölni. A régiségüktől ajánlott szent ereklyéket megcsúfolják. Az a hiú vágy vezeti ugyanis őket, hogy *a világ beszéljen róluk – s tudják, hogy ezt nem érhetnék el azzal, ha csupán azt mondanák, amit mindig, és amit mindenki mondott.* És eközben talán azt beszélnek be maguknak, hogy Isten és az Egyház iránt teljesítenek kötelességet: valójában pedig a legsúlyosabb vétket követik el, mégpedig nem is annyira munkájukkal, mint inkább a szándékkal, mely vezérli őket, és mert ezáltal a modernisták pimaszságának nagyon hasznos támogatást nyújtanak.²⁵

²⁵ <http://www.katolikus-honlap.hu/0707/pascendi.htm>

Pajor András: Nem lehet libikókázni azzal, hogy a kereszténység ellenségeit támogatja valaki

„A kommunizmus nemcsak politikai párt, hanem legelsősorban világnézet; vallás ellen, Isten ellen, emberi lélek ellen, apostoli hitvallás ellen, Tízparancs és erkölcs ellen. Gyilkol, rabol, zsúfolja a börtönöket, a szibériai munkatáborokat. Lezüllesztzi az egyént, tönkreteszi a családot, csordává teszi a tömeget. Amely pillanatban valaki kommunista, abban a pillanatban megszűnt keresztény lenni. A keresztény Krisztushívő, a kommunista megtagadja az érte meghalt és föltámadt Jézus Krisztust, nem 30 ezüstért, csak egy csalásért. Hite az istentelenség, erkölce az erkölcstelenség. Ismerem a világtörténelmet. A történelem legkegyetlenebb rendszere ez.”²⁶ „A szabadkőművesség ugyanaz szalonkában, mint a bolsevizmus mezítláb.”²⁷

Mindszenty József

<A választások előtt vagyunk két nappal és úgy döntöttem, hogy meg kell szólalnom, mivel láttam, hogy jó néhány, a keresztény emberek számára mérvadó cikk jelent meg az Interneten, különböző sajtóorgánumban, illetve élő nyilatkozatokban is arra vonatkozólag, hogy lelkiismereti kérdés-e egyáltalán a választás. A keresztény erkölcstanban ezt úgy mondják, hogy nincsenek szürke mezők. Tehát valaki vagy bűnt követ el, vagy érdemszerző cselekedetet hajt végre; tehát az logikai ellentmondás, hogy van két keresztény ember, két, szöges ellentétben álló politikai vonulatot támogatnak és az egyikük nem vétkezik. Az egyikük biztos, hogy vétkezik, a másik biztos, hogy érdemszerző cselekedetet hajt végre a lelkiismereti felelőssége szerint. Na de, milyenek a szempontok, mi választja ketté a döntésüket? A keresztény ember számára és a keresztény teológia számára, a vallásunk számára Jézus Krisztus hagyatékából megmaradt egy nagyon fontos parancs, amikor Jézus a *nemzetek* megkeresztelésére küldi az apostolokat, Szent Máté evangéliumában, mennybemenetele előtt; és ez azt jelenti mindannyiunk számára, és ez később, az apostoli levelekben aztán tovább bontakozik és az egyház tanításában még inkább, hogy a társadalom célja a tagjainak az emberi beteljesedésre, vagyis az üdvösségre vezetése. Azt mondja az Üdvözítő: keressétek először az Isten országát és annak igazságát, és a többi ehhez majd megadatik nektek. És valóban átéljük, hogyha egy, a kereszténységet értékelni tudó, tehát társadalmi szinten értékelni tudó vezetés irányítja éppen egy-egy társadalom, egy-egy ország életét, ahogy nálunk is, akkor ott az Isten országának és annak igazsága keresése nyilvánul meg és valóban a többi is megadatik nekünk, hiszen kellő lelkiismeretességet tapasztalunk. Na most itt nem lehet libikókázni azzal, hogy a kereszténység ellenségeit támogatom, még akkor sem, hogyha az ellenfelek közötti harcban, vitában felkorbácsolt tengeri hullámok tetején van egy olyan gyenge kis fedezet nélküli papírvitorlás, amely azt állítja magáról, hogy keresztény és konzervatív. Ezt nyilván való, hogy el kell utasítanunk, ez egy nagy trükk, aminek nem szabad bedőlni. Ugyanakkor viszont tudnunk kell azt, hogy valóban

²⁶ Mindszenty József: Hirdettem az Igét. Mindszenty Alapítvány, Vaduz, 1982. 226-227.

²⁷ Csonka Emil: Krónika Mindszenty bíboros amerikai útjának egyik jelentős szakaszáról. München, 1974 (kézirat). 64.

érvényesítenünk kell az evangélium szempontjait a társadalom életében; nem abból áll a döntésünk, hogy elkezdünk turkálni például az éppen hatalmon levő vezetés zsebében és tudálékoskodni, hogy mi az, amit jól tesznek, mi az, amit nem. Nem vagyunk mind gazdaságpolitikusok, de sok más egyéb rejtelmekbe se látunk bele. *Azt kell megkérdeznünk, hogy számunkra a tanúságtételhez melyik hatalmi vonulat a kedvezőbb azért, hogy a lelkeket mentsük.* Sajnos a rákfenéje ma keresztény emberek hozzáállásának is az, hogy fölütötte a fejét egyfajta olyan politikai sznobizmus, amely némi tudálékossgal, a vezetés kritizálásával próbálja meg elfedni a – *saját klasszikus műveletlenségét, a klasszikus műveltségben való hiányosságait.* És ez meglehetősen veszélyes! Emberek tudósna akarják feltüntetni magukat akkor, amikor tényleg nem látnak bele a politika igazi rejtelmeibe. Csak azt kell tudnunk, hogy az az irányvonal, amit nem a vezetésnek, hanem nekünk követnünk kell a társadalomban, honnan kap megfelelő segítséget. Nem pénzről beszélek, általános megbecsültségről beszélek. És ha vannak még olyan keresztények, akiknek ezzel a néhány szóval még tudtam hatni a lelkükre, és emiatt korrektté teszik a véleményüket és a döntéshez való hozzáállásukat, akkor azt hiszem, hogy nem volt fölösleges ezt a néhány szót elmondanom.>²⁸

A keresztény értelmiség sorsdöntő felelőssége

<A szeretet okán Jézus missziós parancsa alapján minden hívőnek kötelessége mindazt az ajándékot, szellemi tőkét közkinccsé tenni, amit Istentől kapott. Világos küldetés, amely arra vonatkozik, hogy elvigyük minden emberhez az örömhírt, és képviseljük is a társadalom minden dimenziójában. Ez a missziós parancs kötelességünké teszi a közéletben való részvételt. Csak a jobboldal összefogását tudjuk támogatni. Ha bárhol széthúzást tapasztalunk, akkor azt a törekvést mi nem támogatjuk. A jobboldal csak egységben képes fellépni a baloldali tömörüléssel szemben, amelynek az erejét pontosan ismerjük. Reális politizálást csak az összefogás jelenthet. Mi (...) a polgári kormányt és a koalíciót támogatjuk. A szervezetünknek nem lehet kapcsolata baloldali pártokkal. Természetesen különbséget teszünk a jó szándékú egyének és a pártok között. **A másságot mi önmagában nem tiszteljük, de tiszteljük az értékeket, adott esetben a más jellegű értékeket is.**²⁹ Az

²⁸ Pajor András: Most nem lehet libikokázni azzal, hogy a kereszténység ellenségeit támogatja valaki. <https://pestisracok.hu/pajor-andras-alya-most-nem-lehet-libikokazni-azzal-hogy-a-keresztenyseg-ellensegeit-tamogatja-valaki-video/>

²⁹ *A tolerancia és erkölcsi szigor egységének fontossága.* A tolerancia sokszor úgy fogalmazódik meg, mint a másság tisztelete. Azoknak az embereknek viszont, akiknek kezdetleges (téves) fogalmaik vannak a szabadságról, ugyanilyen fogalommal bírnak a toleranciáról és a másság tiszteletéről is. Az alapvető probléma ez esetben az, hogy nem tesznek különbséget pozitív és negatív másság között. A pozitív másság természetesen tiszteletre méltó. Jelentőségüket tekintve lehetnek bennük különbségek, de alapvetően mindegyik pozitív szerepet tölt be. Más a helyzet a negatív másság esetén. Ha valaki hamisan zenél vagy rosszul futballozik, annak a játéka nem érdemel tiszteletet csak azért, mert „más”. A kapufa és a mellélövés is más, mint a gól, de egyik sem alternatívája a gólnak. Miként a tévedés és a tudatlanság sem alternatívája a tudásnak csak azért, mert más. Ugyanígy a részeges ember életvitele sem egyenrangú a józan emberével, miként a lustaé sem egyenrangú a szorgalmaséval. Ugyanígy például az élettársak vagy az egynemű partnerek kapcsolata sem alternatívája az egymásnak mindhalálíg hűséget ígérő és gyermekeiknek egészséges és biztonságos otthont nyújtó hitvesek kapcsolatának. Nem igaz, hogy az előbbieket „nem rosszabbak, csak mások”. Természetesen a negatív másságot hordozó embert is, emberi mivolta miatt (mivel Isten teremtménye) alapvetően tisztelet illeti meg, azonban a helyesen értelmezett tolerancia semmiképpen sem jelenti azt, hogy elfogadom és tisztelem valakinek a negatív másságát. In: Márfi Gyula: Az Istenkeresés útjain – Tanulmányok. Veszprém 2023. *A teljesség felé* című alfejezet (Veszprém 2004. december – 2005. január) 39-40.

országban létezik egy olyan keresztény értelmiségi réteg, amelyik komoly társadalmi tényezővé vált. (...) a keresztény értelmiség létezik, és ott van a társadalom életének fontos fordulópontjainál. Minden lényeges kérdésben eltérő állásponton vagyunk akár az egyházképet, akár az evangelizációt, akár a magyarságtudat kérdését nézzük. De az alapvető különbség a liberalizmus és a konzervatív kereszténység ellentétére vezethető vissza. Jobboldal és baloldal megoszlásának metaforája az, hogy az előbbiek Jézus jobbjára akarnak kerülni, amikor az ítélet szétválasztja majd az embereket. Ők azok, akik azzal alapozzák meg a döntést, hogy a Földön is Isten országának épülését, vagyis a lelkekbe írt uralmát szolgálják. A baloldalra állók pedig tagadják Isten uralmát és csak a maguk világát élik. A magyar egyház egyik tragédiája, hogy az elmúlt évtizedek diktatúrája megosztotta a papságot.³⁰ Csak Magyarországon alakult ki olyan markáns megosztottság, amely képes volt túlélni a rendszer

Szinte már egész Európában hódít egyféle elfajzott másság-kultusz, amely elsősorban a nemiség területén mutatkozik meg. Azok a korábban deviánsnak, sőt bűnösnek tartott magatartásformák, amelyek a római birodalom hanyatló korszakát jellemezték (homoszexualitás, lesbikus, illetve felelőtlen párkapcsolatok), ma különös figyelemben és megbecsülésben részesülnek, miközben a többgyermekes családokról és családayokról már beszélni sem illik. „Hazánkban senkit hátrány nem érhet szexuális beállítottsága miatt” – jelentette ki egy „demokrata” miniszter asszony. Még csak arra sem gondolt, hogy a pedofilok, a szatírok és a kéjgyilkosok tettei mögött is egyfajta szexuális beállítottság van, és az ezekből fakadó cselekedeteket jelenleg (még) bünteti a törvény. In: Márfi Gyula: Az Istenkeresés útjain – Tanulmányok. Veszprém 2023. Az *ultraliberális gondolkodás veszélyei* című alfejezet (Veszprém 2009 – 2013.) 214.

Lásd ehhez még: Krajsovsky Gábor 2020. szeptember 29-én a Kormányportálra elküldött alábbi levelét. http://eucharisztikuskongresszus.hu/KG_hit_403.html

<Jelen levelemben a következő témával kapcsolatosan írok röviden. A közelmúltban elhangzott, Osztie Zoltán plébános úr bátor megnyilatkozása alapján, arra teljes egyetértéssel hivatkozva:

Osztie Zoltán: Eddig és ne tovább! <https://demokrata.hu/magyarorszag/eddig-es-ne-tovabb-2-285650/> valamint a liberális oldal által újabb provokációként megjelentetett könyvre, illetve az ehhez tartozó fenyegetésre utalva:

<https://citizengo.org/hu/fm/182339-vegve-le-kinalatabol-az-lmbtq-mesekonyvet-pagony-gyerekkonyvesbolt-tobbi-arusitohely>

<https://vasarnap.hu/2020/09/24/brutalisan-megfenyegettek-az-lmbtq-mesekonyvek-ellen-peticiot-indito-gyermekvedo-aktivistat/>

szeretném azt a véleményemet/javaslatomat megírni, hogy mindennemű, ilyen jellegű eltévelyedést (gender-elmélet, homoszexualitás) propagáló könyv, írás vagy egyéb publikáció terjesztését törvény-hatóságilag volna szükséges betiltani, továbbá az ilyen és más jellegű, igen alattomos fenyegetéseket a kiemelten súlyos büntető kategóriába volna szükséges besorolni és ennek megfelelően szankcionálni, elejét véve a társadalom teljes megmontásának. Az ilyenek megjelentetése nem az ellenoldal által sokat hangoztatott demokrácia-, hanem az anarchia körébe tartozik: erkölcsstani szempontból áll fenn az, hogy a rossznak soha nincs szabadságjoga! Ahogyan a pedofília kiélése is büntetendő cselekmény, ugyanúgy a szodómia bárminemű propagálásának is azzá kell(ene) lennie: se könyvesboltokban, se egyéb helyeken ne lehessen ilyen irományokat árulni, valamint iskolákban is szigorúan tiltva legyen az, hogy a normális nemi identitástól eltérő devianciákat kötelező, vagy akár megengedő jelleggel – már akár óvodától kezdve is – propagálni lehessen. Ehhez kapcsolódik még az úgynevezett "meleg-felvonulások" betiltása is – itt, Magyarországon senki nem bántja őket, így nincs is mi és ki ellen tüntetniük, ha csak nem az egészséges családi szemlélet ellen teszik mindezt; és akkor már jogos önvédelemből léphet fel ellenük bárki is, nevezetesen a minősíthetetlen provokációjukkal szemben. Az ilyen jellegű eltévelyedések szigorúan a "négy fal közé" valók – megengedhetetlen az, hogy a normális irányultságú nemi identitást és az egészséges lelkületű családokat ezzel akarják egyes kisebbségi körök szinte felcserélni, mintegy ráerőszakolva ennek egész módját a többségi, egészséges lelkületű emberekre, azok teljes megmontása céljából. Csak az egészséges lelkületű emberek, családok tudják a keresztény-polgári értékrend alapjain nyugvó nemzet szilárd támaszát képezni.>

³⁰ Adriányi Gábor: A magyar katolikus püspöki kar a kommunista állambiztonsági szolgálat szorításában. A vatikáni Ostpolitik árnyoldala (1946-1989). https://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_szemin_137.pdf Lásd ehhez még: Elmer István: A magyar egyház a második világháború végén – előzmények és következmények. Beszélgetés Adriányi Gábor történésszel. Új Ember Hetilap, 2015. szeptember 13. <http://ujember.hu/a-magyar-egyhaz-a-masodik-vilaghaboru-vegen-elozmenyek-es-kovetkezmények/>

elmúlását is. A baloldaliságot képviselő békepapi vonalat³¹ nagy úr választotta el az egyházhű tábortól.>³²

Vigyázzatok az újsággal! Mindszenty-Pehm József sajtóröpirata³³

Mindszenty-Pehm Józsefnek az ateista sajtó mérhetetlen károkozó tevékenységével kapcsolatos figyelmeztetése a mai korban ugyanúgy aktuális. Ennek előzményeként került kiadásra 1919-20-ban az ugyancsak általa szerkesztett Sajtóröpirat, amely autentikus idézetekkel helyezi éles fénybe az akkori időben is már gátlástalanul terjeszkedő, a baloldali-liberális irányzat határt nem ismerő, romboló törekvéseit.³⁴

Jelen fejezetben Mindszenty-Pehm József Zalaegerszegen megjelent sajtóröpiratából (1919-1920) kerül kiemelésre néhány, általa súlyosan elítélt, a kereszténységet mélyen megvető és háttérbe szorító újságidézet, az akkori, keresztényellenes, nem-keresztény irányzatú, ateista sajtótermékekből. Mindszenty József jogos kritikáiban egy adott *szellemiség*-elleni állásfoglalásáról van szó. Ezekkel a nézetekkel, amelyek ellen Mindszenty József tiltakozik, ma ugyanúgy a legkisebb mértékben sem azonosulhat egy magát kereszténynek, vagy bármilyen vallásúnak mondott személy, vagy egy olyan valaki, aki helyes szemléletű, természetes erkölcsi alapon áll. Különben az ilyen ember – ugyancsak Mindszenty József későbbi szavaival élve – idegen bandák kötelékében silány szegődmény lesz. A sajtóröpiratról csupán néhány publikáció jelent meg,³⁵ viszont szövege teljes terjedelmében a megadott forrásokban hozzáférhető. A jelen összeállításban szereplő válogatott idézetek főként az akkori Pesti Hírlapból valók. A hozzájuk kapcsolódó kritika pedig mindennél többet mond. Mindszenty-Pehm József 1918 karácsonyán elindítja saját lapját, a Zalamegyei Újságot. Erről a sajtóröpiratban a következők állnak: „Föltétlen keresztény, megalkuvást nem ismerő, igazáért sokat üldözött újság. A »Pesti Élet« a megfojtandók közé számítja.”³⁶ A sajtó szerepéről szóban is közzétett nyilatkozataiból került válogatásra az alábbi idézetgyűjtemény.

³¹ Krajsovsky Gábor: Mindszenty bíboros lelki számkivettsége – egyházi megnyilatkozások Mindszenty bíboros és szellemisége ellen. Vasi Szemle 2015. 5. 804-824. <http://www.vasiszemle.hu/2015/05/krajsovsky.htm>

³² A Keresztény Értelmiségiek a Fideszt támogatják – Osztie Zoltán (Keresztény Értelmiségiek Szövetsége – KÉSZ) elnök a Népszavának nyilatkozott. Népszava 2000. március 28. 6.

<http://www.mkdsz1.freeweb.hu/arh/osztie.htm>

Lásd ehhez még a következő írást: <https://mindenszo.hu/ime-igy-lopta-szet-a-fidesz-az-orosz-7-ev-alatt-teljes-lista/> – a cím nyilvánvalóan a *figyelemfelhívás céljával, azaz ellenkező értelemben* került így megadásra.

³³ Pehm József: Vigyázzatok az újsággal! Sajtóröpirat. Zalaegerszegi Sajtóbizottság (évmegjelölés nélkül) Berzsenyi Dániel Könyvtár Szombathely. Paksy Zoltán: Zalaegerszeg társadalma és politikai élete 1919-1939. Zalaegerszegi füzetek 13. Millecentenáriumi Közalapítvány Zalaegerszeg, 2011. 129-163.

³⁴ In: Krajsovsky Gábor: Vixit et vivat Pannoniae sacrae – élt és éljen a szent Pannóniáért! Mindszenty-Pehm József zalaegerszegi sajtótevékenységének egy szakaszáról a kortárs nyilatkozatok, aktualitások tükrében. Rákosszentmihály, 2012. október 20. Konferencia előadás szerkesztett változata.

http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_Mindszenty_51.pdf

³⁵ Paksy Zoltán: Zalaegerszeg társadalma és politikai élete 1919-1939. Zalaegerszegi füzetek 13. Millecentenáriumi Közalapítvány Zalaegerszeg, 2011. 53.

https://library.hungaricana.hu/hu/view/ZALM_zf_13/?pg=0&layout=s

Tyekvicska Árpád: „Ahogy régen, most is boldog voltam velük.” Mindszenty (Pehm) József és Zalaegerszeg. In: Zala megye ezer éve 246-255. Szerkesztő: Kostyál László Zalaegerszeg, 2001. 247.

https://mek.oszk.hu/08300/08329/pdf/zm1000_2.pdf

³⁶ Sajtóröpirat 32.

„Elcsépett mondás, de megdönthetetlen igazság: a sajtó nagyhatalom. (...) A sajtó irányítja a közvélemény néven ismert közfelfogást, közakaratot és közhangulatot.”³⁷ „A legtöbb tanult embernek is egyetlen, de lemaradhatatlan szellemi élvezete (...) Elolvasása után (...) már a lapból és a lapról beszélnek az emberek és úgy beszélnek, ahogy az a lap beszélt nekik. (...) A hitetlen világ remegve emlegeti a szószék, a gyóntatószék hatalmát. De a pap szava nem ér messzebb a templom kapujánál, a falaknál. (...) A *Pesti Hírlap* naponként 70.000 prédikációban hirdeti az istentelenség és az erkölcstelenség evangéliumát. És csudáljuk a magyar közélet szomorú sivárságát, az intelligencia hitközönyét, a nép romlottságát, mikor ily óriási méretekben folyik a tévelyek elhintése. (...) Ne is csudáljuk aztán hogy a keresztény gondolat néma, hogy a keresztény közvélemény merő nulla, amikor a szabadkőműves, radikalizmus és szociáldemokrácia kalózlobogói alatt nagyra nőtt tábor folytatja a harcot a legszentebb alapok ellen: a keresztény hit és erkölcs, a társadalmi rend és a haza teljes felforgatására.”³⁸ „A »magyar« sajtó fáradhatatlan annak hirdetésében, hogy hit és tudomány összeférhetetlen, a hit a butasággal jár karonfogva. »A hit, a vallás oly méreg, mint az alkohol: butít, gyilkol, aljasít.« Így mutogatja a sajtó zúzóját a *Szabadgondolat*. (...) Sok jó, sok közönyös szülő megrendült, mikor a hittant eltörölték, mikor helyébe a kommunista káté jött, amikor nem engedték Jézushoz menni a kisdedeket.”³⁹ 1911-ben a *Pesti Hírlap* nekiront a gimnáziumok hitvallásos szellemének: „Miniszteri rendelettel kellene – írja – betiltani a szépen hangzó, de erkölcsi romlást okozó (!) fakultatív vallási gyakorlatokat is.”⁴⁰ 1919-ben pedig ezt írja: „Ki a hittannal az iskolákból, mert a hittan nyilvánvaló hazugságokat önt a gyermekekbe. (...) Hogy felsikoltottak akkor az édesanyák, mint a betlehemi anyák Heródes tőrére. És talán Heródes a törrel megint közel jár a beeresztett *Pesti Hírlap* és társai gúnyájában. (...) Tárcaiban, regényekben, szerkesztői üzenetekben tervezett hadjárat folyik a dogmák ellen. Nem volt keresztény tan, amelyen ne mulattak, ne szellemeskedtek volna. A gúny választóvizével öntötték le s tették nevetségessé a gondviselésben való hitet, az imát, a gyónást, a misét, a szentséget, a Máriakultuszt – írja Kálvintéri* híres röpiratában. A *Pesti Hírlap*, *Világ*, *Pesti Napló*, *Est*, *Nap*, *Friss Újság*, *Kis Újság*, *Népszava*, *Nyugat*, *Huszdik Század* stb. szerint Jézus Krisztus, szentségek, Anyaszentegyház – mind hazugság. Éppen ezért a Fényes Samuk** és más újságírók szerint a keresztény egyházat igazán tüzzel-vassal ki kellene irtani a föld színéről. Mi a keresztény lapokban soha a Fényes Samuk vallásának kifigurázását nem olvastuk, de lám a keresztény földön, keresztény pénzen felhizlalt sajtó ki akarja irtani a kereszténységet.”⁴¹

„Ennek a sajtónak pusztára a neve és félig-meddig a nyelve magyar, de a lelke nem a mienk, az nemzetközi, hazátlan bitang lélek, amelynek a magyar földön semmi sem tetszik: csak a magyar pénz és a magyar kenyér. A múltunk, a történelmünk előtte utálat és gúny tárgya. (...) Nincs az a szenny, az a piszok, amivel a magyarságot befesteni ne igyekeztek volna. Ezért is volt olyan veszett külföldön a hírünk. Megcsinálta a saját sajtónk. (...) Ez a sajtó volt az, amely hidat vert a magyarság ellenségeinek.”⁴²

³⁷ Sajtóröpirat 3.

³⁸ Sajtóröpirat 4-5.

³⁹ Sajtóröpirat 6.

⁴⁰ Sajtóröpirat 6.

⁴¹ Sajtóröpirat 6. *Kálvintéri, azaz Bangha Béla (egyik álneve volt ez). **Fényes Samu ügyvéd, regény- és drámaíró, filozófiai, szociológiai és jogi író, a liberális polgárság szószólója. In: Paksy Zoltán: Zalaegerszeg társadalma és politikai élete 1919-1939. Zalaegerszegi füzetek 13. Millecentenáriumi Közalapítvány Zalaegerszeg, 2011. 133-134.

⁴² Sajtóröpirat 10.

„Keseregték véreim? Sírjon, sajogjon is a szív. Ki büne tette? A sajtóé! Nem, nem a sajtó a főbűnös. Jupiterhez, a főistenhez panaszra mentek az erdő fája fejsze ellen, hogy az mind kipusztítja őket. Jupiter csitítja őket: »Ne bántsátok a fejszét, ti adtátok a kártékony fejszébe a nyelet.« Ezt a szörnyeteget, amelyik megölte Magyarországot, mi hizlaltuk nagyra. Mi vagyunk a haza, a kereszténység gyilkosai, amikor házukba eresztettük, pénzeltük. (...) A kommunizmus nem véletlenül csöppent ide négy és fél hónapra: pompásan dolgozó pionírok készítették neki az utat négy és fél évtizeden át. A kommunizmus a magyartalan és kereszténytelen sajtó dús vetése. Az utca csöcseléke, a Lenin-fiúk a cinkotai gyilkosokat eszményítő sajtón nőttek fel. Az úri betyárokat is nevelte valami: a szabadkőműves, liberális, Istent, felebarátot nem ismerő sajtó.”⁴³

A vatikáni keleti politika és annak magyarországi kihatásai⁴⁴

Az Egyház múltjában máskor is fordultak elő még véresebb üldözések, meg akkor is voltak olyanok, akik együttműködtek a hatalommal. Valóban voltak véres üldözések – de soha nem volt ilyen korszak, ahol így lett volna, mint a 20. század második felében, a magyar Egyházban, hogy a császárnak, az üldözőknek besúgótábora lett volna, még hozzá a legfelső egyházi vezetés szinte minden tagja! Ezzel senki sem védekezhet, ez nem menti az ő helyzetüket. Egy mérhetetlenül elzüllött társadalom alakult ki, a „szocialista” embertípus!

VI. Pál miért hihette azt, hogy a keleti politikával megjavíthat bármit is? Azért, mert volt benne egy gög: na, majd én megmutatom, hogy ti, akik a vértanúk, hitvallók útját jártátok, tévúton jártok mind; nem érvényes az, hogy a jó pásztor életét adja juhaiért. Majd én megmutatom, hogy engedményekkel el lehet érni mindazt, amit ti a másik úton nem tudtok elérni!

Beresztóczy Miklóst megkínózták ugyan, de neki is módja lett volna sok esetben kilépni ebből. És amit utána tett, arra viszont a kínzás sem volt mentség! Többen kiléptek, amikor tehették. XXIII. János pápa képes volt azt mondani Mindszentyre, hogy *liquidare* – egy olyan emberre, akit összeverték, megkínóztak!⁴⁵ Teljesen fellazították az egyházi életet és

⁴³ Sajtóröpirat 12.

⁴⁴ Adriányi Gábor: A Vatikán keleti politikája és Magyarország 1939-1978. A Mindszenty-ügy. Kairosz Kiadó, Budapest, 2004.

Adriányi Gábor: Mindszenty József bíborossal kapcsolatos személyes emlékeim

Adriányi Gábor: Az ellentmondás jele: Mindszenty József bíboros – kritika és méltatás

Adriányi Gábor professzor Aranymiséje – Szent Mihály Templom

Budapest – Rákosszentmihály, 2010. április 17.

In: Hűséggel az egyházhoz és a történelmi magyar hazához. Tanulmánykötet Mindszenty József pappá szentelésének 100., esztergomi érseki kinevezésének 70., valamint halálának 40. évfordulójára. Adriányi Gábor professzor úr 80. születésnapjára ajánlva <https://mek.oszk.hu/18300/18324/18324.pdf>

Adriányi Gábor: Személyes találkozásaim Mindszenty bíborossal

In: Istennek hála, hogy szerény eszköz lehettem. Tanulmánykötet Mindszenty József pappá szentelésének 105., esztergomi érseki kinevezésének 75., valamint halálának 45. évfordulójára. Adriányi Gábor professzor úr Gyémántmiséjére ajánlva <https://mek.oszk.hu/23800/23867/23867.pdf>

Elbeszélte történelem Adriányi Gáborral. Készítette: a Nemzeti Emlékezet Bizottsága (NEB) megbízásából a Black Média, 2021. NE-sajtó/sajto@neb.hu <https://www.youtube.com/watch?v=J8ieZ9F1qa4>

Adriányi Gábor: A magyar katolikus püspöki kar a kommunista állambiztonsági szolgálat szorításában. A vatikáni Ostpolitik árnyoldala (1946-1989). https://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_szemin_137.pdf

⁴⁵ 2024-ben az alábbi három kerek évforduló is kapcsolódik Mindszenty József élettörténetéhez:

szétzüllesztették, a hitéletet, mindent tönkretettek. Erkölcstelen papokat raktak vezető helyekre, akik zsarolhatók voltak.

Volt egy konferencia az 1964-es megállapodás 50. évfordulójáról. Ott azt kezdték el mondani, hogy ezek a pápák Szent Ágoston tanítása alapján mondták, hogy a bűnt el kell ítélni, de a bűnöst szeretni kell. Ez egyáltalán nem volt igaz: ezzel a megállapodással ők az egész rendszert ismerték el, úgy, hogy ezzel mindent bebetonoztak! Nem a bűnöst szerették ezzel, hanem a rendszert ismerték el! Ez óriási különbség!

Miért van az, hogy itt, Magyarországon ennyi áruló püspök volt, a cseheknél, máshol nem. Ennek mélyebb történelmi okai voltak. A románok megmondták: mi nem értünk egyet a magyar püspökökkel. Mentek mind a börtönbe, csoda, hogy túléltek. Ez az Isten belső kegyelme, hogy ki hogyan tud helytállni. Lehet, hogy egy nagyon jó jellem megtörik és egy kevésbé jó pedig kitart.

Annak idején, Szent István alapította az egyházmegyéket és aztán az államnak – de csak a 18. századtól kezdve – egyre nagyobb beleszólása volt az egyházi kinevezésekbe. Péter cár is így tette, majd a kommunizmus is átvette ezt. Nálunk főleg a Habsburg-időkből, egészen 1920-ig, amíg állt a monarchia. A főkegyúri jog 1867-től csúszott el, ugyanis ott az országgyűlés beleszólást követelt magának, amely viszont szabadkőműves volt.⁴⁶ És a kommunisták erre hivatkoztak – csak az nem mindegy, hogy ki szól bele: egy olyan rendszer, amely a zászlajára *minden vallás* kiirtását tűzi ki célul. És ezek a püspökök ebben szocializálódtak, ez a mentális örökség jött aztán át 1945-ben és folytatódott. Másrészt ezek egyrészt azt gondolták, hogy ezzel megmenthetnek valamit, másrészt viszont rettenetes karrieristák voltak, mindenáron püspökök akartak lenni.

1/ Krajsovszky Gábor: Hogy prófétáid igazmondóknak bizonyuljanak. Megemlékező tanulmány Mindszenty József 1948-as letartóztatásának 75. évfordulója-, valamint az *esztergomi érseki szék megüresedetté nyilvánítása bejelentésének* (1974) 50. évfordulója évében.

https://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_Mindszenty_163.pdf

2/ Krajsovszky Gábor: Rettegve hallják a diktátorok, de örömeiben ujjong a vértanúk földje. Megemlékező tanulmány *Mindszenty József: Emlékirataim megjelenésének* (1974) 50. évfordulója évében.

https://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_Mindszenty_165.pdf

3/ Zombori István (szerkesztő): Hármasközi kinevezés 1944-ben • Hamvas Endre, Kovács Sándor, Mindszenty József. Magyar Egyháztörténeti Enciklopédia Munkaközösség (METEM) 2018

⁴⁶ A *szabadkőművesség* témájához lásd még az alábbi irodalmakat is:

1/ Hernádi Tibor: A II. világháború igaz története. Szerzői magánkiadás, Baja, 2000

http://www.magtudin.org/Hernadi_Tibor_%20A_masodik_vilaghaboru_igaz_tortenete.pdf

2/ Hernádi Tibor: 1956 igaz története. Szerzői magánkiadás, Baja, 2000

<https://doksi.net/hu/get.php?lid=4041>

3/ Hernádi Tibor: A rendszerváltás igaz története. Szerzői kiadás, 2005

<https://docplayer.hu/1148689-A-rendszervaltas-igaz-tortenete.html>

4/ Raffay Ernő könyvei a szabadkőművességről:

<https://www.magyarmenedek.com/writer/152/1/>

5/ Dömölki János könyvgyűjteménye – Arcanum Digitális Tudománytár

<https://adt.arcanum.com/hu/collection/DomolkiKonyvek/>

Ebben többek között: Dömölki János: A szabadkőműves Budapest. A páholyok szövetsége a Magyar Kultúra (1913–1944) tükrében. Kárpátia Stúdió Kiadó, 2022. ISBN 9789637010033

A szabadkőművesek működése egy kortárs tanú szemével

P. Otto Herzog, Carl Alexander von Württemberg egyike a legjobb tanúknak a 20. század elejétől a közepéig, és jó ismerője a szabadkőműveseknek.

Szerencsésnek tartom magam, hogy birtokomban van nyilvános előadása, amit 1957-ben a beuroní kolostorban tartott a szabadkőművességről. Ez az előadás néhány oldalas, de színes, és a múlt története nemcsak élő, hanem rávilágít a háttérre, és a szabadkőművesek aktivitására, és olyan történelmi befolyásukra, amelyet nomál polgár nem is sejt.

Odo von Württemberg OSB atya

„P. Otto Herzog, Carl Alexander von Württemberg herceg 1896. március 12-én Herzog Albrecht herceg és Margarethe von Württemberg hercegnő, Ausztria főhercegnője fiaként született a stuttgarti hercegi koronázási palotában.

1898 és 1900 között Carl Alexander Potsdamban élt szüleivel, ahol apja az 5. diszszázad lovassági brigád parancsnoka volt. 1906 és 1908 között a család Kasselban tartózkodott, amíg az apa generálisként vezette a porosz hadsereget. 1906. március 12-én, a születésnapján a fiatal herceget a hagyománynak megfelelően kinevezték hadnaggyá. 1914-ben érettségizett.

Az első világháborúban fiatal tisztként a nyugati fronton és Olaszországban vett részt, mint tiszt. 1914 karácsonyán kinevezték főhadnaggyá. 1916-ban kinevezték századossá. Egy aknarobbanás során háborús sebestülést szenvedett, majd kitüntetésekert kaptott. 1918-ban, a forradalom kitörésekor búcsút vett a katonaságtól, és az Altshausen kastélyba költözött.

95

⁴⁷ Paul Josef Jakobinus: Utolsó harc a fény és a sötétség között. Okok, hátterek, következmények. Második kiadás. Marana Tha, 2012 http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_hit_488.pdf

1919. szeptember 27-én a fiatal Herzog jelölt lett a beuroni bencés apátság kolostorában.

1920. február 8-án Odo testvér néven kezdte meg a noviciátusát. Fogadalmát 1921. február 10-én tette le.

1921. augusztus 10-én Raymund Netzhammer OSB érsek pap-pá szentelte.”

„Pater Odo von Württemberg előadása a beuroni kolostorban (1957)”

»Főtisztelendő urak, mélyen tisztelt uraim, és hölgyeim! Előadásom témája: „a szabadkőművesség”.

A szabadkőműves név a középkorból származik, abból a korból, amikor a legnagyobb dómokat és székesegyházakat építették. Az ilyen katedrálisok egy-két évszázad alatt épültek, és az építési területek mellett kunyhók álltak, amelyekben a kőfaragók és a kőművesek végezték munkájukat. A kőművesek és a kőfaragók a helyi céhekben egyesültek. Ők végezték a nehéz, durva kőfaragói munkát. Angliában a 14. században „roughmaker”-nek hívták őket, azaz nyersen dolgozó kőműveseknek. Ezek mellett voltak még a szabad kőfaragók és kőművesek. Ők készítették azokat a munkákat, amelyeket kőből kellett kifaraggni, a szép szobrokat, ablakokat, a gótikus köcsipkézetet, és mindent, ami hozzá tartozik. Az ő építési kunyhók is a dómok és katedrálisok mellett álltak, de ők nem voltak helyhez kötöttek, mint a durva munkát végzők, hanem szabadon elvonultak egyik helyről a másikra, ahol valamit létre kellett hozniuk. Ezeket a szabad kőműveseket Angliában 1350 körül „freestonemaker”-nek nevezték, azaz szabadkőműveseknek. Ők nem céhekbe tömörültek, hanem szervezetekbe. Kunyhóikat „loges”-nek hívták angolul, ebből lett a „loge”, páholy.

Saját öltözetük, saját törvényük, szokásaik és hagyományaik voltak.

A szabadkőművesség megalapításánál ezek a szabadkőműveskunyhók voltak a példaképek. Az első szabadkőművesek „szimbolikus szabadkőműveseknek” nevezték magukat. Szellemi templomot akartak létrehozni, mégpedig az ember lelkében, a tiszta ész, a tiszta emberiség templomát. Az emberben a nemességet és a jót akarták kifejleszteni, egy tisztán észen alapuló erkölcsöt akartak létrehozni, melynek szabadnak kell lennie a törvények, szokások, az erkölcs és a hagyományok minden kötelekétől, természetfeletti, örök és isteni kapcsolat nélkül.

Az ember legyen abszolút szabad, a maga, élete, szokásai és életszemlélete ura.

Az ember a végső érték és ő a legfelső. Saját belátása szerint szabadon irányítja a világot (a francia forradalom szabadságfogalma).

Mikor keletkezett a szabadkőművesség? Az az állítás, hogy a szabadkőművesség a görög és egyiptomi misztériumokból, a titkos kultuszokból, Salamon királytól, vagy a jeruzsálemi templomépítéstől, sőt néhányan azt is gondolják, hogy Noé bárkájától ered, ez mind a 18. század otromba hamisítása. Ezzel akartak a szabadkőművességnek ősi hírnevet adni. Már 1778-ban a strassburgi székesegyház katolikus káplánja, Grandier atya tudományosan leleplezte ezeknek az állításoknak a hamisságát.

A szabadkőművességet Angliában alapították a felvilágosodás korában, amikor az ember Isten létét és az örökkévalóságot kezdte tagadni. Amikor szabad gondolkodók akartak lenni, és minden kapcsolatot tagadni a természetfeletti és az istenivel, amikor abszolút emberi szabadságban akartak élni. A szabadkőművesek alapítója három angol férfi volt.

Az első a westminsteri apátság protestáns udvari lelkésze, **Theophil Desagulles**. Ebben az apátságban koronázták az angol királyokat.

A második alapító **Georg Paine**, a protestáns ókorkutató. Egy ókorkutató a 18. század stílusában, nagyon fantáziagazdag minden elképzelhető legendára épít és ezért abszolút tudománytalan. Georg Pien nagyon sok könyvet írt. A londoni brit múzeumban megtaláltam ezeket a műveket, és véletlenszerűen felnyitottam egyet. Georg Paine a mórok, a négerek keletkezéséről szóló tanulmányát találtam ott. Valahol Océániában, ő maga sem tudja, hol volt egy sziget, a szigeten óriáshollók éltek. Egyszer egy hajó zátonyra futott a sziget partján, s csak egy szüzlány menekült meg, ez a lány hozzáment egy hollóhoz, és ebből a kapcsolatból születtek a négerek, a feketék, a mórok. Itt is látszik, milyen színes fantáziája volt az úrnak.

A szabadkőművesek harmadik alapítója **James Anderson**, a londoni Szent James-Palast udvari templomának protestáns prédikátora.

Ők hárman alapították a szabadkőművességet. A három úr idejében még létezett az eredeti szabad kőművesek szövetsége. A reformációval megszűnt a nagy katedrálisok építése, de Angliában fennmaradt a szabad kőművesek és művészek szövetsége.

Ezeket a szövetségeket, mint már említettük, páholyoknak nevezték el, modern kifejezéssel élve, urak társaságának a klubja volt, összejöveteleiken bőven fogyasztottak alkoholt. A négy páholy összevonásával 1774-ben a három alapító létrehozta a nagypáholyt. (Fogadó a libához + Fogadó a koronához + Borozó a rómaiakhoz + Borozó az almafához = Nagypáholy az almafához.) Az alapítás napjának **Keresztelő Szent János ünnepét választották, 1717. június 24-ét**, mégpedig olyan meggondolásból, hogy Keresztelő Szent János születésével kezdődött a kereszténység, egy új időszak, s ugyanúgy új időszak következik az emberiség történelmében a szabadkőművesség létrejöttével. A szabadkőművesség szigorúan követte a régi építési páholyok mintáját. Inasként kezdte, segédként folytatta, majd mester lett. A gyűlés helységét páholyoknak hívták már akkor is. Már az alapításnál rögtön

próbálkoztak magasabb fokozatokat is bevezetni az úgynevezett szabadkőművesek, de ez kezdetben nem sikerült.

1714-ben alapították Angliában az első páholyt, 1740-re Londonban és környékén már 115 páholy volt. A Kontinensen az első páholyt Párizsban 1725-ben alapította egy angol nemes. Az első páholyt Németországban 1737-ben Hamburgban alapította egy angol nagykereskedő. 1738-ban a nagy szabadgondolkodó és Istent gúnyoló, a későbbi II. Frigyes porosz király, az ún. Nagy Frigyes, felvételte magát a páholyba. 1740-ben II. Frigyes Berlinben megalapította a „Három földgolyóhoz” páholyt. Ez a páholy még ma is létezik.

A páholy nemsokára elvesztette vonzerejét. Végül egyoldalú és unalmas lett ahhoz, hogy lelkében szellemi templomépítést végezzen, és fennállt a veszélye annak, hogy az egész szabadkőművesség szétesik. A páholyok vezető mesterei új ötleteket kerestek, hogy a szabadkőművességnek lendületet adjanak. Ezért keresték az egyiptomi és görög titkos kultuszokat, misztériumokat utánzókat, innen származik az a megállapítás, hogy a páholyok titokzatos kultuszokból erednek. De ez sem segített.

Akkor azzal folytatták, hogy a páholyok a templomos lovagok utódai. De ez sem segített. Ekkor keleti misztériumok és keleti titkos szervezetek gyakorlatait gyűjtötték össze, és azt hitték, hogy a szabadkőművesség új életre kel, de hiába.

1750 és 1760 között fennállt a veszélye annak, hogy a szabadkőművesség véglegesen megsemmisül. Az angliai 'kelet és nyugat' páholya megbízta a zsidó Mórrint a szabadkőművesség újjászervezésével.

Ez a Mórrin először egy új struktúrát épített fel. A páholyt 25 fokozatra osztotta. Az alsó fokozatok 1-től 12-ig tartottak. Ezek általános fokozatok, céljuk az emberek és a tiszta embriesség (humanizmus).

Belépéskor esküt kellett tenniük, hogy egész életükben kötelezik magukat, hogy feltétlen engedelmességgel tartoznak a nagymesterek, és az árulásért vagy kilépésért halálos ítéletet szabhatnak ki rájuk.

A következő csoport 12-től 20-ig tart; ezek magasabb fokozatok voltak, az úgynevezett **bosszúfokozatok**. Ezeknek az embereknek az volt a feladatuk, hogy vigyázzanak az alsóbb csoportokban lévőkre, hogy azok ne beszéljenek ostobaságot, ne fecseggjenek ki titkokat, vagy jelentsék, ha azok nem működnének együtt. Hasonlóképpen ahhoz, ahogy Hitler birodalmában a bizalmi emberekkel tettek: mindenkinek kánkedni kellett mindenki után. Tehát ezek voltak a bosszú-fokozatok, és minden szabadkőműves állandó félelemben élt, hogy valamelyik észreveszi, ha bután viselkedett, vagy valamilyen hibát követett el, és ez az életébekerülhet. Nagyon könnyen jött a halál. Már a legkisebb hűtlenség vagy szabálytalanság esetén is hidegvérrel meggyilkolták a páholytársat.

Erre építette ez a Morrin a legfelső, vezető fokozatokat, 20-tól 25-ig. Ez volt a tulajdonképpeni grémium, amely irányította a páholyt, kitzítte a célokat, szétosztotta a munkát, és a legfelsőbb felvigyázóktól kezdve mindenkinek parancsolt. Ennek a Morrinnak szigorú szervezete volt: az alsó fokozatúak, a bosszú vagy terrorfokozatúak és a legmagasabb vezetés. Célt kellett adni nekik, mert ez a szellemi templomépítés nem megnyerő. Azt mondták, a cél az emberek abszolút szabadsága. Ki korlátozza ezt a szabadságot? Az első az **állam**, mint egykor az abszolút monarchiák voltak. A fejedelm törvényeket hoz, határozatokat, és ezzel korlátozza abszolút szabadságomat, tehát fel kell venni a harcot az állammal, a fejedelm szemben, mert ő az, aki nem ad nekem teljes szabadságot.

A második, aki a szabadságot korlátozza, a **pápa és a katolikus Egyház**. Továbbá a római püspök, a pápa és a katolikus Egyház isteni eredetet hirdet, Jézus Krisztus Istenfiúi megízátását. A szabadkőművesség minden Istennel kapcsolatos dolgot elvet,

tehát ezen az alapon teljesen le akarja győzni az Egyházat és a pápát.

Mivel ezen kívül az Egyház hirdeti Isten Tízparancsolatát, törvényeket és előírásokat ad; korlátozza abszolút szabadságomat. Tehát az Egyházat, a pápát meg kell semmisíteni.

Lettt egy szigorú szervezet, lett egy cél, a fejedelemnek, a pápának, az Egyháznak a megsemmisítése, és ezzel az egész szabadkőművesség meg lett mentve. Újjáépült, új életet leheltek belé. Jellemző, hogy a francia forradalomban, 1789-ben minden vezető forradalmár szabadkőműves volt, akik felvették a harcot a fejedelemmel, a trónnal és az oltárral. Hamarosan felismerte néhány fejedelem, milyen veszélyt jelent trónjukra és kormányukra a szabadkőművesség. Ezért, hogy mentsék hatalmukat, ők is megpróbálták bekapcsolódni.

Láttuk már, hogy Nagy Frigyes szabadkőműves lett, napjainkban is látjuk Angliában, ahol alkotmány szerint a királynak a királyi páholy nagymesterének kell lennie. Így van ez az északi államokban is. Egyszer megkérdeztem az öreg Gustav Adolf királytól, hogy irányíthat egy országot, mint király egy olyan szocialista országban, mint Svédország, s ő azt válaszolta:

„Mint királynak, nincs mit mondanom, ezt a kormány végzi, de én minden svéd páholy nagymestere vagyok, és ezzel minden miniszterre, országgyűlési képviselőre, akiknek természetesen szabadkőműveseknek kell lenniük, rákényszeríthetem akaratomat, és parancsolhatok nekik. Mint Svédország királya a páholy segítségével a páholyok fölött kormányozhatok. Aztán azt is megkérdeztem, hogy engedményeket kellett-e tennie, s ő így válaszolt: Igen, az iskolát, az életet lehetőség szerint liberalizálni, a házasságot, mint régen volt, meg kell tartani, mindenben szabadságot kell adni a szabadkőművesnek.

Már a darmstadti protestáns prédikátor, báró von Stark felismerte, hogy a keresztény államra veszélyt jelent a szabadkőmű-

esség. Ez a báró von Stark ifjúkorában lelkes szabadkőműves volt, és ha olvassuk prédikációit – a darmstadti könyvtárban fellelhető 4-6 kötet, melyek bombatámadás következtében megsemmisültek –, minden prédikáció a szabadkőművességről szól. Ez lenne a megváltás beteljesedése, az ember abszolút szabadsága, már nincs szükség Istenre. És ez a prédikátor a szabadkőművesség mellett prédikált és beszélt, mígnem a francia forradalom idején látta, hogy a királyt, XVI. Lajost és Mária Antoinettet lefejezték, a szabadkőművesek végeztek velük. Ekkor felismerte, hogy a szabadkőművesség milyen veszélyes az államra. És ez az ember felébredt és teljes fordulatot tett, 1809. november 17-én röpirot bocsátott ki, amelyben a szabadkőművességet, a páholyt, mint Antikrisztust nevezi meg, amely minden emberi rend és erkölcs megrontója, és az emberiség számára a legnagyobb veszélyt jelenti. Ez a röpirat akkor nagy hatást gyakorolt az emberekre, és sokaknak kinyílt a szeme. Néhány nappal a röpirat megjelenése után von Stark báró bement a Hofgarten étterembe, hogy szokás szerint megigya délutáni kávéját, rosszul lett, és egy óra múlva meghalt.

1804-ben a Nagy Francia Orient páholy – ez volt a vezető páholy Párizsban – bejelentette: „A szabadkőművesség nem világnézet vagy szellemi irányzat, a szabadkőművesség a jövő vallása. Minden vallás, a kereszténység, a különböző keresztény gyülekezetek, a zsidó vallás, mind elfog tünni, a tiszta emberiesség vallása, a szabadkőművesség lesz a jövő évszázadok, évezredek vallása.”

XII. Kelemen pápa is hamar felismerte, milyen veszélyesek a szabadkőművesek a vallásra. Már 1738-ban kiadott egy bullát a szabadkőművesek ellen, és bejelentette a harcot, mert azok minden keresztény vallás, és az azon alapuló erkölcs ellen vannak. XII. Leó pápa (1823-1829) arról beszélt, hogy kiközösítik azokat a katolikusokat, akik a szabadkőművesekhez vagy mellékszervezeteikhez tartoznak. A pápa egy imát is megfogalmazott a szabadkőművesek miatt, és elrendelte, hogy mindennap a szentmise, a csendes szentmise után el kell imádkozni. Ez a Szent Mihály ima.

A 19. század első két harmadában a szabadkőművesség még nemzeti jellegét öltötte. Minden országnak saját páholya volt, még nem létezett világpáholy és világnagymester, hanem minden országnak megvolt a saját páholya. A páholyok közt a vezető szerepet Franciaországban, Párizsban a Nagy Orient páholy játszotta.

Most bemutatom önöknek, milyen befolyással voltak a világ történéseire a páholyok. Ehhez vissza kell nyúlni a 70-es háborúhoz, 1870-re a német-francia háborúhoz. Német oldalon a porosz Vilmos király volt, a későbbi I. Vilmos császár, a porosz páholy nagymestere. A többi fejedelem nem volt szabadkőműves. Württembergben a szabadkőművesség be is volt tiltva. Amikor az egyesült német hadsereg nagy csapást mért a franciákra, úgy látszott, hogy Franciaországnak nincs menekvése. Ekkor a francia nagypáholy, a Grandseigneur de la France közbelépett. A francia „Nagy Orient páholy” rendeletet küldött a porosz Vilmos király szabadkőműves testvérek, és megparancsolta, hogy azonnal hajtsanak végre egy új hadműveletet, és az egyesült német csapatokat vonják vissza a Rajnán túlra. De a porosz király ezt természetesen figyelmen kívül hagyta. Az egyesült seregek tovább nyomultak előre, bekerítették és megszállták Párizst.

Jött a második rendelet. A francia Grand-Orient páholy a porosz páholytestvért a szabadkőműves bíróság elé idézte, mert nem teljesítette a páholy parancsát. A porosz király, aki közben német császár lett, erre sem reagált, és nem is válaszolt. Akkor a Grand-Orient de la France kimondta Vilmos porosz király kiközösítését és halálra ítélte, mivel nem fogadott szót a páholyoknak. A világ minden szabadkőművesét kötelezték, hogy ha lehetőségük van, Vilmos porosz királyon hajtsák végre a halálos ítéletet. A királygyilkosságra való felbujtást I. Vilmos nem viselte el. Ilyesmit a vas-kancellár, Bismarck sem tűrt el. Bismarck elrendelte a német szabadkőművesek leválását a francia és más külföldi páholytól, még a legtávolabbi kapcsolatot is megtiltotta velük. A szakítást kiméletlenül véghezvitték.

A német szabadkőművesség egyfajta jótékonyági intézmény lett. Teljesen átalakult. A politikáról teljesen le kellett mondania, még saját országában vagy a közösségekben is. Vasszigorral gondoskodott arról Bismarck, hogy a törvényeket betartsák. I. Vilmos császár lemondott a porosz páholy nagymesteri tisztségéről, de páholytestvér maradt, mint a fia, a későbbi Frigyes császár, mivel esküje egész életére a páholyhoz kötötte.

Frigyes császár kérte mindkét fiát, a későbbi II. Vilmos császárt és Henriket, hogy soha ne legyenek szabadkőművesek, mert aki szabadkőműves lesz, egész életében a nagypáholy fogja és rab-szolgája lesz.

II. Vilmos soha nem lett szabadkőműves.

A francia nagypáholy – látva az 1870-71-es vereségét, hogy a német páholy átalakult és jótékonyágba fogott, vagyis Németországban nem tudta elérni a célját, nem tudta megdönteni a monarchiát és nem tudta leváltani a fejedelmet az abszolút szabadság elérése érdekében –, ezért Ausztria felé fordult, amely szövetségben állt Németországgal. A francia nagypáholy azt remélte, hogy támadásokkal aláassa az osztrák-magyar monarchiát, majd megdönti azt, és bevezeti a szabadkőműves államot. És aztán innen megtámadhatják Németországot. Ekkor Ausztriában Ferenc József császár uralkodott, akút népei valóban szerettek, mert népei atyja volt.

A páholy most megpróbálta a liberalizmus segítségével a „trónt és az oltárt” megrohamozni. Ausztriában törvény tiltotta a szabadkőműves páholyt. Ez a rendszeres támadás a trón és az oltár ellen a liberalizmus, az előhírnökök és az előhad segítségével túl lassan haladt. Erre a páholy egy igazi szabadkőműves megoldást talált ki.

Rudolfot, Ausztria fiatal koronahercegét meg kell nyerni a szabadkőművesek számára. Először megpróbálták Rudolfot az apjától, Ferenc Józseftől elidegeníteni. A császárnak még kormányoznia kellett. Akkor nem a parlament, nem a miniszterek, hanem a császár kormányzott, ezért nem sok ideje maradt a családjára. Ru-

dolf főherceg fölöttébb tehetséges férfi volt, kimagasló, messzemenő szellemiség, de örökletesen meg lehetőségen terhelt. Zsenialitása közel állt az őrültséghez, a szülők és a nagyszülők rokonházasága miatt morálisan erősen terhelt volt. Rudolf erkölcsileg már korán eltévelyedett. Rudolf anyja, a szellemes Erzsébet császárné nagyon liberális volt, vallása langyos, és egyházellenes nézeteket vallott.

Rudolfot liberális, ateista tanárok és nevelők tanították és nevelték. Beléoltották a liberális és rejtett szabadkőműves eszméket és felfogásokat. Rudolfnak nem volt erkölcsi tartása. Lelkiismeretlen udvari orvosok és udvaroncok, akik titokban szabadkőművesek voltak, támogatták Rudolf erkölcsi eltévelyedését. Amikor Rudolf 18 éves, nagykorú lett, a titkos szabadkőműves körök úgy intézték, hogy Rudolfot Angliába küldjék.

Ausztriának és Angliának közös érdekeltségük volt a Levante-nél (Földközi tengeri keleti partvidék) és a Szezei csatormánál. Angliában akkor az agg Viktória királyné uralkodott. Fia, a későbbi VII. Edward, a törvényeknek megfelelően, távol tartotta magát a politikától. A valóságban azonban mindig ott volt a politika közelében. Ő volt az évszázad egyik legtehetségesebb politikai kulisszatulajdonosa. Angliában alkotmányos monarchia van. A parlament, a kabinet kormányoz, a király reprezentál. Angliában csak egy kiemelkedő eszű király tud titkos hatalom segítségével valóban kormányozni.

VII. Edward kiemelkedő szellem volt. Tudta, hogy a szabadkőművesség a legnagyobb leküzdhetetlen titkos hatalom. Ezért ő is szabadkőműves lett, a páholy nagymestere volt, és azt mondta magának, mint szabadkőműves és király, az országot és a világot ő fogja irányítani. A néhány hónapos angliai tartózkodása alatt Rudolfnak, a 18 éves trónörökösnek nem volt szórakoztató, hogy mindig az agg királynővel társalog. Fialább barátokat keresett, és akkor VII. Edward közelébe került.

VII. Edward csábítóan barátságos és szeretetreméltó volt, rövid idő alatt megnyerte magának Rudolfot. VII. Edward természetesen minden káros szenvedélynek hódolt. Könnyű prédának bizonyult az erkölcsi tartás nélküli Rudolfot a féktelen erkölcstelenség örvényébe vinni. Amikor Rudolf már teljesen elmertült az erkölcsi fertőben, VII. Edward, mint zsaroló lépett fel: Mit fog mondani a katolikus Bécs, mit fog szólni apád, Ferenc József, ha meghallja, milyen erkölcstelen életet élsz te itt, és milyen tévelygésed vannak? Edward egyre jobban kétségeibe kergette a szegény Rudolfot. Amint meglátta, hogy ennek a fiatalembernek nincs erkölcsi tartása, nem ismeri a kiutat, azt mondta neki: légy nyugodt, sem Bécs, sem Ausztria, sem apád, Ferenc József nem fog semmit megtudni arról, hogy élsz te itt, ha belépsz a páholyba, ha szabadkőműves leszel. Rudolf, aki alig volt vallásos, akinek nem volt jelleme, ezt a kiutat választotta, és szabadkőműves lett. Edward bevezette őt a páholyba, és Rudolf három hónap alatt végigjárta a teljes szabadkőműves életpályát: instólkezve a legmagasabb fokozatig, és maga is a páholy nagymestere lett. Az angol páholytól megbízást kapott. Feladata az volt, hogy a mélyen vallásos katolikus apját, Ferenc Józsefet letaszítsa a trónról, és ő maga üljön a trónra. Ezzel kaput nyit a páholyoknak Ausztriához és az osztrák-magyar monarchiához, így Ausztria szabadkőműves állam lesz.

Rudolf visszatért Bécsbe, és titokban megkezdte a munkát. Meggyőződése ellen volt, de mivel gyenge volt, és a páholy egy pillanatra sem tévesztette szem elől, nyomás alatt tartotta, kezdte előkészíteni az apja elleni forradalom tervét. Rudolf azt a megbízást kapta, hogy használja fel a mindig rebellis Magyarországot. Rudolfnak itt sok híve és szimpatizánsa volt. Magyarország segítségével a császár hatalmát meg lehetne dönteni. Mindent a legapróbb részletekig kidolgoztak. A magyarországi katonai vezetők közé beépítettek szabadkőműveseket. Az volt a szokás, hogy minden hónapban egy másik ezred vette át az őrséget Bécsben. Ez az őrezred tartott őrséget a Hofburgban Schönbrunnban, ahol a csá-

szár, Ferenc József lakott, a Ballhaus téren, a külügyminisztériumnál és más minisztériumoknál. Egy hónapig egy osztrák ezred, aztán egy cseh, vagy egy bosnyák, vagy egy román, vagy egy magyar, mindig váltották egymást. Magyarországon olyan ezredet állítottak ki, amelyben valamennyi tiszti, tiszthelyettes és a katonák nagy része szabadkőműves volt. Ez az ezred érkezett Bécsbe. Egy vezényszóra a magyar seregnek el kellett volna fogni a császárt, lefoglalni a minisztereket és Rudolfot kikiáltani császárnak.

Az utolsó pillanatban Rudolfnak ezt az árulási tervét felfedezték, mégpedig az osztrák titkosszolgálat, amely nagyon jól dolgozott. A rendőrség még aznap a katonai parancsnok, az öreg területi tábornagy, Albert herceg elé vitte a hatalomátvételi tervét, és ő abban a pillanatban eldöntötte, hogy ezt a magyar sereget elszállítja és lefegyverzi, helyettük mindenhol császárhoz hű csapatokat állít. Ferenc József császárnak csak általános tájékoztatást adott. Ferenc József számára haláláig rejtély volt, miért lőtte le magát Rudolf. Gyanított valamit, de a teljes igazságot soha senki nem mondta meg neki.

Rudolf délután három órakor tudta meg, hogy elárulták a tervét, és a hadsereg is tud róla. Meyerlingbe utazott, ott találta szerelmét, Vetserrát, és ez a fiatal lány azt mondta neki: „Meg akarok veled halni, hogy együtt menjünk az örökkévalóságba.” Nem kérték abban, hogyan lőtte le magát Rudolf, mert szellemileg nem volt normális. Az ágy mellett felállított egy feszületet, meggyújtott két gyertyát, szenteltvizet tett elé, aztán egy tükröt, hogy pontosan tudjon célózni. Ezután egy rózsafüzért tekert a kezére, Vetserrának szenteltvizet adott, lelőtte, majd a saját halántékába eresztette a golyót.

Ezzel lezárult a meyerlingi tragédia és a szabadkőművességnek azon reménye, hogy egy osztrák-magyar szabadkőműves államot hozzanak létre.

Rudolf 1889-ben bekövetkezett halálával megszűnt a lehetősége annak, hogy a szabadkőművesek gyorsan birtokba vegyék Ausztriát.

Érdekesek a búcsúlevelek, amiket Rudolf írt. Egyet írt az anyjának, Erzsébet császárnénak, amelyben mindent leírt. Egy másodikat írt a két lánytestvérének. Ez a testvéreknek írt levél megmaradt.

A másik levelet a császárné elégette.

Az 1889-ben a testvéreknek írt levélben Rudolf azt írja: „Ha apánk meghal, azonnal hagyjátok el az országot, akkor jön a nagy világháború Ausztria és Németország ellen, aztán a monarchia bukása, majd a világforradalom, és mindennek vége lesz.” 1889-ben ő már látta előre az első világháborút, mert ismerte a szabadkőművesek teljes tervét.

Miután a szabadkőművesek mesterkedése a meyerlingi tragédiával véget ért, a szabadkőművesek ismét Németországra irányították figyelmüket. Hamarosan II. Vilmos császár került a trónra. Vele már nem lehetett azt a komédiát folytatni, amit Rudolfal tettek, mert Vilmos trónörökös még gyerek volt. De VII. Edward itt is talált egy kiutat. Az volt a terve, hogy bekeríti Németországot, teljesen elszigeteli a szomszéd népektől, és a megfelelő pillanatban háborút robbant ki. Leveri Németországot, megdönti a monarchiát, és akkor Németországban és Ausztriában is uralomra kerülnek a szabadkőművesek.

Edward rájött, hogy a jó német-orosz kapcsolatokat kell megzavarni. Miklós orosz cár nem volt szabadkőműves, de fölöttébb gyenge férfi volt; minden emberek igazat adott, és aki utolsóként ment ki a szobából, végül annak volt igaza, és ez mindig az angol követ volt. VII. Edward rokoni kapcsolatok révén végül odáig jutott, hogy Oroszországot Németország ellen fordította.

Olaszországban a nagypáholly teljhatalommal rendelkezett. A nem szabadkőműves II. Viktor Emmanuel, a kis „bambino”, nem

szabadkőműves, de a nagypáholy játékszere. Semmit sem tehetett, és Olaszország azonnal készen állt a Németországgal szembeni árulásra és beavatkozásra.

Franciaországban VII. Edward a nagypáholy bosszúját szította fel. Újra és újra a franciák szemére vetették: „Nem felejtették el az 1870-es évet, a megaláztatást, hogy Elzász-Lotaringiát elvették: így készítette elő, hogy a bosszúvágy Németország iránt egyre nagyobb legyen.”

A semleges Belgiumban Anglia egy kis településen titkos szerződést kötött Belgiummal, miszerint az angol csapatok háború esetén Seebrügge-ben landolhassanak. Így készítette elő Németország és Ausztria központi hatalmainak bekerítését és megsemmisítését.

A balkáni zűrzavar a világ szabadkőműveseinek nagy meglepetést okozott. Azt hitték, hogy a liberalizmus miatt Ausztria fokozatosan szétbomlik, és magától összeomlik, ha háború lenne. És egyszer csak az agg Ferenc József alakja mellett ott állt egy erős fiatal ember, a trónörökös, Ferenc Ferdinánd.

Rövid idő alatt ennek a zseniális férfinak vas energiával sikerült egy ütőképes tengerészetet szervezni az Adriára. Újjászervezte a szárazföldi hadsereget. Kiméretlenül harcolt a trónörökös az osztrák rendtelenséggel és kényelemszeretettel szemben. A régi k.u.k (királyi és császári) hadseregbe új szellemiséget vezettek be. Az államigazgatásba és a politikába is beleyült, mindenütt érezhető volt a tiszta, céltudatos kemény kéz, és befolyása: az osztrák-magyar monarchiába új életet akart lehelni. Az ilyen személyiség tönkre teheti a világ-szabadkőművesek tervét, ezért el kell tűnnie.

Az 1912 nyarán a svájci Lausanne-ban rendezett szabadkőműves kongresszuson elhatározták, hogy Ferenc Ferdinándnak meg kell halnia. A szabadkőművesek olyan szegyéntelenek voltak, hogy a halálos ítéletet elküldték Ferenc Ferdinánd feleségének, Sophie von Hohenberg főhercegnőnek. Hála a bécsi rendőr-

ség éberségének a gyilkosság 1913-ban nem sikerült. 1913 őszén a szabadkőművesek ismét kongresszust tartottak Lausanne-ban. A hallos ítéletet újra elküldték Sophie hercegnőnek azzal a megjegyzéssel: „Ezúttal Ferenc Ferdinánd nem kerül el a sorsát, meg kell halnia.”

A hírhedt szabadkőműves párizsi médium, Madame Defevre Párizsban nyíltan megjósolta 1914-re Ferenc Ferdinánd halálát, és végül a világháborút. Eljött 1914 júniusa, és a boszniai osztrák manőver.

Ferenc Ferdinándnak, mint a hadsereg főparancsnokának kellett irányítania ezt a manővert a császár helyett. Sok áig hallani sem akart erről, mert biztosan érezte, hogy Boszniából soha többé nem fog élvé hazatérni. Végül eldöntötte, hogy Boszniába utazik. Azt mondta magának: „Nekem, mint főparancsnoknak mennem kell, nekem kell vezetnem a manővert, mindegy, bármi történjék is.”

Felesége, Hohenberg hercegnő vele akart utazni, de kezdetben a trón várományosa semmi esetre sem akart ebbe beleegyezni; maradjon a gyerekekkel, egy ilyen manővernél asszonyolnak semmi keresnivalójuk nincs. De az asszony felvilágosította, hogy biztosan merényletet követnek el, ott akar lenni, és ki akar tartani mellette.

Három nappal a gyilkosság előtt láttam utoljára a trónörökösöt. A nagy „Viribus Unitis” (egység férfai) hadihajón jött le az Adriára. Akkor tiszt voltam, Brioni szigetén voltam szabadságon, mert tüdőbeteg voltam, ahol most Tito, ez a csirkéfogó tartózkodik. Akkor utazott el előttem a trónörökös. Még táviratozott, hogy ha minden jól megy, újra feljön, és meglátogat minket. Nyolc nappal később ugyanazon a hajón jött, de már holtan, őt és feleségét, Hohenberg hercegnőt, mindkettőt meggyilkolták Szarajevóban.

Abban az időben, mikor a gyilkosság történt Szarajevóban, a francia páholy nagymestere, Frank Carve francia államelnök Szentpéterváron volt, és az utolsó megállapodásokat kötötte meg az oroszokkal a háború megkezdésére. Számunkra ekkor minden

világos volt. Most kezdődik! Az osztrák rendőrség adatgyűjtése a szarajevói gyilkosság után világosan kimutatta, hogy a trónörökös a szerb páholy parancsára gyilkolták meg. Ausztria erre ultimátumot adott Szerbiának: Ausztria követeli, hogy az osztrák rendőrség az összeesküvőket szerb földön nyomozhassa ki, és tartóztathassa le.

Akkor utaztam fel Brioniból „Mira Mar” kastélyba, amit a mexikói császár épített, és a későbbi osztrák Károly császár anyjánál voltam látogatóban. Lejárt az ultimátum. Délután három órakor a bécsi külügyminisztérium telefonon közölte, hogy Belgrád elfogadta az ultimátumot. Mindenki felélegzett, tehát nem lesz háború. Este 6-kor ismét csengett a telefon, és a külügyminisztérium közölte, hogy Belgrád elutasította az ultimátumot és hadat üzent.

Rejtély előtt álltunk, ez hogy lehetséges. Délután 3 órakor elfogadták az ultimátumot, majd este 6-kor elutasították.

Amikor a német és osztrák csapatok 1915-ben bevették Belgrádot – az én csapatom is ott volt. Akkor fény került a rejtélyre, a szerb állami archívumban volt a rejtély megfejtése. A szerb kormány elfogadta az ultimátumot, mert a szerb kabinet néhány tagja nem volt szabadkőműves. Azt mondták, ez a gyilkosság nagy aljasság meg kell adnunk az osztrákoknak a lehetőségét annak, hogy kinyomozzák a gyilkosokat.

A belgrádi nagypáholy ebben a beleegyezésben nagy veszélyt látott a világ szabadkőművességére nézve.

A belgrádi nagypáholy joggal félt, mert az osztrák rendőrség felfedte volna a világ-szabadkőművesség titkos hálózatát. Tényszerűen bebizonyította volna, hogyan gyilkoltatta meg a trónörökös, Ferenc Ferdinándot a világ-szabadkőművesség. Ezért a belgrádi nagypáholy ezen a napon az egész szervezet nagymesterétől először állapíthatta meg történelmileg, hogy a páholynak van egy világ-nagymestere. Egy fiatal, 30 év körüli oroszok táviratozott a kaukázusi Tiflisbe, és ismertette a helyzetet. A világ-nagymester

erre azt a táviratot küldte: „Veszély van, felfedik titkos hálózatunkat, elutasítani az ultimátumot, hadat üzenni.”

Az ultimátum szerb elutasítása és a hadüzenet után felutaztam gmundeni (Felső-Ausztria) birtokainkra és ott találkoztam Károly főherceggel, az új trónörökösrel, a későbbi Károly császárral.

Egy megbeszélésről jött, amelyet Ferenc Józseffel folytatott Bad Ischlben, és Károly főherceg azt mondta, hogy reggel érkezett Bécsbe Oroszországból a hivatalos közlemény. Oroszország nem fog beavatkozni, nem fog háborúzni, le kell rázni a szerbeket, aztán hagyni őket futni. Oroszország egy kicsit zörögni fog a kardal, de Szerbia miatt soha nem fog háborúba bocsátkozni.

Mialatt átnyújtották Ferenc József császárnak a hivatalos közleményt, az orosz hadsereg már felvonult Németország és Ausztria határán. Két nappal később bekövetkezett a szabadkőművesség parancsára, amit már a belgrádi aktákban megtaláltunk, az orosz hadüzenet Ausztriának. Aztán jöttek a hadüzenetek egymás után, és hadnagyként csapattal kivonultam a harcmezőre.

A nagy német győzelmek után nyugaton és keleten, és a rákövetkező állóháborúban úgy tűnt, hogy a világ szabadkőművességének tervei a német és az osztrák keresztény monarchiák megdöntésére kudarcba fulladtak.

1915 nyarán tartotta a világ szabadkőművessége a kongresszusát Franciaországban, valószínűleg Bordeaux-ban. A helyzet látán a franciák megállapították, hogy a központi hatalmak trónjait és oltárát nem katonai eszközökkel kell ledönteni. Katonai győzelmekkel nem lenne elérhető. Akkor a kongresszus eldöntötte, hogy forradalmi, politikai aknamunkával kell Németországban és Ausztriában a monarchia bukását elérni.

Ettől kezdve megkezdődött azoknak a forradalmárügynököknek a tevékenysége, akik a semleges Svájcban, a semleges Dániában és Svédországban átjöttek be Németországba és Ausztriába.

1915 őszén a Bodensee-nél, nem messze Kressbronn-tól, fogták el az első ügynököt. Jött egy csónak két emberrel, egyikük át tudott menni, a másikat elfogták, és az egész csónak tele volt forradalmi propagandaanyaggal. A háború folytatódott.

1917-ben a mi oldalunk vezetők öreiben világos volt, hogy katonai erővel már nem tudják megnyerni a háborút. Csak a porosz tábornoki kar volt a háború folytatása mellett. Akkor XV. Benedek pápa közbelépett, és békejavaslatot tett. XV. Benedek békejavaslatát egészen egyértelmű volt: visszamenni az 1914-es határig, felépíteni a lerombolt vidékeket és ezzel vége. Nincs megszállás, nincs területek elcsatolása, nincs háborús kárpótlás, semmi.

Engem egyik csapatrészből áthelyeztek a másikba, és véletlenül a nagy főhadiszállásra kerültem. Ott láttam állni a pályaudvaron Pacelli bíborost (XII. Pius), akire én már ismertem Svájcban. Megkérdeztem tőle, mit csinál itt, s azt mondta: „Ideküldtek, hogy átadjam a császárnak a békejavaslatot, és előterjesszem XV. Benedek békejavaslatát.”

Néhány napig dolgom volt a vezérkarnál, és láthattam, hogy milyen gyorsan kezdtek XV. Benedek békejavaslatát ellen dolgozni. Tévedésből hozzám került a porosz nagypáhozy röplapja. Ebben az állt, hogy Poroszország/Németország soha nem fogja a római pápától a békejavaslatot elfogadni. Ezt a békejavaslatot minden eszükkel meg kellett hiúsítani.

II. Vilmos császár kezdetben teljesen mellette volt azon okból, hogy a rengeteg vért és emberéletet megkímélje, békét kötött volna.

Michaelis volt a birodalmi kancellár, egy nagy senki, aki maga is szabadkőműves volt. Katonai oldalon Ludendorff nem volt szabadkőműves, de makacsabbat el sem lehet képzelni. Élmény volt számomra a vezérkar tisztjei közt lenni, élveztem. Ez a Ludendorff azt mondta: „Győzünk, sikerül, mindent megteszünk.” De hogy hogyan, azt senki nem tudta.

Tehát a páholy az egyik oldalon, ez a csökönyös Ludendorff a másik oldalon. Sikertült elintéznünk, hogy ezt a kedvező békeajánlatot elutasítsák.

A háború folytatódott. A háborús inség egyre nagyobb lett, a nép elégedetlensége is fokozódott. Egyszer csak megjelentek a politikai vezetők között a szabadkőművesek, a vezető szociáldemokraták között a páholy képviselői voltak láthatók.

1918 nyarán Wilson, amerikai elnök, Amerika minden páholyának amerikai nagymestere 14 pontos békeajánlatot tett. E pontok egyike az volt, hogy Németországban és Ausztriában meg kell dönteni a monarchiát, akkor béke lesz.

1918 november 9-én forradalmat robbantottak ki. Megdöntötték a monarchiát, azután fegyverszünetet kaptunk. Az idő tájt a fegyverszüneti bizottságban volt dolgom, és már az első találkozásnál az addig ellenséges tábornokokkal meg tudtuk állapítani, hogy Wilsonnak ez az egész 14 pontja a legnagyobb csalás volt, a másik oldalon egyetlenegy pont elfogadását sem kívánták.

De elérték céljukat, a keresztény monarchiákat sikerült megdönteni. Ezért november 9-e minden szabadkőműves páholyának ünnep, mert az első komoly falat áttörték az Egyház oltárához vezető úton.

A következő években a nagypáholy elég okos volt, és nem akarta Németországban azonnal kényszerrel bevezetni a szabadkőműves világnézetet. Lassan kellett erre a népet felkészíteni. Először még erős vallási türelmet mutattak, minden lehetséges kedvezményt, előnyt és szabadságot megadtak a katolikus Egyháznak. Aztán megkaptuk a lehetőséget a kolostorok szabad működésére, és konkordátumot kötöttek.

Von Wirth, a későbbi vezérigazgató mesélte nekem, hogy Paul Schwarz, aki később Németország New Yorki főkonzulja volt, és maga is egy páholy nagymestere, azt mondta: „Mí, páholytestvé-

rek, mindent megadtunk nektek, lehet mindenetek, az Egyház teljes szabadsága, mert ami aknamunkánk o dáig ment, hogy mi már pontosan tudjuk a napot, mikor ömlik össze az Egyház, és egy tollvonással elveszünk mindent, amit adtunk nektek, és Németországban felépítjük a szabadkőműves birodalmat.” Ez ugyan nem sikerült, de ehhez a szabadkőműves birodalomhoz mindent előkészítettek.

Mindenhová az állami álláshelyekre és hivatalokba, a vezető helyekre szabadkőműveseket hoztak. Nagypáholyok alakultak. Berlin megmaradt, Frankfurt, Wiesbaden, Stuttgart, Heilbronn, stb. is. Mindenütt alakultak kis páholyok.

Akkor Beuronba mentem, közelebről megnézhettem Beuron körzetét. Kis páholyok voltak Signaringenben, Ilzighofenben, Balingenben, Stettenben, Irrendorfban, Tuttlingenben.

A szabadkőművesség az abszolút szabadságot hirdette, és németterületeken ez volt a legnagyobb hiba, amit valaha elkövettek, mert az 1914-1918-as háború után a győztesek ezt a szabadságot ellenünk használták, nagyon elnyomtak minket. Emlékszem a blokádra, ami még 3 évig tartott a Versailles-i szerződés következtében, és ez 900.000 német csecsemő életébe került, mert nem tudtak tejet adni nekik, stb.

A szövetségeknek ez a határtalan ránk nehezéő nyomása ellenyömást váltott ki, és ez volt a nemzeti szocializmus. Először Olaszországban, aztán jött a fasizmus, és Mussolini azt mondta, a nemzetközi erők elnyomták a fasizmust és a nacionalizmust. Ezek az erők a szabadkőművesek.

Mussolini drasztikus eszközt választott Olaszországban a páholyok elintézésére. A titkosrendőrséggel minden páholytestvért letartóztatott. Minden páholyt bezártak, a rendőrség elkobzott mindent, és minden páholytestvérebe, akit elfogtak, a fasiszták egy liter ricinusolajat öntöttek. Így intézték el Olaszországban az egész szabadkőművességet.

A hitleri német nemzeti szocializmus azt tartotta, mindenekelőtt a nemzetközi szervezetek a bűnösök: a zsidók, a szabadkőművesek, és a katolikus Egyház. Megéltük, milyen bestiális módon járt el a zsidókkal, a szabadkőművesekkel és a katolikus Egyházzal szemben is.

1934/35-ben betiltották a szabadkőművesek működését. A tengely államok szabadkőművesektől mentesek voltak. Természetesen nem tetszett a világ szabadkőművességének ez a vereség a központi hatalmakban. A nagytőke, a nemzetközi zsidóság, a liberálisizmus, a szabadgondolkozók, az istentagadók minden eszközzel összefogtak, hogy a tengelyhatalmakat megsemmisítsék. Franklin Rooseveltt, Amerika elnöke, 32. fokozatú szabadkőműves 1936-ban titkos konferenciát hívott össze Washingtonban. Hivatalosan így szólt: 'A világpolitika új iránya.' Roosevelt akkor így beszélt: „Európa számunkra érdektelen, itt nincs már mit keresni. Ezt az Európát soha nem fogjuk szabadkőműves állammá tenni. Túl sok a kulturális, történelmi emlék, amely korlátoz minket.”

Aztán Rooseveltt azt mondta: „Egész Európát, nemcsak Németországot, Olaszországot, Ausztriát, hanem egész Európát bombatámadással kell megsemmisíteni. Európából sivatagot kell csinálni. Semmi nem maradhat meg a kultúrhelyekből, hogy senki ne vágyjon többé Európa. Amerika és más országok nagy katonai, gazdasági és pénzügyi erejét Kelet-Ázsiába kell dobni. Ez a szabadkőművesek jövőendő országa! Ezeket az országokat régi vallásaikkal, amelyek inkább csak látszatok, ezeket tudjuk mi megnyerni a szabadkőművesség számára. Ezekből lesz a mi világbirodalmunk, amit aztán gazdaságilag és pénzügyileg maradéktalanul ki tudunk használni.”

De Rooseveltt elszámította magát. Megkezdődött a háború, országunk egy része rommá vált, de nem ő, hanem Sztálin győzött. Amit meg akartak nyerni, hogy Ázsiából szabadkőműves világbirodalmat hozzanak létre, odalett. Oroszország lett a nagy győztes.

A világ szabadkőművessége azt hiszi, hogy be tudja fogni a bolsevizmust, és uralni tudja céljai érdekében.

Abból indulnak ki, hogy mindkettő elveti a természetfelettit, nincs számukra Isten, örökkévalóság és természetfölötti kapcsolat. A világ-szabadkőművesség az ember abszolút szabadságát akarja! A bolsevizmus szerint az állam minden, az egyes ember semmi! Ez volt az a pillanat, amikor elváltak az útjaik.

Amíg az volt a cél, hogy Hitlert és a központi hatalmakat megsemmisítsék, mindkét hatalom egymás mellett haladt. Együtt, sőt, a bolsevizmus felhasználta a szabadkőművességet céljai elérésére. Ezt látjuk 1945-ben Bulgáriában; amikor bevonultak az oroszok, azokat a szabadkőműveseket, akik nagy szerepet játszottak, kormányra ültették. Amíg ott volt Borisz cár, aki keresztény alapokon állt, a szabadkőművesek nem tudtak uralkodni, de a vezető szellemi személyiségek már szabadkőművesek voltak. Például a szófiai ortodox pátriárka, aztán az összes nagy ügyvéd, néhány bíró, a vezető tudósok, mind szabadkőművesek voltak, és halálos ellenségei voltak az ortodoxiának, tehát a bulgár, görög kereszténységnek.

Abban a pillanatban, amikor az oroszok bemasíroztak, a szabadkőművesek ezeket kormányba ültették. Néhány hét alatt Bulgáriában a teljes keresztény vezetést eltávolították, bestiális módon megölték. Amikor ezek a szabadkőművesek befejezték munkájukat, az oroszok egy éjszaka az összes szabadkőművest elfogták, és tarkóövessel elintézték. Azután már ők voltak a vezetők.

Ez a kettő, a szabadkőművesség és a bolsevizmus nem járnak kéz a kézben. (A szerző megjegyzése: A vörös sárkány neki adta – a vadállatnak – erejét és trónját és nagy hatalmát; Jel 13,2.) Ezek ketten halálos ellenségek, bár mindkettő ugyanannak az úrnak, a sátánnak a szolgája. (A szerző megjegyzése: a marxista kommunizmus a valóságban a szabadkőművesség képződménye és szövetségese, mint később még igazoljuk.)

A 15 év alatt, amikor száműzetésben éltem, Sproll püspök a rottenburgi egyházmegyébe helyezett, ahol fiatal emberek ifjúsági vezetője voltam. Mi, svábok meglehetősen nehézfejúek vagyunk, tehát nem hajlongtunk az „isteni” Adolf előtt, még kevésbé Schirach előtt, hanem egyszerűen csak összetartottuk a fiatalságot. 1943-ban Württembergből, 1944-ben pedig egész Németországból száműztek. Hat évig Svájcban, azután kilenc évig Amerikában éltem. És akkor volt csak igazán alkalmam a szabadkőműveseket egészen közelről tanulmányozni. Amerika a tipikus, szabadkőműves eszmékre felépült ország (A szerző megjegyzése: ld. a jelét, a piramist az egydollároson); amelyet szabadkőműves alapelvek szerint kormányoznak. Amerikát, Észak-Amerikát a bostoni nagypáholy és a Lafayette Grand Orient alapította.

Az amerikai állam általánosságban elismeri Istent, hivatalosan egyetlen vallást sem ismer el. Nem törődik az Egyházzal, felekezettel vagy szektákkal. A vallási közösségek nem kapnak támogatást. Totálisan el van választva az állam az Egyháztól.

A nyilvános iskolákban tilos a hittantanítás. A nyilvános iskolák épületeiben tilos hittant tanítani. Ezeket csak magán-intézményekben lehet megtenni. Ezért vannak Amerikában mindenütt egyházi iskolák.

A vallást a hivatalos életből teljesen kizárták, az elnök beiktatását kivéve. Ha az Egyesült Államok elnökét beiktatják, az Evangéliumra kell esküt tenni; a megfelelő metódista-baptista miniszter tartja akkor az esküszöveget, ő pedig jobb kezével az Evangéliumot, bal kezével a szabadkőműves kanalat és a szabadkőműves könyvet.

A vallás a gazdasági életből ki van zárva, csak egy parancsolat van, ami így szól: „a saját érdekem.” Az okosabb, erősebb érvenyesül, a gyengébb tönkremegy.

A politikai életben nincs helye a vallásnak, ott csak a párt vagy az állam érdeke számít.

Nincs állami morál. A szabadkőműves állami vezetésnek tipikus példája Pearl Harbor esete. Emlékeznek, amikor Pearl Harborban az amerikai flottát a japán repülőgépek megsemmisítették. Eről könyv is jelent meg, az amerikai flotta admirálisa, Theobald írta, aki akkor torpedót irányított. Elmondja az eseményt, ami Pearl Harbor-ban történt. Én is átéltem, és megerősíthetem, hogy az, amit Theobald admirális ír, megfelel a valóságnak. A könyv címe: „Pearl Harbor utolsó titka.”

Roosevelt, mint láttuk, 1936-ban a háború mellett döntött, de az amerikai népek már az első világháborúból is elege volt.

Hogy lehet a népet a háború mellé állítani? Úgy, hogy nemzeti katasztrófát konstruálunk, az felkorbácsolja a nép dühét és haragját, akkor bele lehet vinni a háborúba. Roosevelt ezért megpróbálta ingerelni a japánokat. Akkor én is Washingtonban voltam, és ennek minden nap tanúja voltam. Gondoskodnom kellett a menekültekről, tehát a külügyi hivatalban voltam, hogy vizumot kapjanak, és ott láthattam, hogy bosszantják a japánokat.

Először minden hitelt zároltak, aztán a japánok hajóit, ha háborús anyagokat vittek, lelőtték. Aztán ultimátumokat küldtek, egyre többet követelve a japánoktól. A japánoknak a háború nem volt irányukra, nem voltak rá felkészülve, és nem akartak háborút. Mindig megpróbáltak engedni. Egymás után jöttek miniszterek, de nem segítettek. A japánok látták, hogy Amerika háborút akar, tehát jobb, ha felkészülnek rá. Természetesen a japánoknak is megvolt a titkos kódjuk, titkosírásuk, amivel mozgósítottak, az ún. poervecode, mert a kék a japán császári szín, ez volt a titkos kód.

Ehhez gépek voltak, amin úgy írták a szöveget, mint egy írógépen, mondjuk pl. „a tokiói helyőrség mozgósítson”, amikor ezt leírták, mint egy számológépen néhány szor megfordították, és a betűk összekeveredtek. Aztán még egyszer megfordították, minden betűhöz más szám jött. Aztán újra megfordították, ismét megváltoztak a számok, és így tovább, és végül egy szöveg jön ki tagolás

nélkül. Minden szóhoz, minden betűhöz különböző számokat helyeztek be. A legjobb matematikus sem tudta kibogarászni.

Nem tudom, hogy tudták az amerikaiak elérni, hogy a titkos gépek közül kettőt megszerezzenek, valószínűleg Japánban is volt néhány „becsületes ember”, aki „bizonyos ellenszolgálatás” fejében egy ilyen szerkezetet eltűntetett. Igen, kettő Amerikába került. Egyiket Porsidorban vagy Makatorban felállították, és megsemmisítették, mikor a japánok jöttek. A másikat Washingtonban, a Fehér Házban állították fel. Ezután Roosevelt csapatállomást létesített San Franciscóban, a kaliforniai parton, kint a szigeteken, tengerészállomásokon, és ellátta tisztekkel. Nem voltak katonák, csak tisztek. Ezek a tisztek egyedül az elnök irányítása alatt álltak, mint a teljes haderő főparancsnokai. Tehát sem a tengernagy, sem a tábornok, sem a honvédelmi minisztérium nem tudott meg erről semmit, és nem tudott közbe lépni. Végül különböző rádióüzenetekbe kezdtek. A duplakóddal megfejtették a titkosírást, és ez jött ki: „Mozgósítás, a csapatokat mozgósítsák.” A híreket Roosevelt nem adta tovább, nála maradtak.

Egyre jobban bosszantotta a japánokat, hogy Amerika egyre több követeléssel lép föl, végül egy ultimátumot adott nekik, ami egyszerűen Japán öngyilkosságát jelentette. Erre a japánok visszavonultak. Azután egyre több rádióüzenet jött, egyszer csak odaállt a flotta és elkezdődött.

Roosevelt mindent tudott. A Pearl Harbor-i Gordon főparancsnok és Tsching tengernagy sem esett a fejére. Észrevették, hogy elkezdődött a háború. A tengernagy rögtön az egész flottát hagyta kifutni, és szétosztotta őket, mert egy légitámadás következtében érfogóba kerülhének.

Gordon főparancsnok megváltoztatta a hadiállapotot, a légvédelmi helyeket elfoglalták, a gépfegyvereket készenlétbe helyezték, minden hadikészültségben volt. Megtudja ezt Roosevelt, és elkezd nagyon káromkodni, az egész flotta jöjjön vissza, marad-

janak a kikötőben, nem futhatnak ki. Gordon minden mozgósítási parancsát visszavonta, a municiót nem volt szabad készültségi állapotban tárolni. A gépfegyvereket el kellett tüntetni. Ez így folytatódott tovább.

Eljött december 7. és az utolsó rádióüzenet. Ezt pontosan tudta Roosevelt: hogy a japán flotta meg fog érkezni, sok ezer repülőgép van, néhány óra múlva meg fogják támadni Pearl Harbort.

King admirális tengeralattjárókat indított, az amerikaiak, akik ezt a flottát jönni látták, rádiójeleket adtak. Ekkor Roosevelt zavarállomásokat állított föl, hogy zavarják a rádióadásokat, hogy az admirális meg ne tudja. Ekkor jött a támadás! Az amerikaiak előző este nagy ünnepet ültek, a matrózok, katonák, tisztek mind be voltak nügva.

Hajnali ötkor jött a japán repülőgépek első hulláma, 1000 repülőgép, nincs légvédelem, semmi. A flottát a japánok az utolsó hajóig megsemmisítették, csak egy torpedócsónak maradt. 4000 fiatal amerikai tengerész és katonavesztett oda. És azután ez a képmutató Roosevelt a rádióhoz ment, és így szólt a nemzetéhez: Minket, a békészerető népet úgy támadtak meg a japánok, hogy még csak nem is sejtettük. 4000 fiatalok, testvéretek, férjetekek fekszik holtan Pearl Harborban. Mit tegyünk? Természetesen az egész parlament azt üvöltötte: Háborút! Háborút! És itt volt a háború. Mindenki megfontolta, kidolgozták, feláldoztak 4000 embert, saját horfitársaikat, hogy a nép háborút akarjon. Ez a tipikus szabadkőműves morál! „Minden eszköz helyes, hogy elérhessem célomat.”«

Ezzel megszakítjuk P. Odo von Württemberg beszámolóját, mert már minden lényeges politikai esemény elhangzott, ami bevezette a XX. századot.

Aki a szabadkőműves stílus-gyakorlatokat hosszabb időn át figyelemmel kíséri, hamarosan észreveszi, hogy azok a csillapíthatatlan gyűlölet alaptónusán kívül, főleg egyben egyeznek meg: logikájuknak egészen zűrzavaros s a gondolkozási törvények alól teljesen emancipált voltában, mely a higgadt következtetés szabályait bármikor kész figyelmen kívül hagyni, valahányszor egy alig-alig leplezett ál-
okoskodás jobban megfelel kitűzött céljának.

48

Még mindig áll az a szörnyű aránytalanság, hogy a katolicizmus az ő gondoskodásának, személyi és anyagi erőinek csak kicsiny töredékét fordítja a modern eszmeterjesztés eszközeire s munkáira: sajtóra, irodalomra, filmre s hasonlókra s ezeket a mindennél messzebbható propaganda-hatalmasságokat túlnyomórészt az ellenfélnek engedi át.

Innen, a tömeges eszmeterjesztés és eszmevédelem módszereinek nagyfokú figyelmenkívülhagyásából magyarázható az az ellentét, amelyet a katolicizmus belső tartalma, értéke és külső érvényesülése között lépten-nyomon tapasztalhatunk.

⁴⁸ Bangha Béla S. J. összegyűjtött munkái. Sajtó alá rendezte: Dr. Bíró Bertalan. XXIII. kötet. Szent István Társulat. Bangha Béla: Katolikus építés I. 1940. 12.
http://www.ppek.hu/facsimile/Bangha_23_Katolikus_epites_I_facsimile.pdf

Csodáljuk, hogy a közgondolkodás annyira katolikusellenes, hogy minden szószátyár ellenvetés, minden felületes vagy célzatosan ferdítő katolikusellenes állásfoglalás ezer meg ezer szajkózóra talál? De hogyan legyen ez máskép, mikor az emberek mindenünnen ezt hallják s az igazság, a ferdítések cáfolata s helyreigazítása mindinkább katakombákba szorul? Ezért volna az eddiginél sokkalta több gond fordítandó a templomon s iskolán kívül folytatandó eszmetérjesztésre és hitelvédelemre, a tömegeknek modern eszközökkel való felvilágosítására.

49

Öntudat és meghunyászkodás.

Nemcsak szólam, hanem mélyen és keserűen érzett panasz, hogy katolikusainkban aránylag sokkal kevesebb a hitvallási öntudat, mint a felekezetek híveiben a maguk felekezetének nagyrabecsülése. A katolikus nagygyűlésen dr. Czapik Gyula kimerítően s szemléltetően ismertette ennek a különös és tárgyilag annyira megokolatlan jelenségnek lélektani s társadalmi okait.

Mi ezekhez az okokhoz még egyet szeretnénk hozzáfűzni. A katolikus öntudat nehezen fejlődik a kicsiny és névtelen emberek tizezeiben, ha azt látják, hogy társadalmilag vezető emberek is folyton a meg-

⁴⁹ Bangha Béla S. J. összegyűjtött munkái. Sajtó alá rendezte: Dr. Bíró Bertalan. XXIII. kötet. Szent István Társulat. Bangha Béla: Katolikus építés I. 1940. 116-117.
http://www.ppek.hu/facsimile/Bangha_23_Katolikus_epites_I_facsimile.pdf

hátrálásra adnak példát. Nem tudom, hogy erre a sajnálatos körülményre — bármily fájdalmas a feszegetése — felhívták-e már a figyelmet?

Ügylátszik, valami fogalomzavar üli meg ezen a ponton a lelkeket. Szavaljuk, hogy nincs a katolikusokban öntudatosság, de ugyanakkor magunk is szeretjük keresni, hogyan lehetne minél jobban elhallgatni minden speciálisan katolikus jogot és igazságot, hogyan tűnhetünk fel a liberális vagy másvallású társadalom szemében mint konciliáns, megértő, békeszerető egyéniségek, hogyan kerülgethetjük a másoknak kényelmetlen tárgyakat mint a macska a forró kását s általában: hogyan rejthetjük véka alá katolikus követelményeinket minél ügyesebben s minél nagyobb mértékben.

Ezt a viselkedést nagyon sok esetben nem a tudatos, számító gyávaság irányítja, hanem inkább az a meggyőződés, hogy a katolicizmusnak nem annyira vitára, mint pozitív építésre van szüksége. Másokat az a felfogás irányít, hogy sok ellenszenvnek s fölösleges támadásnak vesszük elejét, ha minél kevesebbszer teszünk s mondunk olyasmit, amit mások magukra s felfogásaikra nézve bántónak találhatnának. Mindkét gondolatban van sok igazság. Mi is valljuk s vallottuk mindig, hogy ha a magyar katolicizmus maradóktalanul felhasználná csak az adott vagy meghagyott erőit is, ha tökéletesen végezné el legalább a teljesen polémia mentes feladatait a lelkipásztorkodás, iskola, szervezkedés, karitás, szociális élet s a sajtó terén, már akkor is százszázalékkal jobban állnánk, mint ma.

Mindazáltal ez a túlzó pacifizmus mégsem a teljes igazság. Az építőmunka mellett mindaddig, sajnos; harcra is van szükség, ameddig nap nap mellett erős ellenáramlatok akadályozzák a katolikus gondolat és élet érvényesülését, még pedig nemcsak a nyilvános és hitvallásközi életben, hanem a katolikusok belső életében is. Vajjon nem okoz-e végtelen sok bajt és lelkiismereti összeroppanást a katolikus házasságjog alapfogalmaival, s szükségyszerű követelményeivel szemben folytatott propaganda? Vajjon nem vezet-e naponkint egész sor belső aposztáziára a hívek lelkében, pl. házasságkötés, választások, olvasmányok megválogatása stb. esetében, hogy a vallási fogalmak zavarosak, helytelenek, lényegükben antikatolikusok, még pedig azért, mert ezek a derék hívek többnyire jámbor limonádét, általános szólamokat kaptak csak s hivatott vezetőik ajkáról talán soha nem hallottak erélyes szavakat és határozott felvilágosításokat ezekről az életbemarkoló, mindig aktuális katolikus kérdésekről? Egyes nagy embereink annyit bókolnak folyton a túlsó oldal felé, annyit vizitelnek és deputációznak a herezis vezéreinél, annyi mézédés pohárköszöntőt mondtak arról, hogy „ne keressük, ami elválaszt, hanem ami egyesít”, hogy végül igazán nem lehet olyan nagyon zokon venni Kovács Jánosnak és Nagy Ilonkának, ha aztán a gyakorlati életben ők is követik örökké disztigváló vezéreik példáját, és ott is, ahol az már igazán egyértelmű a hitehagyással.

Nem látják ezek a másokból bátorságot s helytállást követelő, a maguk számára azonban örökké kibúvókat s pillanatnyi megoldásokat szimatoló opportunisták és tranzigensek, hogy ellentmondás van a beszédjük s a cselekvésmódjuk között, az elveik és az életük között? Nem veszik észre, hogy ellentmondás: a katolikus öntudat hiányán panaszolkodni s ugyanakkor a kényelmes és mindent elkenő pacifizmus alapján állni? Hiszen ez a két dolog fogalmilag kizárja egymást! Vagy akarunk öntudatos katolicizmust, s akkor nem szabad megrettenünk, magas és vezető helyen sem, az igazság bátor és félreérthetetlenül világos kimondásától és mindenben következetes érvényesítéstől; vagy pedig ne beszéljünk öntudatról s ne vegyük zokon a lomha katolikus tömegetől se, ha ő sem akar vértanu lenni ott, ahol előkelőbb helyen erre nem adnak példát. Szomorú élmény ám az, higgyük el

urak, amikor az ellenfél a kicsiny ember egyházhű viselkedése ellenében a saját nagynevű embereinknek nagyon más irányú példájával érvelhet!

Helyesen mondta az ideai nagygyűlés elnöke, hogy mi katolikusok nem keressük a vallási harcot, de ha provokáltak, mi sem lehetünk gyávák és meghunyászkodók. Akkor azonban nem értjük, hogyan lehet viszont ugyancsak elnöki megnyitóknak megbélyegezni s a professzionátus támadókkal egy sorba fogni azokat a derék és bátor katolikusokat, akik a legdurvább provokáltatás esetén méltóságteljes, de ugyanakkor erőteljes hangot adnak a „meg nem hunyászkodó”, a „nem gyáva” katolikus öntudatnak.

Lássunk hát végre tisztán abban a mesterségesen terjesztett páragőzben, amelyet ellenfeleink frazeológiai bűvészkedése ügyes kézzel lóbál elénk, hogy megtévesszen. Aki Magyarországon ma a „fennálló” vallási békéről beszél s azt mondja, hogy a vallási harcok ideje elmúlt, az vagy nem őszinte ember, vagy nincs egészen rendes esze.

Itt igenis kíméletlen, következetes, céltudatos hadjárat folyik ellenünk, katolikus hit- és erkölcsi elveink, egyházszerkezetünk lényeges alapjai, intézményeink s embereink ellen. Nem lehet Urmánczy Nándorral s a Pesti Hírlappal azt mondani, hogy a katolicizmus van olyan erős, hogy nincs szüksége védekezésre. Mert ezen az alapon a gazdag embernek sem volna szabad a tolvajt pörbefognia, merthogy elég gazdag ahhoz, hogy mindennap kifosztassa magát. Király- vagy kormányzósértésért sem volna szabad senkit elítélni, merthogy azok a magas személyek elég magasan állnak, semhogy a gyalázkodást megtorlás nélkül zsebre ne rakhatnák. De nem lehet háború közepén azt sem mondani, hogy ne küzdjünk s ne zavarjuk a nem létező békét azzal, hogy védekezünk.

Ezt a filléres igazságot valóban ideje volna végre azoknak is megszívlelni, akik öntudatot akarnak, de nem a kényelem és az opportunizmus árán.

⁵⁰

Mikor valaki látja a baját, kesereg is rajta, de a baj okát felismerni nem meri, az igazi okot kerülgeti s fél azt a helyes irányban csak keresni is, a tehetetlen vergődés szomorú képét nyújtja. Ez a tehetetlen vergődés érzik meg azoknak a tele-jóakarátú embereknek írásain, akik a kereszténységet s a nemzetet sorvasztó bajokon őszintén keseregnek, de nem merik vagy

⁵⁰ Bangha Béla S. J. összegyűjtött munkái. Sajtó alá rendezte: Dr. Bíró Bertalan. XXIII. kötet. Szent István Társulat. Bangha Béla: Katolikus építés I. 1940. 118-121.
http://www.ppek.hu/facsimile/Bangha_23_Katolikus_epites_I_facsimile.pdf

nem akarják észrevenni, mi a bajok mélyebb oka s gyökere.

A háborút követő országégés után be sokan ébredtek rá a tudatra, hogy csak Magyarország erkölcsi erőinek megfogyatkozása tehetette lehetővé a liberalizmus, a szocializmus elharapozó uralmát.

De bezzeg kevesen voltak hajlandók észrevenni, hogy az erkölcsi erőknek ez a megfogyatkozása pedig azokkal a szellemi irányzatokkal függ össze, amelyekhez ők maguk máig is ragaszkodnak.

51

Újra visszatér hát a kérdés: mikép sikerült a katolikusellenes kultúrának annyira hatalmába ejteni a lelkeket, hogy még a katolikusok sem tudják magukat mentesíteni tőle? S hogyan lehetséges, hogy a rossz, a téves, a logikátlan, az etikailag alacsonyabbrendű ennyire fölébe kerülhet a jobbnak, szilárdabbnak, értékesebbnek?

Ha e talány mélyeit kutatjuk, találunk számos tényezőt, amely ha nem menti is, de sokban megérteti ezt a visszás helyzetet.

⁵¹ Bangha Béla S. J. összegyűjtött munkái. Sajtó alá rendezte: Dr. Bíró Bertalan. XXIII. kötet. Szent István Társulat. Bangha Béla: Katolikus építés I. 1940. 137-138.
http://www.ppek.hu/facsimile/Bangha_23_Katolikus_epites_I_facsimile.pdf

Honnan vannak a liberalizmus hallatlan erőfeszítései a sajtó, irodalom, színészet terén, a mulatóhelyek, erotikum, egyházgyalázás stb. körül? Egyrészt mert neki mindez üzlet s az üzleti érdekek hajszolásában nem engedi magát, mint mi, ezer morális gáttal körülvétni. Másrészt, mert komoly, belső érvekkel sohasem tudná legyőzni és háttérbe szorítani a katolicizmust. Ezen a több agilitáson, fürgeségen, mozgékony-ságon és leleményességen teljesedik Krisztus Urunk parancs-szava, hogy sajnos a világ fiai okosabbak a maguk nemében, mint a világosság gyermekei.

Azután kétségtelenül sokat megmagyaráz a vázolt helyzetben a katolikusellenes irányok belső rokonsága az emberi természet elesettségével, romlottságával. Az az irány, amely kevesebb magasabbrendűséget követel, az átlagember szemében mindig rokonszenvesebb lesz. A katolicizmus ész és akaratot, hitet és erkölcsöt illetőleg magas követelményekkel lép az emberek elé, már pedig az emberek szeretik a megkövetelenséget, a lazaságot, sokszor a bűnt is. Kúsza, felületes filozófiák s könnyű morálkódexek előjoga, hogy tömegesen s játszva hódítanak. A katolicizmus ellenkezőleg sok elmélyedést, erős logikai önfegyelmezést követel már a világnézete terén is, az erkölcsi téren meg egyenesen — keresztthordozást. Nem volna Krisztus etikája, ha nem volna nehéz és szigorú.

A katolikus és keresztény kultúrvilág belső fe-
gyelme s megkötöttsége folytán sokkal nehezebb
katolikus értelmiséget is termelni, mint mást. Részben
ez magyarázza meg katolikus iskolapolitikánk sokszo-
ros meddőségét. Még katolikus, sőt szerzetesi isko-
láinkból is elég sok olyan fiatalember lép ki az életbe,
aki éppen nem szívta magába az iskolai évek folyamán
sem a katolikus hitszilárdság elveit, sem a magasabb
katolikus műveltséget s finomabb erkölcsi érzést; sőt
akad elég, aki többé-kevésbé szembe is fordul az
Egyházzal. Mennyivel könnyebb e téren a nemkato-
likus iskolák helyzete, amelyekben elég, ha jó adag
felekezeti szellemet és katolikusellenes előítéletet
oltanak bele a felnövekvő nemzedékbe s kész a fele-
kezeti öntudattól duzzadó „hit”-testvér! Sajtó, színház,
társadalmi tónus, a modern élvezetek — mindmegannyi
támogatói a „lelkiismereti szabadságon” és tagadáson
felépült kultúráknak, viszont a katolikus ifjúságra
nézve ugyanannyi akadályai a hithűségnek és erkölcsi
helytállásnak. Ezen a két ponton: a hitbeli és erkölcsi
követelmények gyökeres különbözőségén múlik talán
legnagyobb részben a keresztényellenes (katolikus-
ellenes) kultúrirány könnyű, tömeges diadala a lel-
keken.

Há-
nyan érik be pl. a sajtó és irodalom terén a meddő, kicsinyes bírálgatással s nem érzik az önfenntartás elemi parancsát, hogy ne csak politikai, lelkipásztori vagy iskolai feladatainkat teljesítsük, hanem erősítsük azt a kultúrmunkát is, azt az eszmetermelő és eszmeterjesztő tevékenységet, amely nélkül minden egyébirányú fáradozásunk homokban szikkad el! Hányan nem látnak tovább városuk, falujuk, társadalmi s gazdasági érdekeik szűk körénél s nem tudnak áldozni, agitálni országos jelentőségű, a kereszt kultúráját támogató ügyekért!

Mi mindenre van néha pénz, idő és ember, ami nem fontos, és mily nehezen kerül elő, ami életet, fennmaradást, nagystílű fejlődést volna hivatva biztosítani! Hány értékes eszme válik így elkedvetlenedett kezdeményezők szellemének lomtári tárgyává, hány nemes próbálkozás fagy el a pártolatlanság, közöny és részvétlenség dércsípése alatt! Ezen a téren komoly lelkiismeretvizsgálatra nagyon sokunknak volna szüksége. Nem vagyunk igazán keresztények, ha nem érezzük legszentebb és legsürgetőbb feladatunknak a keresztény ügy — sajtó, irodalom, hitbuzgalmi mozgalmak, közélet — előmozdítását „alkalmasan és alkalmatlanul”, a hagyományos módszerek és az újszerű eszközök igénybevételével.

Krisztus kultúrája erősebb, mint a támadói, sőt erősebb, mint a védői; nem lehetünk a katolicizmusnak oly gyenge és méltatlan képviselői, hogy Krisztus általunk

s esetleg ellenünk is ne ülne sok-sok lélekben csodás diadalt.

S végül is velünk vannak az ígérek. Tőlünk függ jórészt, mily mértékben teljeseznek, de bízunk kell: Krisztus nem engedi megdőlni keresztjét soha. Kötelességünk, hogy ernyedetlenül, leleményes szeretettel dolgozzunk s ne engedjük megszégyenítettetni magunkat az ellenfél fürgeségétől; de aztán ne is legyünk kishitűek az egyenlőtlennek látszó küzdelem s a kereszténytelen kultúra diadalmasan dübörgő tankjai miatt. A mi erőink rejtettebbek, mint ellenfeleinké s épp ezért győzelmeink is észrevétlenebbek, mélyebbek, a lelkek csendes birodalmába rejtőzöttebbek. Azért mégis igaz marad a Mester intése s egyben biztatása: „Ezen a világon szorongattatástok leszen. De ne féljete: én legyőztem a világot!” (Ján. 16, 33.)

Amíg a liberális gondolat legtöbb képviselője maga jogon és hatalmon kívül állt, főleg az ancien régime idejében, nem győzte hangoztatni a népuralom jogait, a demokráciát és parlamentarizmust. Amióta viszont hosszú forradalmi viharok után az európai (s amerikai) államok a demokráciára rendezkedtek be, szembeszökő a fordulat: most már a demokrácia feszélyez s csaknem minden, még oly „demokratikus” kormányzat is burkolt diktatúrára törekszik; újabban némelyik nyiltra is. A mór megtette kötelességét, a mór mehet. A szabadságjogok csak addig szentek, amíg nekem használnak. Ha egyszer én kerülök felül, nincs rájuk többé szükség. A közhatalmi eszközök, amelyekről semmiféle kormányt megfosztani nem lehet, a liberális morál és világnézet alapján bármikor átfordíthatók az elnyomás és hivatalos terror fegyvereivé. A szabadelvűség így szüli meg logikus szükségszerűséggel a kényúr- és szolgálelvűséget.

52

⁵² Bangha Béla S. J. összegyűjtött munkái. Sajtó alá rendezte: Dr. Bíró Bertalan. XXIII. kötet. Szent István Társulat. Bangha Béla: Katolikus építés I. 1940. 149-155.
http://www.ppek.hu/facsimile/Bangha_23_Katolikus_epites_I_facsimile.pdf

„A meggyőződés adott erőt” – Ami kimaradt a Mindszenty-émlékiratokból 1974⁵³

A katolikus hívők többsége ideológiai ellenállást vár az egyháztól, a kommunizmussal szemben. Érveket remél a jogtalansággal szemben. Ehelyett az történik, hogy a Vatikán elküldi követeit a kommunista kormányokhoz, minden ellenszolgáltatás nélkül legálisnak ismeri el ezeket. Nem gondolja Eminenciád, hogy ez a politika előbb-utóbb egy erős eróziót vált ki a katolikus hívők vallásos meggyőződésében?

Mindszenty: Egyelőre felvilágosítást adok, ami ne kerüljön nyilvánosságra ... Az Ostpolitik mindenesetre keresztet jelent, szenvedést jelent a magyar népnek, a híveknek. A rendszer az én álláspontomat a keleti politikáról természetesen nehezményezte a maga szempontjából, és hát így történt az, ami velem történt ... (Most mehetünk tovább, ez már jöhet.) Természetesen a keleti politika nem találkozik a magyar hívők együttérzésével, hiszen 1964-től mind a mai napig állandóan rosszabbodott a belső ítélet, és nincs remény arra, hogy ezen a téren a hatalom visszatérjen a jog, az igazságosság és általa tett kötelezettségek útjára.

1.

Lát Eminenciád valamilyen előnyt, valamilyen pozitív változást a katolikus egyház számára Kelet-Európában, amióta a Szentszék felvette a kapcsolatot ezekkel a kormányokkal?

Mindszenty: Az előbbeni válaszból már következik, de ettől függetlenül is megállapíthatom, hogy én az oroszországi és a közép-európai fejleményekből azt látom, hogy a romlás nő, és javulásra nincs remény. Akik mást mondanak, azok nem ismerik a kommunizmusnak az alaptételeit, és nem ismerik az otthoni, az oroszországi félévszázados és a közép-európai negyedszázados gyakorlatnak az eseményeit.

Mi tulajdonképpen a motivációja Pál pápa keleti politikájának? Számol talán azzal a Vatikán, hogy egész Európában kommunista, szocialista rendszerek kerülnek uralomra és erre az esetre akar felkészülni?

Mindszenty: Ezt én a Szentatyától, sem pedig a szűkebb környezetétől sohasem hallottam, hogy ez lett volna az alap, az indok a keleti politikához. Sohasem hallottam. Feltételezésekkel nem akarok élni ... (Es most több ne jöjjön. De mondok valamit még.) Én nem akarok kioktatni, én megmondom a véleményemet, de kioktatónak nem akarok lenni, akkor, amikor a Szentatyá fölöttem áll.

⁵³ Az Interjú kezdeményezte és feljegyezte: dr. Pozsgai József újságíró, Mannheim, 1974 szeptemberében, a bécsi Pázmáneumban. Magyar Nemzet, 1991. május 17. 8. Az interjú német nyelven a Frankfurter Allgemeine Zeitungban jelent meg először. http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/Mindszenty_164.html

Világosan látja-e a problémát a Vatikán, hogy a katolikus egyháznak tulajdonképpen le kell mondania az önállóságról mindenegyes kompromisszum keretében, amelyet Róma a kelet-európai kormányokkal köt?

Mindszenty: Hogy világosan látja-e a Vatikán, vagy nem látja — erre a kérdésre én nem válaszolok. Tudniillik, már én megmondtam annyit, amennyit én mondhatok. Most erre nem válaszolok, bár én az amerikai követségen és Rómában tartózkodásom idején — (Ez se jöjjön!) —, a helyzetről állandóan beszéltem. Én mindenesetre helyi tapasztalatok alapján szóltam folyton. Hát kérem szépen, a meghallgatás megtörtént, azonban amit én kívántam ... Például, a tárgyalások, az 1964-es megegyezés idején azt kívántam, hogy a rendszer egy esztendőn keresztül teljesítse a feltételeket és csak akkor kössük meg vele a megegyezést. Ezt ismételtén kívántam tőlük, és ebben benne volt az, hogy amikor századokon keresztül a kispap sohasem volt kaszárnnyában — még egy napra sem, nem pedig két esztendőre a tanulmányok küszöbén —, most se menjen. Egy esztendeig kaszárnnyamentes papnevelést kívánok! A békepapi intézmény, mint az egyház alkotmányával ellenes, megszüntessék! Egy esztendőn keresztül ne legyen békepap-működés! Azután az Állami Egyházügyi Hivatal megszüntetése ... az sem (annak megléte sem – KG) fér össze az egyház alkotmányával. A pápa őszentsége, és az apostoli utódok, a püspöki kar, nem egyezkedhetik semmiféle világi kormánnyal az egyház tanításaiba és jogaiba ütköző téren. Azután nem lehetnek ezek a békepapok — és a bajuszos püspökök —, ott a hivatalokban, és nem dirigálhatnak a papnevelés terén, hogy csak békepapok lehetnek. Esperesekre nem lehet befolyása az államnak. A hitoktatás pedig kötelező, és az iskolában kell neki történni! Majd, ha ezeket, még volt egyéb is, ha ezeket a pontokat teljes egy esztendeig próbaidőhöz kell kötni mindent —, csak akkor lehet elismerni. Ez volt az én kikötésem és ezeket elmondottam. Hát persze, az én álláspontom azután nem egyezett ... (a Vatikánéval).

Hogyan definiálná, Eminenciád, mi az, hogy békepap?⁵⁴

Mindszenty: A békepap elszegődik a rendszernek, és ugyanolyan mértékben eltávolodik az egyháztól. Amilyen mértékben elkötelezte magát a rendszernek, oly mértékben elhanyagolt az egyház iránti hűségében, és azután a meggyőződésében. Ezek között ismerek olyan papot, akiről kiderült a szabadságharc idején, amikor az ávós irattárak, archívumok felnyíltak, hogy ávós őrnagyi rangban volt és fizették. Azután tudok olyat, aki az ávósoknak nyílt utcán, városban adta át a spicli-jelentéseket. Én mindig mondtam Rómának is, hogy én jobban ismerem az otthoni helyzetet. Nekem több kapcsolatom volt a magyar étellel, még a fogságom és felfogásom idején is, amíg 15 évig ott voltam az amerikai követségen.

Vannak hírek Magyarországról, hogy egyes lelkészek meg akarják tagadni az engedelmességet Rómának Eminenciád elmozdítása miatt ...

Mindszenty: Az nem helyes. Ezt nem szabad ... Kérem, felszólítottak engem, nem hazulról, egy jobboldali sumér szélsőség, hogy én most a hozzám hűséges magyarokkal lépjek ki a katolikus egyházból, és hát legyenek ilyen Luther Márton, vagy egy szakadár valaki. Hát persze,

⁵⁴ Lásd ehhez még az 1945-1990 közötti magyar katolikus egyháztörténet dokumentumait. Akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnék örökkön-örökké, miként a csillagok (Dán 12,3). XV. Válogatás a Bölcsvölgyi Zoltán atyával kapcsolatos dokumentumokból. Szerkesztette: Krajsovszky Gábor, Budapest, 2022. 206-228. https://mek.oszk.hu/14700/14792/pdf/14792_3.pdf

nem is válaszoltam rá ... Nevetségessé válik, valaki, aki, azért, mert egy sérelem érte, most a hitét tagadja meg. Nem azért lettem hívő, hogy mindig jót cselekedjenek velem. Amikor annak idején, Prohászka püspököt indexre tették Rómában, akkor "Az Est" című lap kezdte Prohászka püspököt magasztalni: Prohászka okosabb, mint X. Pius pápa — ezt írta. Erre Prohászka püspök nyilatkozott, hogy ő nem szorul rá a baloldal támogatására, tudom, mit kell tennem ... Ez helyes és én sem fogok senkinek a hitében kárt tenni.

Az elmúlt héten egy milánói lap, a "Giornale Nuovo" jelentette, hogy a vatikáni titkárság egy dokumentumot készített a pápa számára "Hit és marxizmus" címmel. A lap azt állítja, hogy ez lenne a magna chartája az együttműködésnek a kommunista kormányokkal?

Mindszenty: Hát kérem, ez folyik, ilyesmi folyik ...

Miért van az, hogy a Vatikán most azonosítja a marxizmust a szocializmussal, holott a háború előtt, az egyház akart a szocialista mozgalmak élére állni ... Rerum Novarum, és így tovább ...

Mindszenty: Mindenesetre, lehet közölni, hogy a szocializmus nem azonosítható a marxizmussal. Legalábbis a Rerum Novarum encyklika ezt egyáltalán nem teszi lehetővé ... Például egy katolikus hívő nem lehet marxista pártnak a tagja. Nem lehet. Ilyenre a Rerum Novarum és egyéb encyklikák, de még az egyházi jog is hoznak határozatokat ... De az ésszerűség szerint sem lehet ezt megtenni.

2.

Értesülésem szerint, amikor Eminenciád elhagyta Magyarországot, akkor a Vatikán kötelezte magát a magyar kormánnyal szemben, hogy Eminenciádat elmozdítja ...

Mindszenty: Nem. Nem erre kötelezte magát. A Vatikán ezt sohasem állította. A Vatikán azt állította, hogy én sohasem fogom bírálni a rendszert, hogy ilyen kötelezettséget vállaltak ők. Én kijöttem, de azt a jegyzőkönyvet, amelyikben erről volt szó, nem írtam alá. Több napi jegyzőkönyv volt, azokat aláírtam. De, ahol ez a kötelezettség volt benne, arra azt mondtam, ha rólam szól — én nagykorú ember vagyok, már, az állásom is jelentős — akkor ezt a kötelezettséget nélkülem nem lehet vállalni. Én nem írtam alá ezt a dolgot. Természetesen: ha én 23 és fél évig hallgattam mindenre, és ha nekem megmondják, hogy ilyesmiről volt szó a rendszer és a Vatikán között, akkor azt mondtam volna, hogy nem megyek ki. Én nem lehetek olyan néma Nyugaton, mint amilyen néma voltam a fegyházban, az Andrassy út 60-ban, azután az amerikai követségen. A másik oldal az mindig hazudott, és rágalmozott szüntelenül. És a világnak nem szabad megtudnia, hogy mi az igazság? ... Azután engem hívtak ki azzal — egy személyi kiküldöttje a Vatikánnak volt nálam, a Zágon prelátnak, a megboldogult Apor püspöknek az irodaigazgatója, aki menekült hazulról —, hogy jöjjenek ki, mert az emlékiratok csak így jelenhetnek meg. Úgyhogy kérem, csalogatás történt. Ez volt az egyik. A másik pedig az, hogy hatékonyabban dolgozhatom én az emigránsok körében, ha elhagyom az országot. Ezek fontos érvek. Miután úgy éreztem, hogy megtettem a kötelezettségemet odahaza, az otthoniakkal szemben, most hát a külföldön élő magyaroknak is kell valami segítség. Ők

hívtak engem, hogy jöjjenek ... Másfél esztendővel ezután jött a nuncius, aki azt mondta, hogy aláírtak ilyen kötelezettségeket. Azt válaszoltam, hogy nekem meg kellett volna mutatniuk a szöveget. Hogyan tudjak én valamihez ragaszkodni, vagy valaminek engedni, ha még azt sem tudom, hogy mi az? Ezt nem lehet én tőlem kérni. Mind a mai napig nem kaptam meg a szöveget. Persze, ezeket enyhébben írtam meg az emlékiratokban ... Ha azt mondtam volna, hogy nem jelentetem meg az emlékiratokat, akkor lehet, hogy ez (az elmozdítás) nem következett volna be. De én fontosnak tartottam az emlékiratok megjelenését — egyéni becsület dolgában, állásom és a magyar nemzethez tartozásom dolgában, hogy én inkább elviseltem ezt ... Így történt ezután, hogy mondtam: Lehetetlen, hogy kijöjjenek ide, és azután beabroncsolt szájjal legyenek, és ne vegyék tudomást az ateizmusról, ne vegyék tudomást Magyarország sorsáról, és semmit ne hibáztassak. Hát, mondtam: Egy báb leszek! Ezt nem lehet megtenni, sem az ország, sem az egyház érdeke nem kívánja.

3.

Milyen időponttal zárta le Eminenciád az emlékiratait?

Mindszenty: 1974 nyarával. Még benne, van az, hogy én megfosztattam az esztergomi érsekségtől, és a primáciális jogtól. Mivel egyes lapok, különösen amerikai lapok, azt írták, hogy hosszú levelezés volt a Szentatya és közöttem, ami igaz volt, és hogy én belenyugodtam a dolgokba, tettem egy öt pontos, hivatalos nyilatkozatot: En nem mondtam le, és a döntés csak egyedül a Vatikánnak a ténye volt, mert ez becsületvédelem részemről. Az öt pontban elmondtam azt, amit egyébként a Szentatya levelekben elmondtam, ha én lemondanék, akkor a Kádár János támogatói közé állnék. És mondtam, Szentséged nevez ki püspököket, de ezt egyedül nem teheti, hanem Kádár Jánossal együtt, mert akit ő nem fogad el, Szentséged azt nem nevezheti ki. Erre én azt írtam a Szentatya, hogy én bűnös leszek akkor, ha lemondok, tudva azt, hogy Kádár Jánost erősítettem vele. Ezt én nem tehetem! Így történt azután hogy a Szentatya az összes levelekben sehol sem hozott fel hibát velem szemben, és elküldöttem neki az emlékiratok első kötetét. Ezt egészen bizalmasan mondom. Nagyon szép bírálatot írt rá a Szentatya — saját kezűleg. És köszönte, hogy megküldöttem, beavattam a múltamba, és a szenvedéseimbe. Azt fűzte hozzá, hogy neki csak aggályai vannak, de semmi kifogása sincs a könyvvel szemben. Még élnek a tettesek, ezek támadni fognak engem. Bosszút állnak majd, a magyar egyházon. Ezt írta. Erre én azt válaszoltam: Nem sokan vannak, akik még szerepben vannak ezekből. Hármat tudtam felsorolni, azokból, akik tettesek voltak körülöttem ... Na, most, kérem, arra, hogy engem támadnak: Ahhoz nem kellett az emlékirat, hogy engem támadjanak. Negyedszázad óta, addig is, amíg az ügyem folyt, addig is, amíg fegyházban voltam, szabadságharc után, az amerikai követségen — mindig támadtak engem. Tehát, nem az emlékirat az oka ennek, mert, hiszen, egy nem létező emlékiratért előre nem lehet támadni valakit! Ez az egyik. A másik pedig az, hogy nem Mindszenty József az oka, hogy az egyházat támadják ... Nem kell az én emlékiratom ehhez, Szentségednek tudnia kell, hogy ezek az istentelenség alapelveiből folynak. Ha én nem is születtem volna a világra, akkor is így lett volna a dolog. Ezért azután azt mondtam: Én nem mondhatok le, ezért se, az állásomról. A Szentatya közölte, hogy akkor könnyebben tudom nyilvánosságra hozni az emlékiratokat, ha az állás nem lesz velem. Erre azt válaszoltam: Azonban, én azt sem akarom, hogy Szentségedet támadások ériék. Ezt előre megmondtam. Így történt a dolog ... Két pápa alatt elutasítottam minden kijöveteli lehetőséget. XXIII. János pápa kért engem, hogy jöjjenek ki, és a vatikáni kúriában magas állást ad nekem. Mondtam, hogy nem fogadom el: most

amikor a népemet mindenből kifosztják, nekem nem állás kell, hanem igazság kell. Ő megnyugodott ebben.

Mi adott erőt Eminenciádnak, ehhez a hihetetlen kitartáshoz, ellenálláshoz?

Mindszenty: A meggyőződés, és a meggyőződéssel járó isteni kegyelem. Ez adott nekem erőt. Láttam azt, hogy az én elődeim hasonló sorsban voltak ... Muhi, Mohács ... azután Fráter György — meggyilkolták. Azután Vitéz János, Pázmány Péter, akit száműztek Magyarországról. Aztán mit harcolt Bay primás, mit harcolt Lózsy, a szegény Hám János, aki egy szent életű ember volt, és megfosztották az állásától — Bécs fosztotta meg. Én vagyok az első, akit a Vatikán fosztott meg az állásától. Erre még nem volt példa ...

69

Kommunista igazmondás

Péter Gábor és Décsi Gyula vallomása Mindszenty Józsefről⁵⁵

„Péter Gábornak itt volt a hivatala az Andrássy út 60-ban, ahová most engem is beszállítottak. Szobájában éjszakánként hallgatta a gyötrött emberek jajkiáltásait, nyögését és halálhörgését. Parancsára gumibottal kezelték vallomásuk előtt a vádlottakat, veséiken, legérzékenyebb szerveiken ütlegelték őket, szeget vagy tűt vertek a körmük alá, leégették szemöldöküket, cigarettával, kábító- és izgatószerrel tették idegroncokká őket, nem engedték aludni őket, amíg végleg összetörve úgy vallottak, amint azt a politikai rendőrség szóról-szóra előírta nekik. A vérszag megtöltötte az egész épületet. Ebbe émelvítően keveredett bele a közömbösítésre alkalmazott klórmész és karbol fanyar illata.”⁵⁶

Mindszenty József

„A vizsgálat lefolytatásáról nekem részletes ismereteim nem voltak, bár a vizsgálat vezetője, Décsi Gyula szervezetileg közvetlenül hozzám tartozott. (...) A vizsgálati módszerekről sem volt tudomásom, bár néhány esetben eljutottak hozzám olyan hírek, hogy a gyanúsítottakat bántalmazzák. Én ezeknek mindig ellene voltam és mindig azt mondtam, hogy az így megszerzett bizonyíték nem használható fel. Azt egyértelműen kijelentem, hogy én soha utasítást nem adtam kényszerítő eszköz alkalmazására.”⁵⁷

Péter Gábor tanúvallomása Mindszenty József perújítási nyomozása kapcsán

„Décsi: Jegyezze meg, hogy itt nálunk a vádlottak nem azt vallják, amit ők akarnak, hanem amit mi akarunk. Intett a fejével és kiadta az utasítást: Tanítsátok meg vallani! Az őrnagy visz

⁵⁵ Krajsovszky Gábor Nem vonakodom attól, hogy odaadjam magamat az egyházért, a hazáért. megemlékező előadás, Szentes 2013. március 23. A kommunizmus tana és gyümölcsei alfejezet. 16-17. <https://mek.oszk.hu/14700/14755/14755.pdf>

⁵⁶ Mindszenty József: Emlékirataim. Weller Publishing Co. Ltd., Torontó, 1974. Szent István Társulat, Budapest, 1989. 235.

⁵⁷ Kanyó András: Igazságtétel – Mindszenty másik arca. Divald Bt., Budapest 2010. 376-377.

be a cellába. (...) gumibotot vesz elő. Legyűr vízszintesen s elkezd ütlegelni. Talpamon kezdi és megy mindig feljebb. (...) egymás után méri rám az ütések; bár kimerülten liheg, de nem hagyja abba kínzásomat, hiszen nagy gyönyörúsége lehetett abban, hogy végre elérkezett az óra, amikor Magyarország hercegprímását levetkőztetve botozhatja.”⁵⁸

„Újra követelik, írjam alá a jegyzőkönyvet. Megtagadom, s mondom, hogy ami itt előttem van, az nem az én vallomásom. Décsi erre dühödten kiadja a rendelkezést: Vissza vele! A gumibotozás újra kezdődik. Utána megint visszavisznek a kihallgató szobába. Décsi most ordítva követeli a jegyzőkönyv aláírását, s amikor megtagadom, harmadszor vitet vissza a cellámba »külön kezelésre«. Az őrnagy harmadszor gumibotoz meg. A kihallgató szobában Décsi utolsó kísérletet tesz arra, hogy aláírassa velem a hamisított jegyzőkönyvet. Válaszom újra csak az, hogy ha az általam előadottakat veszik be a jegyzőkönyvbe, akkor aláírom, különben nem. Erre megint tudtomra adják, hogy ezen a helyen nem azt vallják a vádlottak, amit ők akarnak, hanem amit a rendőrség megparancsol nekik. Közben az idő elmúlt. Hajnalodik s úgy látszik, a kihallgatók is kifáradtak. Visszavisznek cellámba.”⁵⁹

„Décsi (...) nyomatékkal felszólít, hogy írjam alá a jegyzőkönyvet. Amikor ezt megtagadom, int az őrnagynak. Kezdődhet a botozás. (...) Levetkőztetnek, mint előző éjjel. Az őrnagy leteper, és talpamon kezdve végigveri egész testemet a gumibottal. A szomszéd szobákban és folyosón ugyanaz a gúnyos nevetés hallatszik, – úgy, mint előző éjjel – miközben fájdalomban nyöszörögni kezdek. Amikor az őrnagy távozik, magamra hagynak. Feltápáskodom. Nagy nehezen magamra veszem a testemről lerángatott alsóneműt és a bohóc-ruhát.”⁶⁰

Mindszenty József

„Egyébként ennek az alosztálynak nagyon jó híre volt, és nagyon szolid, normális alosztály volt, ahol erőszakot nem alkalmaztak. Ismételten azt tudom elmondani, hogy a Mindszenty-per idején ilyen bántalmazások nem voltak, ilyenről nem hallottam. (...) Ugyancsak sohasem hallottam arról, hogy a gyanúsítottakkal szemben a vallomás kicsikarása érdekében gyógyszeres kezelést alkalmaztak volna az ÁVH nyomozói. (...) Meggyőződésem szerint törvénybe ütköző cselekményt nem követtem el, munkámat lelkiismeretemnek megfelelően végeztem. Ennek ellenére több visszaemlékezésben személyemet nagyon elmarasztalóan említik, ezeknek túlnyomó többsége rágalom, hazugság.”⁶¹

Décsi Gyula tanúvallomása Mindszenty József perújítási nyomozása kapcsán

„Az igazság mindig igazság marad, ha időlegesen itt-ott zsellér is a szerepe, ha a hangját elveszti is. A hazugság viszont festi, kelletti magát. De a hazugság hazugság marad, ha milliók hirdetik, milliók erőszakolják, és százmilliók veszik is be. Lehet eszményesíteni minden kitűzött célt, de ha rothadt eszközöket használnak hozzá, a megvalósított cél is megrothad. Lehetetlen a célt az eszközök fertőzésétől megóvni (Thibon). A hazugság végül is olyan, mint a bumeráng. Visszavág arra, aki eleresztette.”⁶²

Mindszenty József beszédéből

⁵⁸ Mindszenty József: Emlékirataim. Weller Publishing Co. Ltd., Torontó, 1974. Szent István Társulat, Budapest, 1989. 240-241.

⁵⁹ Mindszenty József: Emlékirataim. Weller Publishing Co. Ltd., Torontó, 1974. Szent István Társulat, Budapest, 1989. 242.

⁶⁰ Mindszenty József: Emlékirataim. Weller Publishing Co. Ltd., Torontó, 1974. Szent István Társulat, Budapest, 1989. 248-249.

⁶¹ Kanyó András: Igazságtétel – Mindszenty másik arca. Divald Bt., Budapest 2010. 380., 385.

⁶² Mindszenty Okmánytár III. Sajtó alá rendezte: Dr. Vecsey József. München, 1957. 130.

Fatima üzenete ma Magyarországnak⁶³

Október minden évben a Rózsafüzér hónapja, valamint az utolsó fatimai jelenések évforduló-hónapja. A jelenésekben – az engesztelésről szóló üzeneteken túlmenően – kiemelt fontosságot kapott a világban akkor már terjedő félben levő sátáni eszmerendszerrel, az ateista kommunizmussal szembeni harcra és ellenállásra történő fokozott figyelemfelhívás is.⁶⁴

XII. Pius pápa nyilatkozata és annak erkölcsi következményei

Mivel az ateista kommunizmus mindenkori megjelenési formája és a vele egy töről fakadó szabadkőművesség (mai szóval liberál-bolsevik irányzat) manapság egy minden eddigit felülmúló, minősíthetetlen módon támadja a kereszténységet, valamint a normális természetes erkölcsöt, ezért XII. Pius pápa rövid, de annál súlyosabb, alábbi nyilatkozata semmit sem veszített aktualitásából és hatályából:

„Azok a hívő keresztények, akik a kommunisták materialista vagy keresztényellenes tanítását vallják, főleg, ha védelmezik és propagálják, ezen tény alapján a katolikus hit aposztatának minősülnek, az Apostoli Szentszék hatályába tartozó kiközösítés alá esnek, és nem járulhatnak a szentségekhez (DH 3865).” Amikor a nép képviselőit választják, katolikus polgároknak NEM MEGENGEDETT olyan pártokra vagy jelöltekre adni a szavazatukat, akik még ha nem is hangoztatnak a katolikus tanítással ellentétes elveket, (...), de mégis társulnak a kommunistákkal és támogatják őket cselekedeteikkel (DH 3930).⁶⁵

A fentiekből is látható, hogy az Egyháznak mindig kötelessége a legmagasabb testületi szinten is kimondani a véleményét, azaz megvédeni a keresztényeket és minden jó szándékú embert, kiváltképp akkor, ha a keresztényeket bárhol a világon külső-, vagy belső támadás éri. Erre ad követendő példát többek között XI. Pius pápa Divini redemptoris enciklikája, valamint XIII. Leó pápa apostoli körlevele a szabadkőművességről.⁶⁶

⁶³ <https://keresztény.eu/kommunizmus-es-keresztenyseg-ma-magyarorszagon.html>

⁶⁴ A Spanyol Püspöki Kar bátor körlevele (az írás második része a releváns) az 1936-os polgárháborút követően: http://www.belvedere-meridionale.hu/wp-content/uploads/2016/03/03_Gregosits_2016_03.pdf

Lásd ehhez még az alábbiakat: <Az a világ, amely a Pronya Kolibin fiúkat a kitüntetésig megnevelte, spanyol földön az oda is megérkezett szovjetvilág idején „letépi a gyermekeket az anyjuk karjáról, bevagonirozza a pályaudvaron és viszi mind Oroszországba! Tévedés ne legyen: nem az elfogott és halálra szánt fehér családokkal bánnak így, hanem válogatás nélkül a saját híveikkel is. A madridi pályaudvaron őrzöngve szaladgálnak a gyermekeiktől megfosztott spanyol nők, a különvonatok viszik drága élő rakományait a tengerparton horgonyzó orosz gőzösök felé.” Elvitték művészi értékeiket, most viszik a még drágább jövődjét. „Nagykabátgomb szemükkel nem látják többé a madridi apróságok a perzselő napot, nem érzik többé az anyai szeretet oltalmazó melegét, szovjet-polgárok lesznek, a világ legszomorúbb, legridegebb, legszánandóbb kítaszítottjai.” Spanyol földön nem is egészen fél év alatt 200 felgyújtott templom, 80.000 elpusztított könyv, hét helyi lázadás, 9000 sztrájk, 5 államháztartási válság, 700.000 munkanélküli, 100.000.000 elveszett munkaóra az eredmény. Csak magából Madridból egy év alatt százmillió köbméter törmelékelt kellett elhordani, mint a bolsevizmus hagyatékát. (...) Ha valaki azt gondolná, hogy mindez a förtelmet és borzalmat Lenin és Sztálin hozták az orosz és spanyol földre, tévedne. Az alapot lerakta erkölcsiekben a polgári társadalom és lerakta minden államban, nálunk is, a szalon-bolsevizmus alakjában.> In: Mindszenty-Pehm József: Az édesanya II. Harmadik bővített kiadás. Zalaegerszeg, 1942. 20-24.

⁶⁵ XII. Piusz pápa ma is érvényben lévő, 1949. július 1-jén kelt határozata (DH 3865), amelyet XXIII. János pápa megerősített (DH 3930):

http://eucharisztikuskongresszus.hu/Apostoli_Szentszek_dekretuma_a_kommunizmusrol.html

⁶⁶ XI. Pius pápa körlevele a kommunizmusról:

<http://szit.katolikus.hu/feltoltes/Divini%20Redemptoris.pdf>

Ma Magyarországot polgári és keresztény mivolta miatt egy eddig szinte soha nem látott mértékű rágalomhadjáratral és diktatórikus erőszakkal próbálják meg külső és belső ellenséges erők szabadságától megfosztani. Ebben a hadjáratban még hamisan katolikusoknak mutatkozó, de valójában báránybőrbe bújt farkasok is aktívan részt vesznek (nyilván nem véletlenül, hanem a naivabb vallásos szavazókra hatni kívánóan – a liberalizmus és a hithű katolikusság soha nem fér össze).

Éppen ezért szükséges a fentiek értelmében újra és újra egyértelműen kimondani azt, hogy magát valóban katolikusnak tartó és valló ember nem szavazhat olyan pártokra, amelyek egy ateista világkormány uralma alá akarják hajtani Szent István és Szűz Mária Magyarországot, továbbá akik erőszakoltan rá akarják már kiskorúakra is erőltetni az isteni teremtéssel merőben ellenkező, nemi devianciákat és aberráltságot, és akik az országnak idegen, a nemzetet szétzüllesztő migrációs áradatot (az egyértelműség kedvéért itt azokról van szó, akik miatt az országhatárt védő határkerítés felállítása vált szükségessé) akarnak az országra zúdítani.⁶⁸ Az ilyen, a magyarságtól teljesen idegen pártoknak a programjai (akár mit is ígérnek benne) – hivatkozva Mindszenty-Pehm József jelen tanulmányban korábban már idézett három megnyilatkozására⁶⁹ – soha nem részesülhetnek támogatásban magát valóban hitelesen kereszténynek valló ember részéről. Ahogyan egy másik alkalommal ugyancsak Mindszenty bíboros nyilatkozta: "A hazugság hazugság marad, ha milliók hirdetik, milliók erőszakolják és százmilliók veszik is be. A jegy, amelyet korunk homlokán hord, egyre jobban kiütöközik a törvényes őszinteség elsikkasztásán."

Az imádságon túlmenően a polgári-keresztény szavazók az elkövetkezendő országgyűlési választások alkalmával se maradjanak otthon, és semmilyen irányú előzetes felmérés (se pozitív, de negatív statisztika) ne befolyásolja őket abban, hogy szavazatukat csak és kizárólag a polgári-keresztény értékeket képviselő pártokra (és ne a fentiekben megnevezett ellenségesekre) adják le, mert csak ezzel tudják biztosítani az ország további fejlődését, ahogyan 2001-ben, a parlamenti emlékkönyvbe a jelen és jövő magyar nemzedékek részére írt üzenetemben is áll:

„Tegyük félre a széthúzás szellemét. Az országgyűlési választások alkalmával menjenek el szavazni, és minden esetben keresztény és nemzeti szellemiségű pártra adják szavazatukat!”

Hol és melyik, valóban minden tekintetben jogállami rendszerben valósulhat meg az, hogy egy nemzetet a saját (volt) fizikai és morális gyilkosai vagy azok közvetlen leszármazottai, ideológiai örökösei, illetve mindezek kollaboránsai akár a legkisebb mértékben is irányíthassanak?

XIII. Leó pápa körlevele a szabadkőművességről:

http://www.ppek.hu/konyvek/XIII_Leo_apostoli_korlevele_a_szabadkomuvessegrol_1.pdf

⁶⁷ http://eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_Mindszenty_6.pdf

http://eucharisztikuskongresszus.hu/KG_hit_401.html

⁶⁸ R. N. Coudenhove Kalergi: Praktischer Idealismus. Adel – Technik – Pazifizmus.

Paneuropa Verlag Wien-Leipzig 1925. <http://michalapetr.cz/lib/exe/fetch.php?media=rasy.pdf>

A Kalergi-terv. Európa jövője – Európa halála. Maleczki József, Tóth Gy. László és Szakács Árpád bevezető tanulmányával. Kárpátia Stúdió Kiadó, 2022. ISBN 9786155374722

A magyarországi baloldal – uralomra jutása esetén – háborúba hajszolta volna az országot, aminek beláthatatlan következményei lettek volna: <https://www.origo.hu/itthon/20220325-mara-teljesen-vilagos-lett-a-baloldalhaboruba-sodorna-az-orszagot-a-jobboldal-pedig-beket-akar.html>

Krajszovszky Gábor: Jogos önvédelem, igazságos háború, halálbüntetés.

http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_hit_59.pdf

⁶⁹ Mindszenty-Pehm József *vallás és politika viszonyáról* című alfejezet.

Miért lehetséges az, hogy háborús bűntettekkel terhelt politikai (azaz a kommunista) rendszert magukénak valló, annak kiépítésében és fenntartásában aktívan részt vevő, azt korábban nyíltan is támogató egyének mindenben teljes szabadságot élvezhetnek? Miért lehetséges az, hogy belföldi és európai parlamenti választásokon ilyen múlttal rendelkezők egyáltalán indulhatnak, és mandátumot szerezhettek? És miért megengedett az, hogy korábbi rablásaikat, rombolásaikat most, átfestett jelszavakkal, a legminimálisabb erkölcsi gátlás nélkül, lényegileg azonos módon, bár sok tekintetben még alattomosabban folytathatják?

„Ha Isten ránk tekint, (...) csak a sietve visszaállítandó független és magyar bíróság lehet illetékes a számonkérésben” – írta végrendeletében Mindszenty bíboros, a XX. század hitvalló magyar főpapja. Az igazságot szolgáló és elégtételt adó számonkérés mind a mai napig nem történt meg!⁷⁰ Ha ez megtörtént volna, *sokkal tisztább* lenne a mai magyar közélet!

Az pedig még véletlenül sem lehet elfogadható indok, amit esetlegesen fel szoktak hozni, hogy ez a határozott figyelemfelhívás és egyértelmű erkölcsi állásfoglalás majd úgymond "megosztja" a templomba járókat (azaz valakiből ellenkezést vált ki), és akkor inkább ne is hangozzék ez el. Ha megosztja, akkor az azt jelenti, hogy amazok soraiban is ott vannak a gyakorlatban az ateistáknak, nemzetelleneseknek, család-elleneseknek szabad utat és támogatást adók, akikre XII. Pius 1949-es, mindmáig teljesen aktuális, fent idézett nyilatkozata különös nyomatékkal vonatkozik.

Az Egyház, a kereszténység és a normális irányultságú emberi gondolkodás ellenségeinek egyik eltökélt szándéka az, hogy minden erejükkel megakadályozzák azt, hogy a hivatalos legfelső egyházi vezetőtestület határozott és konkrét véleményt és konkrét cselekvési útmutatást nyilvánítson a mai állapotok tekintetében, megnevezve az ártó támadókat is. Az erkölcsnek igenis mernie kell hangosnak lennie!

A mai kornak végzetes hibája és bűne, hogy keresztény körökben is egyre inkább – teljesen hamis megfontolásokból – el akarják vitatni az erőt, valamint a szóval (és egyéb, megengedhető eszközökkel) megvalósított jogos önvédelmet. Hallgatással nem szabad hamis prófétává válni, ahogyan Mindszenty bíboros is mondotta egyik beszédében, kérve a Szentlelket: <ne engedd, hogy nemzetünk támasza helyett (hallgatásunkkal) a nemzet mai ellenségeinek a támaszaivá váljunk.> Annak idején, a II. világháborút követően – ahogyan az például a 3 kötetes Mindszenty Okmánytárban is olvasható – Mindszenty bíboros is azonnal, konkrétumokat megnevező (akár még két hetente is kiadott) körlevelekben reagált az egyházat, az országot ért kommunista atrocitások ellen, felhívva a figyelmét az akkor még sokkal tisztábban látó embereknek, valamint felszólítva az alku nem tűrő nemzeti ellenállásra és nemzetvédelemre.

A vatikáni keleti politika⁷¹ irányvonala szerint – aminek mai, objektív értékelése egyre inkább homloktérbe kerül – XXIII. János pápa is és még inkább az ő utódja, VI. Pál pápa sem akart már (ellentétben XII. Pius pápa kemény hit- és nemzetvédelmével) gyakorlatilag egyetlen szót sem ejteni az egyházak, a vallás ellen irányuló kommunista terrorról. Ezért is történhetett meg az, hogy a II. Vaticanumon – bár 150 zsinati atya követelte a kommunizmus megbélyegzését, mint emberirtást, és mint ember- és emberiség ellenes égbekiáltó büntetést – nem történt meg

⁷⁰ *Bognár Lajos*, néhai esztergomi egyházmegyes pap írja a következőket, kitűnő visszaemlékező könyvében az akkori magyarországi eseményekről: „1989 a változás éve. Nem is tudjuk kellően értékelni! Nagyobb, mint a tatárjárás után IV. Béla második ország-alapítása. És nagyobb 1686-tól, a törökök kiűzésének évéről kezdődő élete országunknak. Ekkor az ellenség egy szálalig kitakarodott. Most egy pofon nélkül megúszták, és itt maradtak. Hangjuk és hatalmuk van! **A tőlük való megszabadulás kötelező feladatunk!**” Dr. Bognár Lajos: Az Esztergomi Egyházmegye fél évszázada – élmények, érzések, értesülések. Egyháztörténeti segédkönyv. Hitoktatási Kiadó Bt. 2001. 69. http://eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/Mind_147.pdf

⁷¹ Ehhez kiemelten utalva Adriányi Gábor egyháztörténész munkájára: http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/AG_Mindszenty_117.html

ennek a világ legnagyobb számú (legalább 100 millió) halálos áldozatot követelő terrorrendszerének az elítélése. És pontosan ez volt a kommunista célkitűzés! Ha a nyugati hatalmak, a nyugati egyház, a Vatikán, vagy az emberek tiltakoztak, akkor az ellenségnek úgymond mindig "vissza kellett vennie egy kicsit", és ha időlegesen is, de az ellenségek "meglapultak". Amikor pedig nem így volt, amikor egyházi részről hallgattak, akkor annál inkább fellángolt az egyházüldözés és – a néhány látszat-engedmény ellenére is – az egyház teljes gúzsba kötése.

Igen sajnálatos az, hogy többen próbálják a saját, e téren Istentől kapott súlyos felelősségüket és kötelességüket – hallgatásuk hamis megokolásával – magára az Istenre átruházni, visszahárítani. És ennek nem csak az örök vetülete lesz adott esetben helyrehozhatatlanul káros, hanem már az itteni, földi következményei is.

Európa mai tragédiájának előidézésében tehát nem csak a hitehagyók, hanem sajnós a mai megmaradt kereszténység is bűnös, mert gyakorlatilag (nagy tisztelet a kivételnek) feladta az ártó támadóval szembeni jogos önvédelmét (gondoljunk csak Szent Istvánra, Szent Lászlóra, Hunyadi Jánosra és a többi keresztény nemzeti hősré, napjainkig, akik minden erejükkel védték a nemzetet, a kereszténységet), ami pedig keresztény morális alapon (is) kötelező egy nemzet, egy társadalom vagy akár egy földrész tekintetében is, főként egy ilyen mérvű és erejű, mai sátáni támadással szemben. Itt most részleteiben nem térek ki a hazájukat, az '56-os hősokeket szánt szándékkal elárulni készülő (mert ezeknek erre semmiféle mentségük nincsen)⁷² azon mai fiatalokra, és mindazokra, akik a polgári-keresztény irány megbuktatását és "leváltását" tűzik ki célul, akik a polgári-keresztény kormányzást olyanokkal akarják felcserélni, akik (vagy akik elődei) a korábbi (1945-1990) évtizedekben is már kipróbáltan bizonyítottak országvesztésből, valamint magyar- és kereszténygyűlöletből.⁷³

Jóllehet, vallási tekintetben még mindig a római katolikusok vannak többségben, de ha egy ilyen nyílt figyelemfelhívás – amelynek megjelentetése a fentiek értelmében semmilyen egyházi törvénnyel nem ellenkezik – ha sokakhoz, országos szinten eljutna, nagy segítség, megerősítés és erkölcsi megnyugvás lenne a nemzet valamennyi tisztességes állampolgára részére.⁷⁴

A Magyar Nemzetet az Isten hozzánk lehajló szeretetébe ajánlva, Aki felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt, maradunk a jövőbe vetett töretlen reménységgel!

⁷² Mert az ilyeneknek még megközelítőleg sincs fogalmuk arról, hogy mi volt itt az országban 1945 és 1990 között, és hogy annak a rendszernek a továbbélő és újratermelődött elemeit erősítik ilyen irányú a megmozdulásaikkal és segítik újra a hatalom irányába, akik egy valódi, gyilkos diktatúrát működtettek. Lásd ehhez még: https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=194498292068166&id=108280897356573

⁷³ Krajsovszky Gábor: A kommunizmus áldozatainak emléknapjára.

http://eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_Mindszenty_6.pdf

⁷⁴ A katolikus egyház 2022-ben sem adott ki külön körlevelet a parlamenti választásra.

https://nepszava.hu/3151344_valasztas-2022-korlevel-reformatus-katolikus-evangelikus-egyhazi

Lásd ehhez még Krajsovszky Gábor 2020. október 12-én a Püspökkari Konferencia, illetve a magyarországi Püspöki Titkárságok részére e-mailben elküldött levelét: http://eucharisztikuskongresszus.hu/KG_hit_401.html

Tollas Tibor: MINDSZENTY⁷⁵

Lassú tűzhalál lett magányod,
törpék fölé nőtt óriás.
Fáklyánk voltál, látványos fárosz,
ma hamuban izzó parázs.

Kétoldalt szítják majd a lángot
kegyetlen inkvizítorok:
Róma-Bizánc közt állsz, mint vádlott,
máglyádból néma vád lobog.

Diplomaták és börtönőrök
tanácsa, kegyes püspökök
ármányán átlátsz Mesteredre:
nem Róma, csak Krisztus örök.

Kenyér és cirkusz kell a népnek,
a vértanúk veszélyesek.
Hitetlenek vagy keresztények,
készül az alku, féljete!

Üzennéd fogoly társaidnak,
Mária népe tetszhalott,
Szobrodat kősziklából vésik,
I g a z o l n a k a századok.

⁷⁵ Füzér Julián: Szentnek kiáltjuk! – Emigráns magyarok Mindszenty bíborosról halála 10. évfordulóján. Katolikus Magyarok Vasárnapja (Yongstown, Ohio, USA) kiadása, 1987. 299.
http://www.ppek.hu/konyvek/Fuzer_Julian_Szentnek_kialtjuk_1.pdf

Függelék

Megemlékezés 1956-ról⁷⁶

Tisztelt Egyetemi Polgárok! Kedves Kollégák, kedves Vendégeink! Hölgyeim és Uraim! Szeretett hazánk XX. századi történelmének legnagyobb hatású, világtörténelmet formáló, ma még személyes emlékekben is élő eseménye az 1956-os forradalom és az azt követő rövid, hősies szabadságharc volt. Budapest VIII. és IX. kerülete, az Üllői út és a Körút találkozási pontja, tehát az a tájék, ahol most is vagyunk, a forradalom, de különösen a szabadságharc egyik emblematikus helyszíne. Ezért is örülünk, hogy a Semmelweis Egyetem ünnepségét itt rendezhetjük, és hogy hívó szavunkra a jelen fiataljai szép számmal eljöttek. A mai ünnepi beszéd elsősorban nekik szól.

A II. Világháború befejeztével, a világhatalmak osztozkodásában Magyarország a szovjet befolyási övezetbe került, és hazánk földjén egészen 1991. június 19-ig, tehát 46 éven át szovjet csapatok állomásoztak, amelyhez a híradások rendszeresen hozzátették, hogy „ideiglenesen”. Hivatalos államforma a népi demokrácia volt, a hatalomgyakorlás módja a diktatúra, mely fokozatosan épült ki. 1945. novemberében még valós választások voltak, 1948-tól már csak egyetlen párt, a Magyar Dolgozók Pártja működhetett, de a demokrácia bizonyos díszleteit igyekeztek megtartani. Továbbra is voltak választások, melyeken a részvétel kötelező volt. Aki nem ment el, azt elvitték, és szavazhatott az egyetlen párt egyetlen jelöltjére, aki tipikusan 99.8%-os részvétel mellett 99.7%-os eredménnyel nyert. Csatározások azonban a párton belül is voltak, az ádáz hatalmi harc gyakran koncepciók bírósági perekben végződött, több, mint 100 halálos ítélettel. A kivégzettek legismertebbike az egyébként szintén keményvonalas kommunista, néhány hónappal korábban még belügy-, majd külügyminiszter Rajk László. A társadalom vezető erejének a munkásosztályt nyilvánították, szövetségesének a dolgozó parasztságot, a többit osztályidegennek tekintették, különösen a burzsoáziát és a kulákságot. Ellenük állandósult az osztályharc, valamint az imperializmus elleni küzdelem, melynek keretében pl. az egyetemistáknak kötelező, nyári katonai táborozásban kellett résztvenniük, a lányoknak is. A diploma megszerzése után nem volt szabad munkavállalás, olyan munkahelyre – esetleg távoli településre – kellett menni, amelyet kijelöltek számukra. Természetesen, ez alól mindenki igyekezett kibújni. Óriási mértékű volt a propaganda: rádióban, újságokban, plakátokon, és a legkülönbözőbb műalkotásokban. Irodalmi művek végén elvárás volt a rendszer dicsőítése, a köznyelv szerinti vörös farok. A munkahelyeken reggelente ún. Szabad Nép félórát tartottak, amikor munka helyett a pártlap, a Szabad Nép (a jelenlegi Népszabadság jogelődje) legfontosabb cikkeit olvasták fel. Széleskörű besúgó rendszer működött, ami behatolt a munkahelyi, iskolai közösségekbe, olykor a családokba is. Óriási személyi kultusz alakult ki, Lenin, Sztálin és Rákosi körül. Lenin akkoriban már régen elhunyt, de az unos-untig hangoztatott szlogenben ő nemcsak élt, hanem él és élni is fog. Sztálin mindenhez értett, az atomfizikától az öröklődés-elméletig, állításai megkérdőjelezhetetlenek voltak. Az ő legjobb tanítványa volt Rákosi, akinek nevét egy-egy pártkongresszus után percekig tartó vastaps kíséretében, felállva skandálták. Őket és a Szovjetuniót bírálni tilos volt, nevüket csak a legnagyobb áhítattal volt ildomos kimondani. A rendszernek voltak azért pozitívumai is. Kötelezővé tették a gyermekek általános iskolai taníttatását, az írástudatlanság megszűnt, messzemenően támogatták a sportot. A továbbtanulásban azonban erős volt a származás szerinti megkülönböztetés, egyetemre osztályidegenek és klerikálisok alig juthattak be. A felsőoktatást a Rákosi rendszer maga módján fejlesztette.

⁷⁶ Dr. Noszál Béla gyógyszerész professzornak a Semmelweis Egyetem Gyógyszerésztudományi Karán 2015. október 21-én elmondott ünnepi beszéde https://semmelweis.hu/hirek/files/2015/10/1956-okt%C3%B3ber-23-Noszal-Bela_beszed.pdf

Köszönettel tartozom Dr. Molnár Lászlónak, a Semmelweis Egyetem Központi Levéltára vezetőjének a beszéd elkészítéséhez nyújtott sokoldalú segítségért. Noszál Béla

Egyetemünk is ekkor jött létre: 1951. február 1-től az ELTE-ből kivált a Budapesti Orvostudományi Egyetem, 1955 szeptember elsejével pedig önállóvá vált – akkori nevén – a Fogorvosi és a Gyógyszerészi Kar. Egyetemünk első rektora Gegesi Kis Pál gyermekgyógyász professzor volt, aki – polgári származása és többirányú, vitathatatlan tehetsége ellenére – erősen vonalas volt, azaz mindenben kiszolgálta a pártvezetést, sőt, elvárásait túl is teljesítette. Ennek az időszaknak volt egy spontán, szájról szájra terjedő, sajátos folklorisztikus műfaja, a politikai vicc, ami kortünet és diagnózis is volt. Meglepő, hogy ezt a témát a szociológia máig sem dolgozta fel. A politikai vicc annak ellenére élte ekkor virágkorát, hogy ilyen viccet mondani, de még hallgatni is, a bebörtönzés kockázatával járt. Ha azonban bizalmas baráti vagy családi körben az ember ilyen viccen derült, egy parányi győzelmet könyvelhetett el az elnyomó hatalommal szemben. Ha megengedik, egy-két gyöngyszemet ezek közül elmondok: Kérdés: Miért van a választások napján szesztilalom? Válasz: Nehogy a szavazók 2 pártot lássanak! Egy, a hely szellemével is releváns vicc: Bemegy a beteg a patikába és lázmérőt kér. A gyógyszerész azt mondja neki: Kétféle kitűnő, import lázmérőnk is van, egy japán gyártmányú 20 forintért és egy szovjet gyártmányú 5 forintért. Melyiket adhatom? A beteg válasza: a japánt kérem. A gyógyszerész meglepetten megkérdezi: Miért nem a szovjetet? Válasz: Azt biztos nem lehet lerázni. A tanító néni felteszi az osztályban a kérdést: Gyerekek, tudjátok-e, hogy mi az, hogy tragédia? Pistike jelentkezik: Tragédia az, ha megdöglenek a nagymama tyúkjai. Nem, Pistike, – mondja a tanító néni – ez csak baj, de nem tragédia. Tragédia az, ha pl. hazánkba látogat egy szovjet párt- és kormány-küldöttség Sztálin elvtárs vezetésével, lezuhan a gép és meghalnak. Ha jön holnap a tanfelügyelő bácsi, ezt mondjátok. Másnap jön a tanfelügyelő bácsi, a tanító néni felteszi a kérdést, Pistike jelentkezik és vágja a választ: Tragédia az, ha hazánkba látogat egy szovjet párt- és kormányküldöttség Sztálin elvtárs vezetésével, lezuhan a gép és meghalnak. De ez nem baj, a baj az, ha döglenek a nagymama tyúkjai.

1953-ban Sztálin meghalt, ezzel Rákosi és körei meggyengültek, 1956-ban földrengés, majd árvíz sújtotta az országot. 1956. nyarán orvostanhallgatók egy mohácsi építőtáborban éhségstrájkba kezdtek. Október 6-án a 7 évvel korábban kivégzett Rajk Lászlót, Pálffy Györgyöt, Szőnyi Tibort és Szalai Andrást újratemetik, a temetés 200 ezres tüntetéssé változik. Ebből az időből maradt fenn a helyzet paradox mivoltát is jellemző anekdota, mely szerint a temetési menetben azt mondja a szomszédjának Rajk László egy régi barátja: Szegény Laci, ha látná ezt a menetet, biztos közénk lövetne. A Petőfi Kör, az Írószövetség és más értelmiségi szervezetek nyíltan bírálták a fennálló rendszert, melynek tarthatatlansága egyre nyilvánvalóbb lett. A változás élére a műegyetemi és szegedi egyetemisták álltak, de egyetemünk hallgatói is részt vettek a megmozdulásokban. Október 23-án az Üllői út 26. udvarán hallgatók és oktatók gyülekeztek, hogy csatlakozzanak az előző nap meghirdetett diáktüntetéshez. Ugyanaznap 18 órakor kezdődött a Gólyavárban, az ország legnagyobb tantermében a Petőfi Kör által meghirdetett „A fiatal orvos és a társadalom” című vita, mely a közelben, a Rádiónál elkezdődött fegyveres harcok miatt szakadt meg. Aznap délután, e harcokban esik el Puskás Sándor ötödéves orvostanhallgató, aki valószínűleg a forradalom első budapesti áldozata volt. November elsején az egyetem öt tanára (Baló József, Nónay Tibor, Földvári Ferenc, Haynal Imre, Petényi Géza) kezdeményezi az Egyetemi Tanács összehívását új egyetemi vezetés megválasztása végett. A kérésnek a hivatalában ezidőtájt meg sem jelenő rektor nem tesz eleget. November 3-án megjelenik a Forradalmi Orvosegyetem című lap, amely már három egyetemi hősi halottról számol be (Kovács Ferenc tanársegéd, Puskás Sándor ötödéves, Nagy György negyedéves orvostanhallgató). November 4-én, a hajnali támadásban tüzéségi találat éri a II. sz. Belklinika 10 ágyas kórtermét, ahol minden beteg meghal. Ez volt az egyetem legsúlyosabb vesztesége. A szovjet csapatok támadásaiban a Corvinköz, a Kilián laktanya és a Tűzoltó utca közelsége az egyetemi klinikákat is célponttá tette. Súlyosan megsérül az egyetemi főépület Bőrklinika felé eső része, a Kilián laktanya mögötti Gyermekklinika, a Mária utcai Szemklinika és az Üllői úti Igazságügyi Orvostani épület. A pusztulás megközelítette a háborúban elszenvedett mértéket, bár akkor az ostrom 108 napig tartott. A szovjet katonai invázió és véres harcok idején az egyetem legfontosabb feladata a sebesültellátás volt. Pl. a Baross utcai II. sz. Sebészeti Klinika október 23. és november 9. között 378 sebesültet kezelt, köztük 37 szovjet katonát.

A Magyarországnál 240-szer nagyobb területtel és 29-szer több lakossal rendelkező Szovjetunió és hazánk közti egyenlőtlen küzdelem a felkelők minden hősiessége és találmányosága ellenére novemberben eldőlt. Így 1956. december 6-án az egyetemen alakult forradalmi bizottságok beszüntetik működésüket.

1957. nyarán, a Kádár János-vezette, ismét szovjet támogatású rendszer megerősödésével megkezdődnek a letartóztatások, és az egyetemről való eltávolítások. Zilahy Tibor IV. éves gyógyszerészhallgatót kizárják az egyetemről, Baksa József és Palkovits Miklós V. éves, Réffy Antal II. éves orvostanhallgatót 4 félévre, Naszlady Attila és Szidon Gyula IV. éves orvostanhallgatót, valamint Prezeczki László II. éves fogorvoshallgatót 2 félévre eltiltják tanulmányaik folytatásától. Később, a Kádár korszak puhuló diktatúrájában ők is folytathatták tanulmányaikat. Akiről ma tudunk: Zilahy Tibor Nógrád megyében egészen a közelmúltig gyógyszerészként dolgozott, Palkovits Miklós pedig egyetemünk professzora, agykutató, mi több, hazánk kiemelkedően eredményes, legtöbbször idézett tudományos kutatója. 1957. június 28-án, koncepciók per után, koholt vád alapján kivégzik Tóth Ilonát, az egyetem VI. éves orvostanhallgatóját, akinek szobra ma a Nagyváradi téri Elméleti Tömb bejáratánál látható. 1958. januárjában Gegesi Kiss Pál rektort kitüntetik a Magyar Szabadság Érdemrend bronz fokozatával. 1958. február 13-án a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány határozatot hoz Haynal Imre belgyógyász professzor azonnali nyugdíjaztatásáról, azon vádpont alapján, hogy a professzor a Kari Tanács egy ülésén forradalomnak nevezte 1956-ot.

Hogyan változott az egyetemi hallgatói létszám a forradalom és szabadságharc alatt? 1956. októberében 2198 általános orvostani, 265 fogorvoskari és 622 gyógyszerészkari hallgatója volt egyetemünknek, ez összesen 3085 fő. A forradalom alatt illetve után külföldre távozott közülük 315 fő, elhunyt 4 vagy 5 fő, ez utóbbi adatot nem tudjuk egyértelműen. Milyen ideológiai változásokon estek át az oktatók és hallgatók? A Rákosi diktatúra kádárivá alakulása nem változtatott azon, hogy megmaradt az egypártrendszer. 1958-ban, a Kádár rendszer már stabilizált állapotában a 2260 orvostanhallgatóból 71 fő, azaz 3.14% volt párttag, a 271 fogorvos hallgató között nem volt párttag, az 583 gyógyszerészhallgató között 1 fő (0.17%) volt párttag. 1956 októberé előtt a 40 tanszékvezető között 22-ről ismert, hogy párttag volt, közülük 4-en léptek át az MSZMP-be.

1956. októberének hazánkat és benne egyetemünket is megrázó eseményei világtörténelmi jelentőségűek voltak, hősei nagy hányadban a fiatalok voltak. Hozzájuk írta 1956. november 3-án Ember és magyar című versében Dutka Ákos, az akkor már idős, egykor Ady Endre baráti körébe tartozó költő:

Ady kérdezte sorsa éjjelén: Lehet-e az ember, ember és magyar? Feleltek ti bátor, szent fiúk Lássuk: a világ most vélünk mit akar? Vagyunk egy szálig elszánt emberek, Kiket tiporni tovább nem lehet. Ha kell még én is Veletek halok, ha engedtek, ti szent fiatalok. Öt nap, s öt véres, szörnyű éjszaka a csillagokba írta szentelt nevetek. Köszönöm néktek, drága szent fiúk, hogy visszaadtátok a csüggedő hitet, s a barikádok hunyó szent sugarinál Adynak kiáltunk szabadon ma már, mit az Ég falára vérrel írtatok: emberek vagyunk, újra magyarok!

Mit ért el az Ostpolitik?

„VI. Pál ezen levelével így teljesedett be Mindszenty földi elmarasztalása. Hazájában idegen zsoldban álló bitorlók mondták rá az életfogytiglani börtönt, most számkivetésben pedig a Szentszék tör pácát felette, mert ma: »a kapcsolat kell, nem a helytállás«, mert »a vértanúk a hitvallók kora lejárt«, ahogy ezt magán-naplójába Mindszenty bejegyezte.”⁷⁷

(Harangozó Ferenc)

79

Eördögh István⁷⁸ egyháztörténész elgondolkodtató tanulmány közölt a fenti kérdésben. Ebből olvashatunk most vonatkozó részleteket. „De akkor mit ért el az Ostpolitik? Mindszenty és más ellenállók morális ellehetetlenítését? Az oly sokak vállalta passzív rezisztencia neveléséé tétele? Az Országos Béketanács Katolikus Bizottságának és a Magyar Püspöki Kar Opus Pacis szervezetének bizalmát élvező kollaboránsok, elvtelen haszonélvezők és nagyobb egyházi hivatalokra éhező párt-konszenzussal jelöltek legitimizálását? A magyar bázisközösségek tönkretételét, a római magyar felső hierarchia kanonizálását? A római magyar emigráns klérus irattárának Casaroli személyes irányításával és erőszakkal történt elkobzását, netán a dialogizáló kommunista partnernek történt kiszolgáltatását? A római Pápai Magyar Intézetnek a kiszolgáltatottságát az állami ellenőrzésű, »poloskákka« megfigyelt Via Giulia-i épületben és az intézet rektorainak a még 1951. május 19-én létrehozott Állami Egyházügyi Hivatalnak tett, mindmáig titkosított rendszeres jelentéseit, amely szervezet a kommunista minisztertanács felügyelete alá tartozott egészen a rendszerváltásnak nevezett új hatalomfelosztásig? A földalatti egyház titkos szenteléseinek demoralizálását (...) A mindmáig nem kárpótolt teológusok 24 hónapig tartó, diszkriminatív módon történt besorozását, hivatásuk és tanulmányi előmenetelük tönkretételét célzó katonai szolgálatát a nagyatádi, lenti vagy más büntető jellegű egységeknél? Vagy talán az 1964-es megegyezést követően már decemberben történt hat jezsuita, hét Regnum Marianumhoz tartozó és két más egyházmegyés pap letartóztatását. (...) Casaroli, mint jó diplomata, minderről nem is vesz tudomást könyvében. (...) A Casaroli-féle apológia azt viszont nem titkolta el, hogy Mindszenty, miután engedni volt kénytelen VI. Pál pápa presszióinak és az Ostpolitik megoldást hirdető hírnökeinek, megbánta 1971. szeptember 28-i távozását Magyarországról és lelkifurdalástól gyötrődve kijelentette: »ego debuissem mori in Hungaria (Magyarországon kellett volna meghalnom – KG)«, ami viszont az olvasó számára az Ostpolitik etikai csődjének autentikus minősítése.”⁷⁹

Adriányi Gábor összegző megállapítása is rámutat a magyarországi katolikus egyház hanyatlásának valódi okaira.

„Az egyház gúzsba kötése tökéletes volt. És mit tett ez ellen Casaroli? Semmit. Az agrément (1964. szeptember 15 – KG) bebetonozta ezeket az állapotokat. A békepapi mozgalmat, amely az egyházat megosztotta és belülről emésztette, az egyezés nem számolta föl. Igaz, a pártállam nem támogatta a békepapi mozgalmat olyan mértékben, mint azelőtt, de erre már nem is volt szüksége, mivel az Egyházügyi Hivatal és az államvédelem minden egyházi helyen elegendő kollaboránssal rendelkezett, akik szabadon vagy kényszerítve a hatóságok kívánságának készségesen engedelmességek. A

⁷⁷ Dr. Harangozó Ferenc: A történelmi per nincs lezárva. Életünk. München, 1979. június. In: Hetényi Varga Károly: Papi sorsok a horogkereszt és a vörös csillag árnyékában I. Lämpás Kiadó, Abaliget 1992. 192.

⁷⁸ http://www2.arts.u-szeged.hu/rehlist/kutato_hun.html#eordogh

⁷⁹ Eördögh István: Krokodilkönyvek Rómából – Casaroli bíboros: A türelem mártíromságáról. Új Hevesi Napló XI. évfolyam 8. szám – 2001. augusztus; 64.

békepapi mozgalomról Casaroli a magyar egyházzal kapcsolatban, emlékirataiban még csak említést sem tesz.”⁸⁰

„A Kádár-korszak utolsó évei mindazonáltal már az erőviszonyok megváltozására és az Egyház nagyobb mozgásszabadságára utalnak. De mindezek a pozitív jelek (...) a magyar katolicizmuson belül nem tudták elfeledtetni, hogy a katolikus Egyház talajt veszített a társadalomban, és egyre gyorsabban, erőteljesebben zsugorodott. Úton volt afelé, hogy az egykor imponáló nagyságából kisegyházzá váljék. A Kádár-korszak végén el is érkezett ide.”⁸¹

Föld feletti és föld-alatti egyház⁸²

Mindszenty bíboros – emlékiratai megjelenése alkalmából – a Kronberg-Frankfurtban 1974-ben tartott sajtótájékoztatón az akkori magyarországi katolikus egyház mibenlétéről a következőképpen nyilatkozott – a válasz burkoltan kapcsolódik a vatikáni keleti politikájáról való véleményéhez is.

„Egy másik kérdező azt kívánta tudni, vajon Mindszenty József véleménye szerint helyesebb lenne-e, ha a látható, föld feletti magyar katolikus egyházból földalatti, illegális egyház lenne?

– A jelen helyzetnél mindenesetre szerencsésebb volna a földalatti egyház, mint itt egy szolgálóegyház. Kérem, természetesen egy elvi álláspontnak vannak érthető, könnyen elfogadható vonatkozásai is. És vannak nehéz áldozatok is, de nem tudom, nem több hit maradna-e meg egy földalatti egyházban, mert a föld felett az iskolák az egész ifjúságot megmételtyezik. Vannak olyan kérdések, amelyek súlyosak, de ez a földalatti egyház súlyos volt az első 300 évben is, amikor 32 harcos pápa lett vértanú. De az egyháznak nem vált annyira hátrányára ez, ezzel a nagy áldozattal, mint amennyibe kerül ma az egyháznak a szolgaszerepe és a néma szerepe akkor, amikor Isten ígéje ellen, emberi jogok ellen megy a harc és küzdelem.”⁸³

Csurka Istvánra emlékezve (Ma is aktuális!)⁸⁴

Szombaton eltemettük Csurka Istvánt (2012 február). Amint álltunk a koporsó mellett, nem tudtam szabadulni a gondolattól: Csurka István a ravatalon, Gyurcsány az Országházban. Ez a magyar országkép. Azután: az „Apák és fiúk”. Az apák internálták Csurkát, a fiúk évtizedekkel később fasisztának bélyegezték. A bolsevik apák nyugodt, békés öregkort értek a kapitalizmusban, ha meg nem haltak influenzában. A fiúk és a lányok meggazdagodtak, karriert csináltak, és világszerte hirdetik, hogy itt tombol a rasszizmus, üldözik a kisebbségeket. A rendszerváltó író a ravatalon, a régi rendszer átmentett gyermekei Brüsszelben és Strasbourgban, s írják a feljelentéseket Magyarországgal szembe, mint európai parlamenti képviselők.

⁸⁰ Adriányi Gábor: A Vatikán keleti politikája és Magyarország 1939-1978. A Mindszenty-ügy. Kairosz Kiadó, Budapest, 2004. 62-64.

⁸¹ Adriányi Gábor: A Katolikus Egyház története a 20. században Kelet-, Közép-kelet és Dél-Európában. Kairosz Kiadó, 2005. 197-198.

⁸² Krajsovsky Gábor: Harcold halálig az igazság harcát. 41. <http://www.ppek.hu/k814.htm>

⁸³ A Deutsche Welle hangképes összefoglalója Mindszenty József: Emlékirataim című könyvének Frankfurt-Kronbergben 1974. október 11-én történt könyvbemutatójáról és sajtótájékoztatójáról. A teljes anyagot annak (Münchenben történt) összeállítója, vitéz Molnár János Imre bocsátotta rendelkezésre Krajsovsky Gábor részére, amely az Astra / Mária Rádió (4131/Radio Maria Astra) adásában hangzott el 2002-ben, illetve jóval később ennek első fele megjelent a Szent István Társulat CD lemezén történt kiadásában, „Mindszenty szól” címmel, 2012-ben. http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_Mindszenty_108c.pdf

⁸⁴ Bíró Zoltán: Tünődés temetés után <https://tollesigazsag.hu/2024/02/02/hiro-zoltan-tunodes-temetes-utan/>

Huszonkét éven át egy abszurd dráma részesei voltunk és vagyunk. Ennek a drámának a szerzője azonban nem a drámaíró Csurka István, hanem a „másik írószöveg”. Sokszerzős darabról van szó. Magyar abszurd ez a javából. Írták Budapesten, New Yorkban, Tel-Avivban és Európa néhány fővárosában. Most folytatják Brüsszelben és itthon, itthon szakadatlanul. Miközben mi temetjük megint azt, aki igazságokat állított szembe a hazugságokkal, temetjük egy nemzedék legjobbjait. Gyarapodnak a veszteségeink: korábban Fekete Gyula és Püski Sándor, még korábban Czine Mihály és Kiss Ferenc. A múlt héten hunyt el Hornyik Miklós. Sok ezren voltak Csurka István temetésén, nem sokkal előtte több százezen voltak a kormányt támogató „békemenetben”, de az országképet mások, másutt rajzolják.

És ez az abszurd nem érhet véget, mert elmaradt a számonkérés, a bűnösök büntetése, elmaradt az igazságszolgáltatás. A nemzet és mindazok, akik hűséggel szolgálták, körön kívül rekedtek, a pénz és a politika gengszterei följük kerekedtek, hiszen volt itt egy rendszerváltás, s van most egy globális demokrácia. Akinek nem tetszik, mehet, nyitva áll a világ minden kapuja vagy a sírgödör. Mint oly gyakran, Ady jut most is eszembe, a magyar sorstudat kétségbeesett utolsó felfakadása: „Ravatal előttetek, ravatal...”

Most aztán tűnődhetünk azon, hogyan is történhetett ez velünk. Hogy történhetett az a gyomorfordító furcsaság, hogy változott a rendszer, de nem változott a hatalom? Hogyan bújtak elő annak idején az ország új vezetői hirtelen, szinte az ismeretlenségből, hogy aztán az ország felszámolóbiztosai legyenek? Méghozzá rendszerváltás címen! Milyen háttérhatalom választotta ki és tartotta kézben őket? Hogy történhetett meg, hogy a régi nómenklatúra emberei úgy sétáltak át egyik rendszerből a másikba, mint egyik kaszinóból a másikba? Hol van még egy ország Európában, ahol az államkincstárból magánvagyonot bővülő korábbi ifjúkommunista az ország miniszterelnöke lehet, mert néhány év alatt elévül a bűncselekménye? És miféle hatalom teszi lehetővé – vagy miféle tehetetlenség –, hogy akik éveken át száz- és ezermilliárdokkal rövidítették meg az országot, most is szabadon szervezkedhetnek a kétharmados kormány, vagyis a népakarat ellen? Itthon a parlamentben és nyugaton bárhol, politikai védőháló alatt.

Tizenkilencben Kun Béláék még a gyűjtőfogházból szervezhették a puccsot, utódaik ma ezt a parlamentekben tehetik, a hazaiban és még inkább az európaiakon. Ma már ez az igazi kérdés, mert már csak erre lehetne gyakorlati választ adni, olyan választ, amelynek végre következménye is lehet. Hiszen azok, akik az ötvenhatos megtorlásban ítélethozóként, vagy mint verőlegények vagy parancsosztók részt vettek, a volt ávosok, azok, akik Csurka István, Wittner Mária, Dénes János és sok ezer más magyar életére törtek, már meghaltak vagy aggastyánok. Fölöttük ítélkezzen már a Feljebbvaló. Ám itt vannak a „fiúk” és persze a lányok, a régebbiek és az újabbak, akik kormányzati, képviselői szerepük következtében felelősséggel tartoznak. Nemcsak politikai, hanem jogi felelősséggel is! Köztünk járnak és oktatnak és szónokolnak és szervezkednek a vétkesek és a cinkosok. Hol marad hát még mindig a felelősségre vonás az ország szervezett kifosztásáért, a nemzet megcsúfolásáért, a hazaárulásért? Kit vontak felelősségre eddig a kétségbeesett, az önpusztító életekért, emberek öngyilkosságba kergetéséért, a magyarság pusztításáért? Tudjuk, nagy erők nagy érdekekkel homályosítják itt az elmét, és tartják gúzsba kötve az igazságtevő akaratot. De mégis! Micsoda összemzeti bénultság ez, és meddig terjedhet a tehetetlenség? Lehet, hogy egy pusztító és tisztító robbanásig? Jobb volna talán szépen, komótosan, de következetesen igazságot tenni, hogy ne megint az ártatlanok fizessék meg annak az árát, amit az ártók elkövettek. Egyelőre azonban az utóbbiak az Európai Parlamentben, Demszky talán a horvátországi tengerparton, Bajnai az amerikai egyetemen, Gyuresány az Országházban.

Csurka pedig a ravatalon...

Sebők Sándor: Nem voltam hős, nem voltam gyáva (részletek)⁸⁵

<Úgy szoktam fogalmazni, hogy a kommunista rendszer olyan volt, mint a magas koncentrációjú mérgegáz, aminek érezni lehet a bűzét. Napjainkban azonban a médián keresztül beáramló kultúrszenny alattomosabban öl, ilyen értelemben a szén-monoxid mérgezéshez hasonlít. A digitális világ mélységesen elszigeteli az embereket egymástól, megfertőzi a gyerekek ébredő lelki világát, leépíti az érdeklődési körüket. De véleményem szerint ugyanolyan káros az öntörvényűség, az igazság relativizálása is, mert ha a valóságtól függetlenül mindenki azt vallja, ami neki fontos és ami neki jólesik, akkor a szabadelvűség jegyében egyrészt veszélyes mértékben felborul az erkölcsi rend, másrészt mindenki kiszorul az egyén életéből, aki másfajta igazságban hisz. De a gyakorlati materializmus ideológiájának térhódítása miatt is egyre nehezebb hitelesen megszólítani a fiatalokat, mert ha lépten-nyomon az anyagi jólét hajszolásának vágyával szembesülnek, csökken a fogékonyságuk a valódi értékek iránt. Véleményem szerint a pusztán evilági célok hajszolása, a liberalizmus eszméinek térhódítása kétségkívül csökkentette a minőségi keresztények számát.>

Ima a békéért⁸⁶

<Én Jézusom, akinek egy szavára elült a vihar és lecsendesült a tenger, alázatos szívvel könyörgöm Hozzád, parancsolj békét e föld háborgó, gyűlölettől marakodó népeinek. Amint hajdan korbáccsal verted ki a kufárkodó kereskedőket a templomból, úgy verd ki most e földről, hazámból és törd le a sátán bérenceit és méregkeverő gonosz szolgáit! Tégy végtelen irgalmaddal igazságot e Földön. Ne engedd, hogy a hazugok tovább erősödjenek; ne engedd a gyengébbeket kegyetlen részrehajlással elnyomni, megcsonkítani; ne engedd, hogy az istentelenek a népeket leigázzák, sorsuk fölött döntsenek és őket rabigájukba kényszerítsék!

Ó, békéltesd meg a népeket a Te boldogító szent igéddel és szeretetteddel! Szent hitünk tegye testvérekké az ellenségeket, barátokká a gyűlölködőket! Add, hogy szent kereszted alatt áldott szent Nevedben nyújthassunk mindnyájan egymásnak békejobbot. Jézusom, áldd meg szent békéddel a föld népeit! Ámen.>

⁸⁵ Demokrata, 2024. március 13. 47.

⁸⁶ József főherceg imája a békéért – In: Mindszenty-kilenced <https://www.mindszentalapitvany.hu/szentte-avatas/mindszenty-kilenced> bővített változata

Tartalom

Bevezető	1
Mindszenty-Pehm József vallás és politika viszonyáról	3
A mai eltévelyedések valódi okai.....	4
Bangha Béla: Politizáló vagy politikamentes kereszténység?.....	7
Istenfélelem és politika kapcsolata.....	13
A modernista tanok elleni pápai enciklika.....	14
Pajor András: Nem lehet libikózáni azzal, hogy a kereszténység ellenségeit támogatja valaki	18
A keresztény értelmiség sorsdöntő felelőssége.....	19
Vigyázat az újsággal! Mindszenty-Pehm József sajtóröpirata	21
A vatikáni keleti politika és annak magyarországi kihatásai	23
A szabadkőművesek működése egy kortárs tanú szemével	25
Bangha Béla: Katolikus építés.....	52
„A meggyőződés adott erőt” – Ami kimaradt a Mindszenty-émlékiratokból 1974.....	65
Kommunista igazmondás.....	69
Fatima üzenete ma Magyarországnak	71
Tollas Tibor: M I N D S Z E N T Y	75
Függelék	76
Megemlékezés 1956-ról	76
Mit ért el az Ostpolitik?	79
Föld feletti és föld-alatti egyház	80
Csurka Istvánra emlékezve (Ma is aktuális!).....	80
Sebők Sándor: Nem voltam hős, nem voltam gyáva (részletek)	82
Ima a békéért.....	82